

kiều nữ lắm chuyện 2

**các cậu biết
các cậu yêu tớ mà!**

Cecily von Ziegesar
Nguyễn Trương Quý dịch

NXB Hội Nhà văn

Các Cậu Biết Các Cậu Yêu Tớ Mà!

Kiều Nữ Lắm Chuyện 2

Cecily von Ziegesar

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Xin chào các cậu!	
Kiếm được bánh và rồi đánh mất	
Những bậc thềm bảo tàng Metropolitan thực sự để làm gì	
Họa vô đơn chí	
S nhất định phải gặp may	
Người mạn Tây may mắn, kẻ khác lại cô đơn	
B quyết tâm làm cho N muốn nó	
Bắt một tên trộm	
Đứng đây ở Brooklyn	
I chơi bóng với những cậu trai lớn	
D bị ám ảnh	
Chèo thuyền êm ả	
B và V nóng lòng tốt nghiệp	
Tình yêu chinh phục tất cả	
D thành kẻ theo đuổi câm lặng	
B có anh trai mới	
B thoát khỏi địa ngục	
Điểm hẹn ở Nhà ga Trung tâm	
Best western đổi lại Motel 6	
Buổi sáng hôm sau	
I chơi đẹp	
Phỏng vấn: làm thế nào để gây ấn tượng	
Đoán xem ai vào được Brown?	
Chiến tranh và hòa bình	
B nổi điên lên theo cách rất chính thống	
Và người chiến thắng là...	
Thú đau thương không thể bỏ	
I có hương vị ngon hơn	
Dưỡng chân bằng sữa thiêu	
Phù rế hấp dẫn và phù dâu quyến rũ	
Tiếp đón không tiệc tùng	
Má kề má	
Amor omnia vincit - tình yêu chiến thắng tất cả	
Như thường lệ B ở trong nhà vệ sinh, nhưng S cũng vào	
Ai rời bữa tiệc và ai tham gia	

- [1]
- [2]
- [3]
- [4]
- [5]
- [6]
- [7]
- [8]
- [9]
- [10]
- [11]
- [12]
- [13]
- [14]
- [15]

Giới thiệu

Lòng tự hào về gia đình của S có nguy cơ sụp đổ khi người cha tiết lộ bí mật đời tư động trời còn bà mẹ lại tìm thấy... nguồn vui mới. Đã vậy, N bỗng dưng chạy theo một con bé chíp hôi... Còn chuyện vào đại học nữa, nếu không chọn trường xịn nhất thì sao xứng danh kiều nữ? Đến chết mất thôi với cả đồng áp lực này!

Nhưng vẫn còn đó tình bạn, hội gossip girl mê li. Sao lại ngổ tồ như thế nhỉ, giận nhau vớ vẩn chỉ vì một gã trai lăng nhăng?! Ủa, mà người như S bỗng dưng lại tử tế vậy á? Tin được không?

- Chào mừng đến với thế giới Kiều nữ lắm chuyện - nơi cư trú của đám đông hào nhoáng nhất thành phố New York; một thế giới của ghen tuông, phản bội và cách cư xử khác thường.

“Một thú vui xem chừng tội lỗi nhưng không thể cưỡng lại được. Tự thân cuốn sách có hiệu ứng của việc buôn chuyện - một khi đã cầm sách lên, đồ bạn có thể thoát ra được” - Publishers Weekly

Em là thần Vệ nữ của anh, là lửa của anh. Trong khát khao nơi anh đó.

- Ban nhạc Bananarama, Ca khúc “Venus”

Xin chào các cậu!

Chào mừng đến với khu Upper East Side của thành phố New York, nơi bạn bè và tớ sống trong những căn hộ hoành tráng, tuyệt đẹp và đến học ở các trường tư đẳng cấp cao. Chúng tớ không phải lúc nào cũng là những người xinh đẹp nhất thế giới, nhưng chúng tớ biết trang điểm sao cho mình trông thật bắt mắt và ngon lành nhất.

Mùa đông đang đến. Đó là mùa yêu thích của thành phố này và cả tớ nữa. Các cậu trai đi ra Công viên Trung tâm, chơi bóng hoặc làm những điều các cậu ấy vẫn làm vào mùa này, mặc cho lá khô rơi đầy trên áo len và trên tóc. Và những cái má ửng hồng đó... ôi hấp dẫn làm sao!

Đã đến lúc rút thẻ tín dụng và xông vào cửa hiệu Bendel và Barneys để lựa những đôi ủng mới đom đóm, tất lưới khêu gợi, váy len mini và áo chui đầu bằng vải cashmere tuyệt hảo. Thành phố dường như long lạnh hơn vào thời điểm này, và chúng tớ cũng muốn long lạnh theo!

Thật không may, cũng đã đến lúc phải điền vào đơn đăng ký trường đại học. Chúng tớ đều là con cái những gia đình danh giá, học ở những trường trung học thuộc hạng cao cấp, không thể không nộp đơn vào các trường đại học Ivy Leagues[1], và không đỗ vào các trường đó thì thật là một sự xấu hổ nhục nhã. Áp lực là vậy, nhưng tớ quyết không để nó đè bẹp mình. Đây là năm cuối trung học, chúng tớ sẽ chơi tới bến để ghi lại dấu ấn của mình và vẫn mang theo kiểu sống ấy khi vào trường đại học mình lựa chọn. Chúng tớ có dòng dõi oách nhất bờ Đông - tớ chắc rằng chúng tớ sẽ có cách để làm sao vừa kiếm được miếng lại vừa được chơi[2], như chúng tớ vẫn luôn được thế.

Tớ biết một số cô nàng sẽ không để cho áp lực đè nặng tí nào đâu...

Những cảnh trông thấy

B đi cùng bố vào mua kính râm ở hiệu Gucci trên Đại lộ Năm. Ông ấy không thể quyết được nên mua mắt kính màu hồng hay xanh ngọc nên ông mua cả hai. Chà, ông ta đúng là đồng bóng! *N* và đám bạn đang tìm những trường hay ho nhất trong cuốn *Cẩm nang của người vào đại học* ở cửa hàng sách Barnes & Noble trên đường 86 và Lexington. *S* đi làm mặt ở Aveda trong khu phố dưới. Và *D*, đang mơ màng xem trượt băng ở Trung tâm Rockefeller và viết vào cuốn sổ tay. Một bài thơ về *S* - không còn hồ nghi gì nữa - thật là lãng mạn. *B* cũng có một buổi tẩy lông kiểu Brazil ở tiệm Chị em *J*. Cô nàng đang chuẩn bị để...

Có phải *B* thật sự sẵn sàng đón nhận bước tiếp theo không?

Cô nàng nói về việc đó từ khi hết hè, lúc cô với *N* cùng nhau trở lại thành phố. Sau đấy thì *S* xuất hiện, mắt *N* bắt đầu lạc hướng lung tung, làm cho *B* quyết định trừng phạt cậu bằng cách bắt cậu chờ đợi. Nhưng giờ *S* đã có *D*, và *N* đã hứa sẽ cư xử tử tế với *B*. Đã đến lúc rồi. Sau cùng, không ai thực sự muốn vào đại học mà vẫn là trinh nữ cả.

Tớ sẽ theo dõi sát sà sạt đấy.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

Kiểm được bánh và rồi đánh mất

“Chúc cho Gấu Blair của tôi,” ông Harold Waldorf nâng ly sâm-banh lên về phía Blair. “Con vẫn cứ là cô gái nhỏ của bố, cho dù con đã mặc quần da và có bạn trai to đùng.” Ông nở nụ cười rám nắng về phía Nate Archibald, cậu đang ngồi cạnh Blair bên cái bàn nhỏ trong nhà hàng. Ông Waldorf đã chọn Le Giraffe để ăn bữa tối đặc biệt vì lẽ nó nhỏ, thân mật và hợp thời, đồ ăn tuyệt hảo và hầu bàn thì có giọng nói kiểu Pháp quyến rũ nhất.

Blair Waldorf lần mò dưới khăn trải bàn và nắm lấy đầu gối của Nate. Ánh nến làm cho nó húng khởi. Giá mà có bố biết chúng mình định làm gì lát nữa nhỉ, nó nghĩ mông lung. Nó chạm ly với bố và uống một ngụm to sâm-banh.

“Cảm ơn bố,” nó nói. “Con cảm ơn bố đã đi cả chặng đường chỉ để thăm con.”

Ông Waldorf đặt ly xuống và dùng khăn ăn lau miệng. Móng tay của ông sáng bóng và được cắt giữa hoàn hảo. “Ồ, bố không đến vì con đâu, cưng à. Bố đến đây để khoe hàng.” Ông nghiêng đầu sang một bên và dẫu môi lên như thể một người mẫu làm dáng chụp ảnh. “Trông bố không ngon lành sao?”

Blair bấu ngón tay vào chân Nate. Nó phải thừa nhận là bố nó trông rất bảnh. Ông đã giảm được hơn chín kg, ông rám nắng, mặc quần áo Pháp đẹp đẽ, trông có vẻ hạnh phúc và thư thả. Thực sự thì nó vui vì ông đã để bạn trai của ông ở lại lâu đài của họ bên Pháp. Nó chưa sẵn sàng để thấy cảnh bố mình trưng ra thiên hạ tình cảm với một người đàn ông khác, chứ chẳng hề hấn gì chuyện ông trông ngon nghề ra sao.

Nó cầm thực đơn lên. “Mình gọi món nhé?”

“Tớ sẽ ăn bít-tết,” Nate nói. Cậu không muốn làm lớn chuyện về việc ăn gì. Cậu chỉ muốn ăn cho xong bữa tối. Không phải là cậu không bận tâm đến việc đi chơi với ông bố sôi nổi của Blair: cũng thực sự khá thú vị khi quan sát ông ta trở nên đồng bóng ra sao. Nhưng Nate nôn nóng muốn về nhà Blair. Cô nàng cuối cùng cũng đã đầu hàng. Và đã đến thời điểm thích hợp rồi.

“Tớ cũng vậy,” Blair nói, đóng quyển thực đơn lại mà không ngó nghiêng gì nó. “Bít-tết.” Đẳng nào nó cũng không định ăn gì nhiều, chứ không chỉ đêm nay. Nate đã hứa với nó là cậu hoàn toàn chấm dứt với Serena van der Woodsen, bạn cùng lớp với Blair và từng là bạn thân nhất. Cậu đã sẵn sàng dành cho Blair sự quan tâm độc nhất vô nhị. Nó không quan tâm mình ăn bít-tết, trai sò hay ốc cho bữa tối - rút cuộc thì cô sắp mất trinh đây!

“Tôi nữa là ba,” bố nó lên tiếng. “Trois steak au poivre,” ông nói với anh hầu bàn bằng âm điệu Pháp hoàn hảo. “Và tên người đã cắt tóc cho em. Em có mái tóc tuyệt quá.”

Má Blair đỏ bừng. Nó nhón một thanh bánh mì lấy từ giỏ trên bàn và cắn. Giọng nói và phép ứng xử của bố nó hoàn toàn khác với hồi nó gặp ông chín tháng trước. Lúc đó ông là một luật sư bảo thủ, mặc comple đóng bộ với mọi đường ủi thẳng tắp. Đáng kính toàn phần. Giờ thì ông hoàn toàn như xả trai, với lông mi giả, áo sơ mi màu tím oải hương cùng tất đồng màu. Trông thật xấu hổ. Mà hơn hết, ông ấy lại là bố nó.

Năm ngoái, bố Blair công khai chuyện quan hệ đồng tính và vụ ly dị sau đó của bố mẹ nó trở thành câu chuyện của cả thành phố. Bây giờ thì ai cũng gần như quên cả rồi, và ông Waldorf tự

do chương cái mặt đẹp trai của mình bất cứ nơi đâu ông muốn. Nhưng điều đó không có nghĩa là những thực khách ăn tối khác ở Le Giraffe không để ý. Họ rất chú ý là đằng khác.

“Anh có thấy tất của ông ta không?” Một quý bà trung niên thì thầm với ông chồng tẻ nhạt của mình. “Hồng-và-xám so le hình quả trám nhé.”

“Nghĩ xem hắn ta có đủ chấy trên tóc không vậy? Hắn nghĩ hắn là ai cơ chứ? Brad Pitt chắc?” Một luật sư danh tiếng hỏi vợ.

“Ông ta có bề ngoài còn mỹ miều hơn cả vợ cũ, tớ sẽ kể cho nghe mà coi,” một hầu bàn nhận xét.

Ai cũng lấy làm vui ngoại trừ Blair. Chắc chắn là nó muốn bố mình hạnh phúc, và cũng bình thường cho ông khi ông là *gay*. Nhưng ông có cần phải làm như quá vô tư tự nhiên về điều đó không?

Blair nhìn ra cửa sổ có ánh đèn đường lơ mờ trong làn không khí tháng 11 buốt giá. Khói bốc cuộn lên từ miệng ống khói trên mái những ngôi nhà sang trọng dọc đường số 65.

Cuối cùng thì salad của họ cũng được mang ra.

“Vậy là vẫn trường Yale năm tới chứ?” Ông Waldorf hỏi, khi ông xiên một lá rau diếp xoắn. “Đó là nơi con đặt tim mình vào đó chứ, Gấu? Trường cũ của bố ấy?”

Blair hạ nĩa xuống và ngồi dựa lưng vào ghế, chĩa cặp mắt xanh xinh đẹp của mình vào bố. “Thế còn chỗ nào khác để con vào đâu?” Nó hỏi như thể Đại học Yale là trường đại học duy nhất trên hành tinh này.

Blair không hiểu tại sao mọi người đam đơn vào sáu hay bảy trường đại học, vài trường trong số đó dở đến mức họ gọi là để cho “an toàn.” Blair là một trong những học sinh năm cuối giỏi nhất ở trường nữ học Constance Billard, một ngôi trường nhỏ, thượng lưu, toàn con gái, đi học phải mặc đồng phục, nằm trên đường số 93 phía Đông thành phố. Mọi cô gái từ trường Constance đều vào đại học hàng đầu. Nhưng Blair không bao giờ đặt ra tiêu chuẩn tốt một cách đơn giản. Nó phải có thứ tốt nhất trong mọi thứ, không có nhân nhượng gì hết. Và trường tốt nhất, theo ý kiến của nó, chính là Yale.

Bố nó cười. “Thì bố mới đoán là những trường khác như Harvard hay Cornell nên gửi thư xin lỗi vì vẫn ngoan cố lôi kéo con, không phải vậy sao?”

Blair nhún vai và ngắm nghía những móng tay mới giữa của mình. “Con chỉ muốn vào Yale, vậy thôi.”

Bố nó liếc nhìn Nate, nhưng Nate đang nhìn quanh tìm thứ gì khác để uống. Cậu ghét sâm-banh. Thứ cậu thực sự muốn là một cốc bia, cho dù nó không có vẻ thích hợp lắm để gọi trong một nơi như Le Giraffe. Họ luôn làm rộn lên, nào là phải mang ra một cốc ướp lạnh và rồi nào là rót Heineken vào đó như thể một thứ gì đặc biệt lắm, trong khi cái thứ nhè nhằng đó bạn có thể gọi ở một trận bóng rổ.

“Thế còn cháu, Nate?” Ông Waldorf hỏi. “Cháu nộp hồ sơ vào đâu?”

Blair hoàn toàn hồi hộp về việc mất trình. Mọi thứ bàn luận về đại học chỉ làm cho tình hình tồi tệ. Nó đẩy ghế ra sau và đứng lên đi về nhà vệ sinh. Nó biết điều này thật kinh tởm và nó phải học cách dừng lại, nhưng mỗi khi hồi hộp nó thấy buồn nôn kinh khủng. Đó chỉ là một thói quen xấu của nó thôi.

Thực sự thì không chính xác như thế. Nhưng chúng ta sẽ bàn chuyện đó sau.

“Nate sẽ vào Yale với con,” Blair bảo bố. Rồi nó quay đi và tự tin sải chân qua phòng ăn nhà hàng.

Nate nhìn theo nó. Nó trông thật nóng bỏng trong chiếc áo váy lụa đen có dải buộc sau gáy, với mái tóc nâu sẫm suôn xõa ngang bờ vai trần và chiếc quần da bó sát lấy đôi hông. Trông như thể nó đã làm chuyện đó nhiều lần rồi.

Quần da khiến có ấn tượng như thế.

“VẬY cháu cũng vào Yale hả?” Ông Waldorf nhắc lại khi Blair đã đi khỏi.

Nate dăm chiêu nhìn vào ly sâm-banh của mình. Cậu thực sự, thực sự muốn một cốc bia. Và cậu thực sự, thực sự không nghĩ cậu có thể vào được Yale. Bạn không thể thức dậy, nướng một cái bánh và làm một bài tính[3] và đợi để được vào Yale - bạn chỉ không thể. Và đó là những gì cậu làm gần đây. Nhiều lắm.

“Cháu muốn vào trường Yale,” cậu nói. “Nhưng cháu nghĩ Blair sẽ thất vọng. Ý cháu là bảng điểm của cháu không được tốt.”

Ông Waldorf nháy mắt với cậu. “Ồ, chỉ là chuyện giữa tôi với cháu thôi, tôi nghĩ Blair đang hơi có chút khắt khe với các trường khác khắp cả nước mình. Không ai bảo cháu phải vào bằng được Yale. Có hàng đồng trường khác cũng tốt đấy thôi.”

Nate gật đầu. “Vâng. Trường Brown cũng có vẻ rất được. Cháu có một buổi phỏng vấn ở đó vào cuối tuần sau,” cậu nói. “Mặc dù chắc chắn đó chỉ là một sự chiếu cố thêm. Cháu bị điểm C ở bài thi toán vừa rồi, và cháu thậm chí chưa thi kỳ thi dự bị AP,” cậu thú nhận. “Blair không nghĩ Brown là một trường thực sự tốt. Chú biết đấy, vì họ có ít yêu cầu hơn, hay đại loại vậy.”

“Blair có tiêu chuẩn cao chẳng khả thi tí nào,” ông Waldorf nói. Ông nhấp sâm-banh, ngón út rám nắng của ông chỉ về phía xa. “Cô bé thừa hưởng ở tôi đấy.”

Nate liếc sang những bàn bên cạnh trong nhà hàng. Cậu băn khoăn không biết liệu họ có nghĩ cậu và ông Waldorf cặp với nhau như bạn trai không. Để chấm dứt sự suy diễn, cậu dựng ve áo lên và hắng giọng ra vẻ rất nam tính. Blair đã mua cho cậu cái áo chui đầu năm ngoái, và cậu đã mặc nhiều lần để đảm bảo với nó rằng cậu không có ý đồ bỏ nó hay lừa dối hoặc làm cái gì khiến nó phiền muộn. “Cháu không biết,” cậu nói, cầm lấy một cái bánh cuộn trong giỏ bánh mì và thô bạo bẻ một nửa. “Sẽ thật tuyệt nếu nghỉ một năm và đi biển với bố cháu hoặc làm một cái gì đó chẳng hạn, chú có nghĩ thế không?”

Nate không hiểu tại sao, vào tuổi mười bảy, bạn phải lập ra sơ đồ cho cả quãng đời còn lại. Có hàng tá cơ hội và nhiều trường hơn sau một hay hai năm lên đèn quanh biển Caribbean hay trượt tuyết ở Chile. Thế mà tất tật bọn cùng học với cậu ở trường nam sinh St. Jude lại lên kế hoạch tiến thẳng vào đại học và rồi tiến tới sau đại học một lèo. Con đường Nate nhìn thấy đó thực ra là cách họ ký thác đời mình mà chẳng có chút suy nghĩ xem họ thực sự muốn làm gì. Ví dụ, cậu yêu âm thanh của Đại Tây Dương giá lạnh vỗ tấp vào mạn tàu. Cậu yêu cái cảm giác nắng nóng trên lưng khi cậu kéo buồm lên. Cậu yêu khoảnh khắc mặt trời phát ra ánh xanh lục trước khi nó lặn xuống đại dương. Nate hình dung ra hẳn còn khối thứ như thế trong đời này, và cậu muốn được ném trái chúng, không bỏ qua cái nào.

Chùng nào mà chúng không đòi hỏi quá nhiều nỗ lực. Cậu chẳng khá khẩm gì trong việc nỗ lực cả.

“Chà, Blair sẽ không vui lắm khi nó biết cháu nghĩ về việc dùng thời gian rong chơi,” ông Waldorf cười khẽ. “Các con phải nhắm đến việc vào Yale cùng nhau và lấy nhau rồi sống hạnh phúc trọn đời.”

Mắt Nate dõi theo Blair khi nó quay lại bàn, đầu nó ngẩng cao. Mọi thực khách trong nhà hàng đều nhìn theo nó. Nó không phải là cô gái mặc diện nhất, mảnh mai nhất hay cao nhất trong phòng nhưng nó dường như có phần long lanh rực rỡ hơn họ. Và nó biết điều đó.

Bít-tết của họ được mang ra và Blair xắn một miếng cho mình, làm xuôi nó xuống bằng một ngụm sâm-banh và một thìa khoai tây nghiền nấu bơ. Nó ngấm vẻ quyến rũ của Nate khi thái dương của cậu hần lên khi cậu nhai. Nó không thể nhìn được hơn nữa để mau rời khỏi đây. Nó không thể đợi được đến lúc cuối cùng cũng làm chuyện ấy với cậu trai mà nó đã lên kế hoạch dùng cả phần đời còn lại của mình để sống cùng. Không còn thời điểm nào đúng lúc hơn nữa.

Nate không thể không nhận thấy vẻ hăm hở của Blair khi dùng dao ăn bít-tết. Nó cắt miếng thịt thành những miếng to dùng và găm chúng đầy hưng tợn. Điều đó khiến cậu nghĩ không biết liệu nó có cái vẻ mãnh liệt như thế trên giường không. Cả hai cũng khá lờ ngơ như nhau cả, nhưng cậu luôn là người nồng nhiệt hơn. Blair luôn thuộc dạng chỉ nằm đó, làm vài thứ kiểu kêu rên rỉ như mèo cái, kiểu các cô gái làm trên phim, trong khi cậu rờ rẫm xung quanh, làm các thứ cho nó. Nhưng tối nay Blair có vẻ mất kiên nhẫn hơn, *đói hơn*.

Dĩ nhiên là nó đang đói. Nó vừa mới nôn.

“Người ta không phục vụ thức ăn như thế này ở Yale đâu, Gấu ạ,” ông Waldorf bảo con gái. “Con sẽ ăn pizza và Combo[4] trong ký túc xá với mọi người còn lại đấy.”

Blair chun mũi. Nó chưa từng ăn một cái Combo nào trong đời cả. “Không đời nào,” nó nói, “Đằng nào Nate và con sẽ không ở trong ký túc. Chúng con sẽ có chỗ ở riêng của mình.” Nó thúc vào mắt cá chân Nate bằng mũi ủng của mình. “Con sẽ học cách nấu ăn.”

Ông Waldorf nhướn mày lên với Nate. “Chúc cháu gặp may nhá,” ông đùa.

Nate nhe răng cười và liếm chỗ khoai tây nghiền dính trên nĩa. Cậu không định bảo Blair rằng giấc mơ bé nhỏ của nó về việc sống cùng nhau trong một căn hộ bên ngoài ký túc xá ở New Haven thậm chí còn lố bịch hơn ý tưởng nó sẽ ăn Combo. Nhưng cậu không muốn nói bất cứ điều gì làm nó thất vọng cả.

“Thôi đi, bố,” Blair nói.

Đĩa bát đã được dọn đi. Blair bồn chồn vặn cái nhẫn hồng ngọc nhỏ của mình quanh ngón tay. Nó cúi đầu xuống cốc cà phê và món tráng miệng rồi lại đứng lên đi vào phòng vệ sinh lần nữa. Hai lần trong một bữa ăn là quá mức, kể cả với nó, nhưng nó quá căng thẳng đến mức không dùng được.

Ơn trời là Le Giraffe có những phòng vệ sinh đẹp đẽ và riêng biệt.

Khi Blair quay trở lại, nhân viên phục vụ đã đứng đầy trong bếp. Người đầu bếp bê một cái bánh ngọt cắm đầy nến đang cháy loé loé. Mười tám cái, gồm cả một cái thêm vào lấy may.

Chúa ơi.

Blair tiến lại bàn trong đôi ủng gót nhọn hoắt của mình và kéo ghế ngồi, nhìn chằm chằm vào bố. Tại sao ông ấy lại phải dàn cảnh này? Còn những ba tuần nữa mới đến cái ngày sinh nhật

dở hơi của nó. Nó lấy ly làm một hơi sâm-banh khác.

Hầu bàn và đầu bếp vây quanh bàn. Và rồi họ bắt đầu hát.

“Happy birthday to you...”

Blair tóm tay Nate và bóp chặt. “Bảo họ dừng ngay,” nó thì thầm.

Nhưng Nate chỉ ngồi đó cười nhe răng như một thằng điên. Cậu ta đúng là loại thích chí khi thấy Blair xấu hổ. Chẳng mấy khi có dịp.

Bố Blair tỏ ra thông cảm hơn. Khi ông thấy nó khốn khổ ra sao, ông liền tăng nhịp và nhanh chóng kết thúc bài hát. *“Con hơi như một con khỉ, và con cũng giống y khỉ luôn!”*

Hầu bàn vỗ tay lịch sự và trở về chỗ của họ.

“Bố biết thế này là hơi sớm,” ông Waldorf nói vẻ xin lỗi. “Nhưng bố phải đi ngày mai rồi, và mười bảy tuổi thì phải làm sinh nhật thật to. Bố không nghĩ là con không thấy thoải mái.”

Không thoải mái? Chẳng ai lại thích bị hát tặng ở chỗ đông người cả. Chả ai.

Blair thối nển một cách khê khàng và xem xét cái bánh, được trang trí cầu kỳ với một đôi giày cao gót bằng bánh hạnh nhân bước dọc Đại lộ Năm bằng kẹo bông, băng qua một cái kẹo cứng mô hình hiệu Henri Bendel, cửa hiệu yêu thích của Blair. Rất tinh tế.

“Xin dành tặng cho nữ tín đồ đạo thờ giày bé nhỏ của tôi,” bố nó cười rạng rỡ. Ông lôi ra một hộp quà đóng kín từ dưới gầm bàn và đưa cho Blair.

Blair lắc cái hộp, nhận ra ngay bằng kinh nghiệm mua sắm rằng cái âm thanh thịch thịch trong hộp rỗng ấy là của một đôi giày mới. Nó xé bỏ giấy bọc. MANOLO BLAHNIK, nhãn hiệu in bằng những chữ cái đậm trên nắp hộp. Blair nín thở và mở nắp ra. Bên trong là một đôi giày đế mỏng bằng da màu thiếc đóng bằng tay với những cái gót yếu điệu xinh xẻo đáng ngưỡng mộ.

Très fabulous.

“Bố mua ở Paris đấy,” ông Waldorf nói. “Họ chỉ làm vài trăm đôi. Bố cá con là cô gái duy nhất thành phố này có một đôi.”

“Trông thật kỳ diệu,” Blair thở hắt ra.

Nó đứng dậy và bước vòng qua bàn để đến ôm lấy bố. Đôi giày ông mang đến làm nó thật không còn giữ được sĩ diện trước mặt mọi người. Không chỉ vì chúng đẹp không tin nổi, mà chúng còn chính xác là những gì nó sẽ diện sau đây khi nó và Nate làm tình. Chỉ mang giày và không mặc gì khác.

Cảm ơn, bố ơi!

Những bậc thềm bảo tàng Metropolitan thực sự để làm gì

“Ngồi phía ngoài nhé,” Serena van der Woodsen nói khi cô dẫn Daniel Humphrey vào hiệu Serendipity 3 trên đường số 60 Đông. Hiệu bánh hamburger và kem kiểu cũ đông nghẹt các bậc bố mẹ dẫn con đi ăn khi các vú em nghỉ làm buổi tối. Không khí bị phá vỡ bởi những tiếng gào thét của bọn trẻ được nuông chiều, trong khi các cô hầu bàn bơ phờ vội vã đi đi lại lại với những cốc kem to bụi, sô-cô-la nóng đặc và bánh kẹp xúc xích cỡ đại.

Dan đã định đến chỗ nào lãng mạn hơn với Serena. Chỗ nào đó yên tĩnh và ánh sáng mờ ảo hơn. Chỗ mà họ có thể nắm tay nhau nói chuyện và tìm hiểu về nhau mà không bị phân tâm bởi những bậc phụ huynh cau mày la mắng những cậu con trai nhỏ có vẻ ngoài dễ tưởng như thiên thần mặc áo cúc cài dưới và quần kaki mua từ hiệu Anh em Brooks. Nhưng Serena lại muốn đến đây.

Có thể cô thật sự thèm kem cũng nên, hay có thể là mong muốn của cô về một buổi tối không to lớn và lãng mạn như của cậu chẳng.

“Thế này không vui sao?” Cô lẩm bẩm một cách hồ hởi. “Tớ và anh Erik hồi trước thường đến đây mỗi tuần một lần và ăn kem nước quả bạc hà cay.” Cô cầm thực đơn lên và xem xét. “Nó vẫn y như cũ. Yêu thật.”

Dan mỉm cười và gạt mớ tóc nâu lỏm chớm ra khỏi mắt. Sự thực thì cậu chẳng bận tâm cậu ở đâu miễn là cậu được đi cùng cô.

Dan sống ở khu Tây, còn Serena sống ở khu Đông. Cậu sống với bố, một trí thức tự xưng và làm biên tập viên cho những nhà thơ trường phái Beat chẳng mấy tiếng tăm, và với em gái Jenny, đang học lớp 9 ở trường Constance Billard, cùng trường với Serena. Họ sống trong một căn hộ mạn Upper West Side vốn chưa hề được cải tạo lại từ hồi những năm 1940. Kể duy nhất làm sạch quanh nơi đó là con mèo khổng lồ của họ, Marx, một chuyên gia về diệt và ăn gián. Serena sống cùng bố mẹ giàu có của mình, những người có chân trong ban lãnh đạo của các cơ quan lớn ở thành phố, họ sống trong một căn hộ tầng thượng[5] hoành tráng được một nhà nội thất nổi tiếng trang trí, có cửa sổ nhìn ra Bảo tàng nghệ thuật Metropolitan và Công viên Trung tâm. Cô có một người hầu gái và một đầu bếp mà cô có thể đòi nướng cho mình một cái bánh hay pha một cốc cappuccino bất cứ lúc nào cô muốn.

Vậy cô đang làm gì với Dan?

Họ bập vào nhau vài tuần sau khi thử vai cho một bộ phim của bạn Dan và là bạn cùng học với Serena, Vanessa Abrams. Serena không giành được vai, và Dan gần như đã từ bỏ hi vọng được gặp lại cô, nhưng rồi họ đã gặp lại nhau ở một quán bar ở khu Brooklyn. Họ đã gặp nhau và nói chuyện qua điện thoại vài lần sau đó, nhưng lần này là cuộc hẹn hò thực sự đầu tiên.

Serena trở lại thành phố tháng trước sau khi bị đuổi khỏi trường nội trú. Thoạt tiên, cô phấn khích khi được quay lại thành phố. Nhưng rồi cô nhận ra Blair Waldorf và mọi bạn bè cũ đã làm lơ và không chơi với cô nữa. Serena vẫn không biết cô đã làm gì kinh khủng đến vậy. Đương nhiên cô không còn giữ được liên lạc với ai cả, và đương nhiên cô có thể nói trời biển về những chuyện vui vẻ cô đã có ở Châu Âu mùa hè qua. Vui làm sao khi cô đã không trở lại kịp ngày học đầu tiên ở Học viện Hanover, New Hampshire. Trường đó đã từ chối nhận cô về.

Trường cũ của cô, Constance Billard, đã khoan dung hơn. Ồ, đó là trường học mà. Bọn con gái thì không. Serena không còn mong bạn bè nào nữa ở New York, vì vậy mà cô nôn nóng được gặp Dan. Thật vui vẻ khi được làm quen với ai đó khác biệt với bản thân mình.

Dan muốn cấu vào người mình mỗi khi cậu nhìn đôi mắt xanh thẳm của Serena. Cậu đã phải lòng cô từ lúc cậu hướng mắt nhìn cô trong một bữa tiệc năm lớp 9, và thế là hi vọng của cậu bây giờ đã thành hiện thực: sau hai năm rưỡi, cô cũng đang yêu cậu.

“Gọi kem mút bự nhất trong thực đơn nhé,” Serena nói. “Bọn mình có thể đổi cho nhau giữa chừng để khỏi ngán.”

Cô gọi một ly kem mút bạc hà ba viên có kèm nước sirô nóng, còn cậu gọi một kem chuối cà phê. Dan muốn ăn bất cứ thứ gì có cà phê hoặc thuốc lá.

“Thế nào,” Serena nói, chỉ vào bìa cuốn sách thò ra từ túi áo khoác của Dan, “hay không?”

Đó là cuốn *Kín Cửa* của Jean Paul Sartre, một câu chuyện hiện sinh của những người lạc loài trong hoàn cảnh đau khổ.

“Ừ. Nó khá nhộn và kiểu hơi tuyệt vọng,” Dan nói. “Nhưng có nhiều điều đúng trong đó, tớ nghĩ vậy.”

“Nó nói về cái gì?”

“Địa ngục.”

Serena cười lớn. “Trời ạ,” cô nói. “Cậu luôn đọc loại sách như thế à?”

Dan lấy một cục đá ra khỏi cốc nước của cậu và đặt nó vào miệng. “Như thế nào?”

“Như địa ngục ấy,” cô nói.

“Không, không phải luôn thế.” Cậu vừa mới đọc xong cuốn *Nỗi Buồn của chàng Werther*, viết về tình yêu. Và địa ngục.

Dan thích nghĩ về bản thân mình như một linh hồn đau khổ. Cậu thích tiểu thuyết, kịch và các tập thơ có liên quan đến sự phi lý bi đát của cuộc đời. Chúng là những thứ đi kèm tuyệt hảo cho cà phê và thuốc lá.

“Tớ có vấn đề về việc đọc,” Serena thú nhận.

Kem của họ đã được mang ra. Họ khó mà quan sát nhau được qua những ly kem có ngọn. Serena ngoáy cái thìa dài vào ly và xắn ra một miếng to gọn gàng đưa lên cắn. Dan kinh ngạc về vẻ mảnh khảnh và dài của cổ tay cô, bắp tay căng mượt trên cánh tay cô, ánh rực rỡ như vàng trên mái tóc hoe của cô. Trông cô ăn kem rất đồi tham lam với ly kem nước quả to dễ sợ, nhưng với cậu, cô là một nữ thần.

“Ý tớ là tất nhiên tớ biết đọc,” Serena tiếp tục. “Tớ chỉ gặp rắc rối về việc tập trung đầu óc. Đầu óc tớ cứ hay đi lang thang, và tớ nghĩ về việc sẽ làm gì trong đêm. Hoặc vài thứ tớ cần mua ở hiệu thuốc. Hay vài thứ vui vẻ đã xảy ra từ một năm trước chẳng hạn.” Cô nuốt miếng kem và nhìn vào đôi mắt nâu đầy thông cảm của Dan. “Chỉ vì đầu óc tớ không có được sự tập trung mà thôi,” cô buồn bã nói.

Đó chính là điều Dan yêu nhất ở Serena. Cô có khả năng buồn và vui cùng một lúc. Cô giống như một thiên thần cô đơn, chấp chới bên trên bề mặt quả đất, cười nói với sự rạng rỡ chỉ vì có thể bay lượn được nhưng cũng kêu thét lên vì cô đơn. Serena biến mọi thứ thông thường thành cái gì đó khác thường.

Hai tay Dan run run khi cậu dùng thìa ngắt cái ngọn ly kem chuối phủ sô-cô-la và lặng lẽ ăn. Cậu muốn bảo Serena rằng cậu muốn đọc cho cô nghe. Rằng cậu muốn làm mọi thứ cho cô. Kem cà phê bị chảy và tràn ra ngoài miệng ly. Dan cố nén giữ tim đập bình thường trong lồng ngực.

“Mình có một thầy giáo tiếng Anh rất hay ở trường Riverside năm ngoái,” cậu nói khi đã lấy lại sự bình tĩnh. “Ông ấy bảo cách tốt nhất để nhớ được những gì đã đọc là chỉ đọc một ít mỗi lần. Hãy thưởng thức những câu chữ.”

Serena yêu cái cách Dan nói chuyện. Kiểu nói chuyện của cậu làm cô muốn ghi nhớ những điều cậu nói. Cô mỉm cười và liếm môi. “Thưởng thức câu chữ,” cô lặp lại, khóe miệng nhích lên thành một nụ cười.

Dan nuốt một miếng chuối to và lấy nước uống. Chúa ạ, cô ấy quá đẹp.

“Vậy chắc chắn cậu là, kiểu như là một học sinh loại A toàn phần và cậu đã nộp đơn vào Harvard sớm rồi phải không?” Serena hỏi. Cô lấy một miếng vỡ của thanh kẹo trong ly kem và mút.

“Không có chuyện đó đâu,” Dan nói. “Tớ hoàn toàn kém về kỹ năng cần thiết. Ý tớ là tớ hoàn toàn muốn được vào chỗ nào đó có chương trình viết văn tốt, nhưng tớ chẳng biết chỗ nào cả. Người tư vấn đại học của bọn tớ đưa tớ một danh sách dài, và tớ có đủ mọi catalog, nhưng tớ vẫn chả biết mình định làm gì.”

“Tớ cũng thế. Nhưng tớ chắc sẽ đến trường Brown xem sao,” Serena nói. “Anh tớ cũng học ở đó. Muốn đi không?”

Dan tìm kiếm sâu trong mắt cô, cố phán đoán xem liệu cô có cảm thấy hứng khởi về cậu như cậu cảm thấy vậy đối với cô. Khi cô nói, “Muốn đi không?” có nghĩa là, “Hãy cùng nghỉ cuối tuần với nhau, tay trong tay, nhìn vào mắt nhau và hôn nhau hàng giờ mỗi lần?” Hay ý cô là, “Hãy cùng đi vì thật sự thoải mái và vui vẻ khi có một người bạn đi cùng?” Thực sự thì cậu không thể từ chối được. Cậu không bận tâm cô nói Brown hay Đại học cộng đồng Thành phố Những Kẻ Thua Cuộc, Serena đã hỏi cậu có muốn đi hay không và cậu trả lời là có. Cậu muốn đi bất cứ chỗ nào cùng cô.

“Brown,” Dan nói, như thể cậu đã nghĩ về nó rồi. “Họ chắc hẳn có một chương trình viết văn xịn.”

Serena gật đầu, lùa những ngón tay vào mái tóc vàng dài. “Vậy đi với tớ nhé.”

Ồ, cậu muốn đi chứ. Dĩ nhiên là cậu sẽ đi. Dan nhún vai. “Tớ sẽ báo cho bố tớ biết,” cậu nói, cố gắng làm giọng bình thường. Cậu không dám để Serena biết rằng bên trong cậu đang nhảy dựng lên và rung rinh như một con rối bị kích động. Cậu ngại rằng mình có thể làm cô ghê sợ.

“OK, sẵn sàng chưa? Đổi đi nào,” Serena nói, đẩy ly của cô về phía Dan.

Họ đổi ly và nếm kem của nhau. Ngay khi hương vị mới đưa lên đầu lưỡi, mặt họ đã nhăn lại và họ nhè ra khỏi lưỡi. Bạc hà cay và cà phê không trộn với nhau được. Dan hi vọng nó không phải là một điềm báo.

Serena lấy lại ly của mình và múc miếng cuối cùng. Dan cắn vài miếng nữa và rồi đặt thìa xuống.

“Chà,” cậu nói, dựa lưng vào ghế và giữ chặt bụng. “Cậu thắng rồi.”

Ly của cô vẫn còn một nửa, nhưng Serena cũng đã đặt thìa xuống, và tháo cúc trên cùng của quần bò. “Tớ nghĩ bọn mình no căng rồi,” cô khúc khích.

“Muốn đi dạo chút không?” Dan liêu hồi, đan những ngón tay đang run vào nhau chặt đến mức chúng nổi gân xanh lên.

“Tớ thích vậy,” Serena đáp lại.

Đường số 60 yên tĩnh trong đêm thứ sáu. Họ đi về hướng tây, về phía Công viên Trung tâm. Ở khu Madison, họ dừng lại trước cửa hiệu Barneys và nhìn vào cửa sổ. Vẫn còn vài người phía sau quầy thu ngân ở gian hàng mỹ phẩm, chắc đang sắm sửa khẩn cấp cho sáng thứ bảy.

“Tớ không biết phải làm gì nếu không có Barneys,” Serena thở dài, như thể cửa hiệu đã cứu cả đời cô.

Dan chỉ vào trong cửa hiệu danh tiếng đó có một lần. Cậu đã để trí tưởng tượng đi hoang và mua một bộ lễ phục may riêng thật đắt tiền bằng thẻ tín dụng của bố cậu, khoái trá về việc sẽ mặc nó khi nhảy với Serena trong một bữa tiệc choáng lộn. Nhưng rồi thực tế kéo cậu trở lại. Cậu ghét những bữa tiệc hoành tráng, và cho đến vài ngày trước đây thôi, cậu còn nghĩ Serena sẽ chẳng bao giờ có đến hai từ để nói với cậu. Vì thế cậu đã trả lại bộ lễ phục.

Giờ đây cậu mỉm cười vào cái ký ức đó. Serena rõ ràng là có hơn hai từ để nói với cậu. Cô mời cậu đi chơi cuối tuần. Họ lại đang phải lòng nhau nữa. Có thể họ thậm chí sẽ vào thẳng cùng một trường đại học và chung sống với nhau cả phần đời còn lại.

Cẩn thận, Dan. Sự tưởng tượng đó lại tái diễn rồi.

Trên Đại lộ Năm, gần góc công viên, họ đi ngược lên qua khách sạn Pierre, nơi họ đã từng dự một dạ hội nghi thức hồi năm lớp 10. Dan nhớ lại đã ngắm Serena, cậu ước quen được cô khi cô cười nói với bạn bè cùng bàn, lúc đó cô mặc một bộ váy xanh lá cây hở vai làm cho tóc cô sáng lung linh hơn. Cậu đã yêu cô ngay từ khi ấy.

Họ bước qua phòng nha khoa chỉnh răng của Serena và tòa nhà cổ Frick, giờ là một bảo tàng. Dan muốn đột nhập vào đó và hôn Serena trên một trong những cái giường cũ trong đó. Cậu muốn sống ở đó với cô, giống như những kẻ di cư lên thiên đường.

Họ bước tiếp trên Đại lộ Năm, đi qua nhà của Blair Waldorf trên đường số 72. Serena liếc nhìn vào. Cô quen Blair từ hồi lớp 1 và đã đến căn hộ của nhà Waldorf hàng trăm lần, nhưng giờ cô không còn được chào đón nữa.

Serena không thể vờ như cô hoàn toàn không có tội. Cô biết điều gì đã làm Blair thất vọng nhất. Không phải chỉ là vì Serena đã bị khai trừ khỏi đám đông New York cũ của cô hay việc cô ăn chơi ở Châu Âu trong khi bố mẹ Blair đang ly dị. Điều thực sự khiến tình bạn của họ trở nên chua chát chính là việc Serena và Nate đã ngủ với nhau hồi hè trước khi Serena đến trường nội trú.

Đó là gần hai năm trước, và Serena cảm thấy như thể nó đã xảy ra với cô gái nào đó với một cuộc đời hoàn toàn xa lạ. Serena, Blair và Nate đã từng là một bộ ba thân thiết. Serena đã hi vọng Blair sẽ xem chuyện đó như một trong những điều điên khùng nhất xảy ra giữa bạn bè với nhau và tha thứ cho cô. Nó chỉ là một lần chẳng may. Và bên cạnh đó, Blair vẫn còn có Nate. Nhưng Blair chỉ gần đây mới nhận ra điều đó, và nó sẽ không để vuột mất.

Serena lục trong ví lấy ra điều thuốc và đưa lên môi. Cô dừng lại và mở bật lửa. Dan đợi khi cô rít và nhả ra một đám khói vào không khí giá buốt. Cô kéo lại cái áo khoác Burberry kẻ ô nâu quanh người.

“Ngồi nghỉ trước Met một tí nhé,” cô nói. “Đi nào.” Cô nắm tay Dan và họ nhanh chóng băng qua mười khối nhà để đến Bảo tàng nghệ thuật Metropolitan. Serena dắt Dan lên bậc thềm và ngồi xuống. Bên kia đường là tòa nhà có căn hộ của cô. Bình thường thì bố mẹ cô đi vắng, tham dự các việc từ thiện hay khai mạc triển lãm nghệ thuật. Những ô cửa sổ tối và trông thật hiu quạnh.

Serena rút tay khỏi Dan, làm cậu băn khoăn không biết mình đã làm gì sai. Cậu không thể đọc được suy nghĩ của cô, và điều đó làm cậu muốn điên.

“Tớ, Blair và Nate thường ngồi ở những bậc thềm này hàng giờ mà chả nói chuyện gì.” Serena nói với vẻ tiếc nuối. “Thỉnh thoảng bọn tớ quyết định đi ra ngoài, Blair và tớ ăn mặc và trang điểm đủ thứ. Rồi Nate đến với một chai rượu chẳng hạn và cả bọn mua thuốc lá rồi làm thành bữa tiệc ngồi ngay đây.” Cô nhìn lên những vì sao với đôi mắt to, rạng rỡ của mình. Có nước mắt ẩn trong đó.

“Thỉnh thoảng tớ ước...” Giọng Serena lạc đi. Cô không biết đích xác cô muốn gì, nhưng cô thấy mệt mỏi với cảm giác buồn về Blair và Nate. “Xin lỗi,” cô sụt sịt, nhìn xuống giày mình. “Tớ hi vọng tớ không làm cho cậu thấy thương hại.”

“Không sao mà,” Dan nói.

Cậu muốn nắm kéo tay cô lại, nhưng cô giấu nó trong túi áo. Thay vì vậy, cậu nắm lấy khuỷu tay cô và Serena quay người lại. *Đây là cơ hội của cậu.* Dan ước cậu có thể nghĩ về điều gì đó đẹp để và đam mê để nói, nhưng tim cậu làm cậu nghẹn lời. Trước khi dây thần kinh của cậu điều khiển được, cậu trườn tới và hôn lên môi cô thật dịu dàng. Trái đất quay nghiêng quanh trục của nó. Cậu lấy làm mừng vì mình đang ngồi. Khi cậu buông ra, mắt Serena bừng lên nhìn vào cậu.

Cô quệt mũi vào mu bàn tay và mỉm cười với cậu. Rồi cô ngẩng cằm lên và hôn Dan lần nữa. Chỉ là một nụ hôn chúm chím vào môi dưới của cậu, trước khi cô cúi đầu xuống và tựa vào vai cậu. Dan nhắm mắt lại để khiến mình ngồi vững vàng.

Ôi Chúa ơi. Cô ấy đang nghĩ gì vậy? Cậu lo lắng một cách tuyệt vọng. Tại sao cô ấy không nói cảm giác của cô cho con chứ?

“Thế những người ở mạn Tây thì đi dạo ở đâu?” Serena hỏi. “Có chỗ nào giống như đây không?”

“Không giống lắm,” Dan nói, tay cậu vòng quanh người cô. Cậu không muốn có một cuộc đối thoại ngay ở đây. Cậu muốn nắm tay cô và lao mình khỏi vách đá và nổi ngửa lênh đêngh trên biển dưới trăng khuya. Cậu muốn hôn cô lần nữa. Nữa và nữa. “Thỉnh thoảng mình xuống bến tàu cả ngày. Ban đêm bọn mình chỉ đi dạo quanh quanh.”

“Bến tàu,” Serena nhắc lại. “Sẽ đưa mình ra đó nhé?”

Dan gật đầu. Cậu có thể đưa cô đến bất cứ đâu.

Cậu đợi Serena ngẩng đầu lên để họ có thể hôn lại. Nhưng Serena vẫn để đầu tì lên vai cậu, thở hơi thuốc lên áo Dan và để cho tâm trí ngời dụi.

Họ ngồi như thế một lúc lâu. Dan quá hồi hộp, hạnh phúc và mê muội để có thể châm nổi một điếu thuốc. Cậu hi vọng họ có thể thiếp đi như thế và tỉnh dậy trong ánh hồng ban mai khi vẫn nằm gọn trong vòng tay nhau.

Vài phút sau, Serena nhào ra. “Tớ nên về trước khi ngủ thiếp đi mất,” cô nói rồi đứng dậy. Cô cúi xuống và hôn Dan vào má. Tóc cô chải vào tai cậu và cậu run rẩy. “Sẽ gặp lại sớm nhé?”

Dan gật đầu. *Em phải đi sao?* Cậu ngại ngần mở miệng để nói những từ đáng sợ vốn chỉ chực để vọt ra cả đêm. *Anh yêu em.* Cậu vẫn quá lo rằng sẽ làm cô sợ phát khiếp.

Cậu nhìn Serena băng qua phố, mái tóc sáng của cô tuôn chảy sau lưng. Người thường trực giữ cửa cho cô vào, và cô biến mất.

Serena đi vào thang máy, lóc xóc chòm chìa khóa trong túi áo khoác. Một vài tuần trước đây thôi cô còn ngồi ở nhà đêm thứ sáu, xem ti-vi và cảm thấy muộn phiền về bản thân. Thật may mắn khi cô đã kết được người bạn mới là Dan.

Dan ngồi trên bậc thềm bảo tàng Met vài phút nữa cho đến khi ánh đèn tăng trên cùng tòa nhà đối diện sáng lên. Cậu hình dung Serena đang đá đôi ủng vào sảnh và thả áo khoác lên ghế cho chị hầu gái nhặt lên. Cô sẽ thay bộ đồ ngủ bằng lụa trắng dài và ngồi trước gương có khung chạm trổ, chải mái tóc vàng dài của mình như một nàng công chúa trong truyện cổ tích. Dan sờ lên môi dưới bằng ngón trỏ. Cậu đã thật sự hôn cô chưa nhỉ? Cậu đã làm thế hàng bao nhiêu lần trong mơ đến nỗi gần như không thể tin nổi là nó đã thực sự xảy ra.

Cậu đứng dậy, dụi mắt, và kéo tay vòng cao quá đầu. Chúa ơi, cậu cảm thấy tuyệt vời. Thật buồn cười, bất ngờ trên cả bất ngờ, giờ cậu lại là loại trai mà cậu vẫn ghét khi đọc trong sách. Gã trai hạnh phúc nhất đời có thật.

Họa vô đơn chí

“Tớ không hiểu sao cậu lại phải đến Brown cùng dịp cuối tuần tớ sẽ đi Yale,” Blair gọi với ra Nate từ trong nhà tắm. Nate đang nằm trên giường Blair ở phòng kế bên, nghịch mấy cái dây lưng của Blair đuối trên con Kitty Minky, con mèo của Blair xung quanh tấm khăn trải giường. Đèn điện tắt, chỉ có ánh nến, Macy Gray hát trong máy nghe nhạc, và Nate thì đã cởi áo sơ mi ra.

“Nate?” Blair nhắc lại vẻ mất kiên nhẫn. Nó bắt đầu cởi quần áo và chất chúng trên sàn nhà tắm. Kế hoạch của nó là hai đứa sẽ cùng đến New Haven cuối tuần. Hai đứa có thể thuê một cái ôtô và ở lại trong một nhà nghỉ có bữa sáng lãng mạn, như thể đi tuần trăng mật vậy.

“À,” cuối cùng Nate cũng trả lời. “Tớ không biết. Chỉ là vì Brown đã sắp xếp lịch phỏng vấn rồi. Xin lỗi.” Cậu dứ dứ cái thắt lưng giữa hai chân trước con Kitty Minky và quăng lên trên đầu con mèo, làm cho nó nhảy tót lên nóc tủ. Rồi cậu cuộn người lại và nhìn lên trần nhà chờ đợi.

Lần trước khi cậu và Blair định ngủ với nhau, Nate đã làm lộ chuyện cậu với Serena hồi hè trước khi cô vào trường nội trú. Cậu cảm thấy dường như sẽ gian trá nếu lờ đi không cho Blair biết rằng: A) đây không phải là lần đầu tiên của cậu và B) cậu đã làm vậy với bạn cũ thân nhất của Blair. Dĩ nhiên, chỉ một lần cậu thú nhận thôi mà Blair đã không muốn vậy tí nào. Nó đã rất điên tiết.

Ơn Chúa, tất cả đã đằng sau lưng họ rồi. Chà, đại khái vậy.

Blair cột xong dây đôi giày Manolo và xịt nước hoa. Nó nhắm mắt lại và đếm đến ba. Một, hai, ba. Trong ba giây này nó diễn một bộ phim ngắn trong đầu, tưởng tượng ra một đêm phi thường mà nó và Nate sắp có. Cả hai là những người yêu từ thời thơ ấu, có nhau như định mệnh sắp đặt, trao toàn bộ bản thân mình cho người kia. Nó mở mắt ra và đưa cái lược chải qua tóc lần nữa, ngắm lại mình trong gương. Nó trông thật tự tin và sẵn sàng. Trông nó giống một người luôn có thứ mà nó muốn. Nó là cô gái sắp vào trường Yale và cưới chàng trai của mình. Chỉ có điều giá như lỗ mũi của nó không hơi quá to hay ngực của nó quá nhỏ, nhưng thế thì đã sao nào.

Nó đẩy cửa buồng tắm.

Nate ngược lên và ngạc nhiên thấy mình có cảm hứng ngay lập tức. Có lẽ là do sâm-banh hay bít-tết. Cậu nhắm mắt lại rồi mở ra. Không, đúng là Blair trông hấp dẫn thật. Cậu túm lấy tay Blair và kéo nó nằm lên trên người mình. Hai đứa hôn nhau, môi và lưỡi, chơi trò tương tự đã diễn với nhau suốt hai năm qua. Nhưng lần này trò chơi không giống như trò chơi Cờ tỷ phú dài bốn tiếng đến nỗi người chơi có khi phát ốm lên hoặc bỏ cuộc. Trò chơi này diễn ra dai dẳng, người chơi sẽ không dừng lại chừng nào họ chưa mua được tất cả các ô bất động sản có thể đặt tay vào.

Blair nhắm mắt lại và làm như thể mình là Audrey Hepburn trong phim *Tình yêu ban chiều*. Nó yêu phim kinh điển, đặc biệt là những phim có Audrey Hepburn đóng. Chúng chẳng bao giờ có cảnh các nhân vật làm tình trong đó cả. Những cảnh tình yêu luôn luôn lãng mạn và lịch lãm, với những cái hôn dài, ngộp thở, trang phục thì bắt mắt và tóc thì ôi chao là sành điệu. Blair cố để cho hai vai mình xuôi xuống và cổ vươn dài ra, như thế sẽ làm nó cảm thấy mình cao, mảnh mai và đầy nhạy cảm trong vòng tay của Nate.

Nate bất thành linh thọc mạnh cùi chỏ vào sườn Blair. “Ái,” Blair kêu, vội lùi ra. Nó không định kêu lên về sự sệt thế, nhưng nó đã buột miệng, chút xíu thôi. Audrey Hepburn chẳng bao giờ bị Cary Grant thọc mạnh vào mạng sườn, kể cả bất thành linh. Chàng luôn nâng niu nàng như một

con búp bê sù.

“Ôi, xin lỗi nhé,” Nate lẩm bẩm. “Lại đây nào.” Cậu lấy một cái gối và đặt dưới Blair sao cho đầu và vai nó ngã xuống thật thoải mái. Blair nhấc đầu lên và xoa tóc ra xung quanh khuôn mặt sao cho đẹp nhất. Rồi nó nắm lấy vai Nate và cắn vào đó, để lại một vết hằn hình chữ o trên da cậu.

“Đấy nhé, cho cái tội làm đau người ta,” nó nháy mắt nói.

“Tớ hứa sẽ cẩn thận” Nate nói vẻ nghiêm túc, luồn tay qua hông Blair và vuốt xuôi xuống chân.

Blair hít hơi sâu và gồng thư giãn toàn thân. Chẳng giống mấy với những cảnh tình yêu trong bất kỳ bộ phim kinh điển nào nó từng xem. Nó không hề nghĩ nó lại có cảm giác trần tục hoặc hơi vụng về thế này.

Dĩ nhiên chẳng có gì có thể trông giống được như trên phim, nhưng chuyện này vẫn cần phải được cảm thấy tuyệt mỹ.

Nate hôn Blair nhẹ nhàng, Blair chạm vào gáy cậu và ngửi cái mùi quen thuộc của Nate. Lấy hết dũng cảm, nó rờ xuống dưới bằng tay kia và tìm cách cởi thắt lưng của cậu.

“Nó bị kẹt,” Blair nói, giật cái mớ rắc rối giữa da và kim loại. Má nó đỏ bừng ngượng ngập. Nó chưa bao giờ thấy thiếu ան ý thế này.

“Tớ sẽ cởi ra,” Nate đề nghị. Cậu nhanh chóng tháo dây lưng trong khi Blair đưa mắt nhìn quanh phòng mình, mắt nó dừng lại ở một bức tranh sơn dầu cũ vẽ bà nội lúc còn là một cô gái trẻ, cầm một ổ cánh hoa hồng. Blair bỗng nhiên cảm thấy mình thật trần trụi.

Nó quay lại với Nate, ngấm cậu tụt quần xuống, đá chúng ra khỏi mắt cá chân. Đũng của cái quần lót đỏ-trắng của cậu nhô ra, nom như cái mái lều.

Nó nuốt trong hơi thở.

Bỗng cửa ra vào căn hộ mở đánh cạch và đóng sầm lại rất to.

“Chào? Cả nhà đâu rồi?”

Đó là mẹ Blair.

Blair và Nate đều cứng người lại. Mẹ cô và Cyrus, bạn trai mới của bà, đã đi xem hát opera về. Họ đã định về nhà sau vài tiếng nữa cơ mà.

“Blair cưng ơ? Con có đó không? Cyrus và mẹ có chuyện này hay lắm muốn báo cho con!”

“Blair?” Giọng nói oang oang của Cyrus dội vào tường.

Blair đẩy Nate ra khỏi nó và quấn cái chăn quanh cổ.

“Bọn mình nên làm gì đây?” Nate thì thầm. Cậu luồn tay dưới tấm chăn và chạm vào bụng Blair.

Cứ chỉ dở quá. *Không bao giờ* được sờ vào bụng một cô gái trừ khi cô ta bảo bạn. Làm thế sẽ khiến cô ta cảm thấy mình béo.

Blair nhào người ra khỏi cậu và lê chân xuống sàn nhà.

“Blair?” Tiếng mẹ nó ở ngay bên ngoài cửa phòng ngủ, “Mẹ có thể vào một lát không? Chuyện quan trọng đây.”

Ồi trời ơi.

“Chờ chút!” Blair la lên. Nó nhào tới túm quần áo và giật phắt ra một cái quần thun bó. “Mặc quần áo vào,” nó rít lên với Nate. Nó trật đôi Manolo ra và xọc chân vào cái quần thun của mình và mặc cái áo thun ngắn tay cũ có chữ trường Yale của bố. Nate kéo quần lên và cài lại dây lưng.

“Xong chưa?” Blair thì thào.

Nate im lặng gật đầu về thất vọng.

Blair mở cửa phòng ngủ ra thì thấy mẹ đang đợi ở hành lang. Eleanor Waldorf tươi cười hạnh phúc với con gái mình, mặt bà ửng đỏ lên vì rượu vang và phấn khích.

“Có thấy gì khác chưa nào?” Bà hỏi, ve vẩy những ngón tay trái ra trước mặt. Trên ngón đeo nhẫn lấp lánh một chiếc nhẫn có viên kim cương to khủng bố gắn vào vòng vàng. Trông giống như một cái nhẫn đính hôn truyền thống, nhưng to gấp bốn lần cỡ thường. Thật kỳ cục.

Blair nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn, đứng sững trước lối vào phòng ngủ. Nó có thể cảm thấy hơi thở của Nate bên tai từ chỗ cậu đứng ngay phía sau nó. Cả hai đều không nói được câu gì.

“Cyrus đã cầu hôn mẹ!” Bà mẹ kêu lên. “Không tuyệt vời sao?”

Blair nhìn chằm chằm mẹ mà không tin nổi.

Cyrus Rose bị hói và có một bộ ria mép nhỏ lồm chồm. Ông ta đeo một cái vòng vàng và mặc những bộ đồ comple xấu xí có sọc nhỏ với vòng ngực gấp đôi cỡ thường. Mẹ nó gặp ông ta mùa xuân vừa rồi ở hiệu mỹ phẩm Saks. Ông đi mua nước hoa cho mẹ mình và được Eleanor đề nghị giúp đỡ. Bà về nhà, người nồng nặc các loại mùi thơm, Blair còn nhớ rõ. “Mẹ đã cho ông ấy số điện thoại,” mẹ nó khúc khích cười, khiến Blair muốn phát ọe. Đáng ghê sợ và mất hết tinh thần cho Blair là Cyrus đã gọi lại và giữ liên lạc với mẹ nó. Giờ thì họ đã đính hôn rồi.

Ngay lúc đó, Cyrus Rose xuất hiện ở cuối sảnh. “Cháu thấy thế nào, Blair?” Ông ta hỏi, nheo mắt với nó. Ông ta mặc bộ comple xanh cỡ ngực đôi và đi giày đen bóng nhোও. Mặt ông ta đỏ. Bụng ông ta phệ phưỡn ra. Mắt ông ta lồi ra như một con cá bong bóng. Ông ta xoa hai bàn tay béo nần nần vào bộ ngực lông lá và vào cái vòng vàng bảnh chọe.

Bố dượng mới của nó đấy. Dạ dày Blair lộn tùng phèo như muốn nôn. Thật quá sức để mất chữ trinh cho cậu trai nó yêu. Bộ phim đời thực của nó đang chuyển sang bi đát và lố bịch hơn rất nhiều.

Blair vầu môi và hôn vội một cái phốt qua lên má mẹ. “Chúc mừng mẹ,” nó nói.

“Thế mới đúng là con gái chứ,” Cyrus rống lên.

“Chúc mừng cô Waldorf,” Nate nói, bước qua Blair.

Cậu cảm thấy khá ngớ ngẩn khi tham dự vào khoảnh khắc gia đình thân mật như thế này. Chẳng lẽ Blair không thể bảo mẹ nó đợi và nói chuyện vào buổi sáng?

Bà Waldorf ôm lấy cậu. “Đời thế không tuyệt vời sao?” Bà nói.

Nate chẳng lấy làm chắc chắn.

Blair thở dài đầu hàng và đi chân trần xuống sảnh để chúc mừng Cyrus. Ông ta nồng mùi khó ngửi như phở mát lẫn với mùi mồ hôi. Ông ta có lông mọc từ chóp mũi. Ông ta sắp trở thành bố dượng của nó. Nó vẫn không hề muốn tin vào điều đó.

“Cháu rất mừng cho chú, chú Cyrus,” Blair nói gượng gạo. Nó đứng kiễng chân và chìa cái má mịn màng mát dịu của mình gần cái miệng đầy râu của ông ta.

“Hai chúng tôi là những người may mắn nhất thế giới này,” Cyrus nói, trao cho nó một nụ hôn đáp lễ ướt nhẹp vào má.

Blair chả thấy may mắn tẹo nào.

Eleanor buông Nate ra. “Phần hay nhất là chúng ta đã tiến hành quá mau lẹ,” bà nói. Blair quay sang mẹ và chớp mắt nhìn. “Mẹ định cưới vào ngày thứ bảy sau lễ Tạ ơn,” mẹ nó nói. “Chỉ còn ba tuần nữa!”

Blair ngưng chớp mắt. Thứ bảy sau lễ Tạ ơn? Nhưng đó là sinh nhật nó. Lần thứ mười bảy của nó.

“Sẽ tổ chức ở khách sạn St. Claire. Và mẹ muốn có thật nhiều phù dâu. Các dì của con và bạn bè của con. Đương nhiên con là phù dâu chính. Con có thể giúp mẹ lên kế hoạch. Sẽ rất chi là vui, Blair à,” mẹ nó nói một lèo như sợ hết hơi. “Mẹ thích các đám cưới!”

“OK,” Blair đáp lại, giọng của nó hoàn toàn vô cảm. “Con có nên báo cho bố biết không?”

Mẹ cô dừng lại, chợt nhớ ra. “Bố con thế nào rồi nhỉ?” Bà hỏi, vẫn hớn hờ. Không có vẻ gì là cụt hứng trong niềm vui sướng của bà.

“Tốt cả.” Blair nhún vai. “Bố tặng con đôi giày. Và một cái bánh rất đẹp.”

“Bánh?” Cyrus hỏi đầy hăm hở.

Đồ con lợn, Blair nghĩ. Ít nhất thì bố nó đã tổ chức cho nó một ngày sinh nhật, cho dù chẳng giống như một bữa tiệc thật của nó vốn diễn ra cực vui. “Xin lỗi bọn con không mang tí nào về,” cô nói. “Con quên mất.”

Eleanor bóp bóp tay quanh hông. “À mà mẹ cũng chẳng thể ăn được tí nào đâu. Cô dâu phải để ý vóc dáng chứ!” Bà liếc Cyrus rồi cười khúc khích.

“Mẹ à?”

“Ừ, gì đó con yêu?”

“Nate với con có thể về phòng và xem ti-vi được không?” Blair hỏi.

“Dĩ nhiên là được chứ. Các con cứ đi đi,” mẹ nó nói, mỉm cười vẻ đầy ngụ ý với Nate.

Cyrus nháy mắt với hai đứa. “Ngủ ngon nhé Blair,” ông ta nói. “Ngủ ngon, Nate.”

“Chúc chú ngủ ngon, chú Rose,” Nate nói và đi theo Blair quay vào phòng.

Khi Nate đóng cửa lại, Blair buông mình xuống giường, vùi đầu vào trong tay.

“Thôi nào Blair,” Nate nói, ngồi xuống cuối giường và xoa chân nó. “Cyrus được đấy chứ. Ý tớ là, chuyện có thể còn tệ hơn, phải không nào? Ông ấy thậm chí còn có thể là một tay khốn nạn thậm tệ.”

“Lão ta là một tay khốn nạn toàn phần,” Blair lầu bầu. “Tớ ghét lão ta. Bỗng dưng nó ước Nate để nó lại một mình chịu đựng chuyện này. Cậu ta không thể hiểu; không ai có thể.”

Nate nằm xuống bên cạnh và lùa tay vào tóc nó.

“Tớ có phải là một đứa khốn nạn không?” Cậu hỏi

“Không.”

“Cậu có ghét tớ không?”

“Không,” Blair nói trong cái chần bồng.

“Lại đây,” Nate nói, giật tay Blair.

Cậu kéo nó lại gần phía mình và đưa tay xuống dưới áo bó của nó, hi vọng hai đứa sẽ quay trở lại giây phút đã bỏ dở. Cậu hôn lên cổ nó.

Blair nhắm mắt lại và cố gắng thư giãn. Nó có thể làm thế. Nó có thể tiếp tục và làm tình rồi có hàng triệu cơn khoái cảm cho dù mẹ nó và Cyrus ở phòng bên cạnh. Nó có thể.

Ngoại trừ việc nó không thể. Blair muốn lần đầu tiên của nó phải hoàn hảo, nhưng lần này thì không xong rồi. Mẹ nó và Cyrus chắc chắn đã vờn nhau quanh giường ngủ lúc này. Chỉ nghĩ đến điều đó cũng đã làm nó cảm thấy da mình bị hàng tỷ con rận bò lúc nhúc bên trên.

Hồng hết cả. Mọi thứ đều hồng bết. Đờn nó là một thảm họa toàn diện.

Blair dịch ra khỏi người Nate và vùi mặt vào một cái gối. “tớ xin lỗi,” nó nói, mặc dù nó chẳng thấy có lỗi cho lắm. Đây không phải là lúc dành cho khoái cảm xác thịt. Nó cảm thấy mình như thể Joan d’Arc do Ingrid Bergman đóng trong bộ phim gốc - một bậc nữ anh hùng xinh đẹp không thể xâm phạm nổi.

Nate tiếp tục vuốt tóc nó và vỗ vào bả vai, hi vọng nó đổi ý. Nhưng Blair bướng bỉnh úp chặt mặt xuống gối. Cậu không thể nén được nỗi băn khoăn liệu nó có thật sự định làm chuyện ấy với cậu không.

Sau vài phút, cậu ngưng vỗ vào lưng nó và đứng dậy. Đã muộn rồi, cậu cảm thấy mệt mỏi và chán chường.

“Tớ phải về nhà đây,” cậu nói.

Blair vờ như không nghe thấy gì. Nó quá chìm đắm vào vở bi kịch về nỗi thống khổ của chính nó.

“Nhớ gọi tớ,” Nate nói.

Rồi cậu đi.

S nhất định phải gặp may

Vào sáng thứ bảy, Serena bị đánh thức bởi tiếng mẹ cô.

“Serena? Mẹ vào được không?”

“Gì thế ạ?” Serena nói, ngồi dậy trên giường. Cô vẫn chưa quen với việc sống cùng bố mẹ trở lại. Thật là khó chịu.

Cửa mở hé ra. “Mẹ có tin cho con đây,” mẹ cô bảo.

Serena chẳng lấy làm phiền khi bị mẹ đánh thức dậy, nhưng cô không muốn mẹ cô nghĩ là bà có thể xông vào phòng cô tự nhiên bất cứ khi nào bà cảm thấy muốn. “Vâng,” cô nói, giọng có vẻ bức bối hơn so với cảm giác của cô.

Bà Van der Woodsen đi vào và ngồi xuống cuối giường. Bà mặc một bộ váy lụa xanh hải quân của Oscar de la Renta và đi đôi dép lụa tiếp màu. Mái tóc vàng sáng lượn sóng của bà được búi lên trên đỉnh đầu, và làn da mịn màng của bà có một chút lấp lánh ngọc trai của kem thoa da La Mer. Bà có mùi nước hoa Chanel số 5.

Serena co đầu gối xuống dưới cằm và cho chân vào chăn. “Gì vậy mẹ?” Cô hỏi.

“Eleanor Waldorf vừa gọi. Con đoán xem chuyện gì nào?”

Serena tròn mắt lên, hồi hộp nhìn thái độ thăm dò của mẹ. “Gì cơ ạ?”

“Cô ấy sắp cưới.”

“Với ông Cyrus đó ạ?”

“Ừ, dĩ nhiên rồi. Còn ai mà cô ấy muốn cưới nữa chứ?” Mẹ cô nói, vẩy những vụn bụi tưởng tượng trên bộ váy của mình.

“Con chịu,” Serena nói. Cô cau mày, nghĩ liệu Blair sẽ đón nhận cái tin này ra sao. Chắc hẳn không vui vẻ gì. Mặc dù Blair gần đây cư xử không được tử tế cho lắm, Serena vẫn thấy thông cảm cho người bạn cũ.

“Điều bất thường là,” bà Van der Woodsen tiếp tục, “họ sẽ tổ chức kiểu đó.” Bà búng những ngón tay đeo đầy trang sức.

“Ý mẹ là gì?” Serena hỏi.

“Lễ Tạ ơn cuối tuần,” mẹ cô thầm thì và nhướn mày lên làm dấu hiệu cho rằng đấy là điều thật sự bất thường. “Thứ bảy sau lễ Tạ ơn. Đó là ngày cưới. Và cô ấy muốn con là phù dâu. Mẹ chắc Blair sẽ điền tên con vào các bản thông báo chi tiết. Con bé là phù dâu chính mà.”

Bà Waldorf đứng dậy và bắt đầu xếp lại ngay ngắn những cái chai nước hoa Creed, mấy cái hộp nữ trang Tiffany và mấy thỏi son Stila vương vãi trên bàn trang điểm của Serena.

“Cứ để đấy đi mẹ,” Serena rên rỉ và nhắm mắt lại.

Thứ bảy sau lễ Tạ ơn. Từ nay đến đó chỉ còn có 3 tuần. Hôm đó cũng lại là sinh nhật Blair,

Serena nhớ rõ. Tội nghiệp Blair. Nó vốn yêu sinh nhật lắm. Đó là ngày của nó. Hiển nhiên năm nay thì không phải rồi.

Và trở thành một phù dâu thì sẽ như thế nào khi Blair là phù dâu chính nhỉ? Liệu Blair có định bắt cô phải mặc một cái váy không vừa không? Liệu nó có đổ sâm-banh vào đồ uống cho cô không? Buộc cô đi dọc lối đi trong nhà thờ với Chuck Bass, gã trai “mảnh khảnh” nhất trong đám bạn bè? Thật là kỳ quái dù chỉ mới hình dung ra.

Mẹ cô ngồi xuống giường lại và vuốt tóc con gái mình. “Có gì không ổn hả cún con?” Bà hỏi vẻ lo lắng. “Mẹ cứ nghĩ con rất hào hứng về chuyện làm phù dâu.”

Serena mở mắt ra. “Con đau đầu thôi mà,” cô thở dài, kéo cái chăn quanh người. “Con muốn nằm đây và xem ti-vi một tí được không ạ?”

Mẹ cô vỗ nhẹ vào chân cô. “Được rồi. Mẹ sẽ bảo Deidre mang vào ít cà phê và nước quả cho con. Chắc phải bảo chị ấy nên mang thêm ít bánh sừng bò nữa.”

“Cảm ơn mẹ,” Serena nói.

Mẹ cô đứng dậy và đi ra cửa. Bà dừng lại và quay người mỉm cười vui vẻ với con gái. “Đám cưới mùa thu luôn đáng yêu lắm đấy. Mẹ nghĩ đám tiệc này sẽ khá là nhộn nhịp.”

“Vâng,” Serena nói, giữ nhẹ cái gối. “Sẽ tuyệt lắm.”

Mẹ cô đi ra, và Serena lặn người qua nhìn ra cửa sổ một lúc, nhìn chim bay chuyền từ những ngọn cây khô quanh mái bảo tàng Met. Rồi cô vớ lấy điện thoại và bấm phím gọi tắt cho anh trai Erik của cô ở Brown. Mỗi khi cô cần hỏi han ý kiến, đây là phím đầu tiên cô bấm. Tay kia cô bấm nút mở ti-vi trên cái điều khiển. Trên kênh Nickelodeon đang chiếu *Chàng bọt biển mặc quần soóc vuông*. Cô nhìn chăm chăm vào màn hình mà thực sự chẳng xem gì, nghe chuông reo ba lần, rồi bốn lần.

Ở lần thứ sáu, Erik trả lời. “Ơi?”

“Này,” Serena nói. “Anh đang làm gì đấy, mới dậy à?”

“Anh chưa dậy,” Erik nói. Anh ho lớn. “Ôi trời ạ.”

Serena cười. “Xin lỗi. Thức khuya hả?”

Erik rên rỉ đáp lại.

“Này, lý do em gọi là em mới được biết mẹ của Blair sắp cưới ông Cyrus. Em thậm chí không nghĩ là họ biết nhau đủ lâu để cưới, nhưng mà thế là xong rồi. Mà này, em phải làm phù dâu, và Blair làm phù dâu chính, tức là... Em không biết chuyện này là sao. Nhưng em chắc chắn là sẽ rầy rà lắm.”

Cô đợi Erik trả lời. “Chắc là anh quá choáng để nói chuyện này bây giờ phải không?” cô nói khi anh không trả lời.

“Cũng hơi hơi,” Erik nói.

“Được rồi, thế đã. Em sẽ gọi lại sau,” Serena nói, vẻ thất vọng. “Này, em cũng nghĩ định đi thăm anh lúc nào đấy. Cuối tuần tới được không?”

“OK,” Erik ngáp.

“OK. Bye nhé,” Serena nói rồi gác máy.

Cô trườn người ra khỏi chần, đứng dậy và lê vào nhà tắm, chỗ cô ngắm nghía mình trong gương. Cái quần soóc xám của cô vồng xuống ở hông và cái áo phông Mr. Bubble của cô xoắn lại vắt quanh vai cô. Mái tóc vàng suôn của cô dính vào gáy, và một đường nước dãi đã khô thành vết trên má.

Dĩ nhiên, cô trông vẫn hấp dẫn.

“Ồ bệu,” Serena nói với hình mình trong gương. Cô lấy bàn chải và bắt đầu đánh răng chậm rãi, trong đầu nghĩ về Erik. Mặc dù anh có vẻ ham hội hè nhiều hơn cô, nhưng anh sắp xếp sao cho không bị rớt khỏi trường nội trú và đã đổ vào trường Brown. Erik là cậu con trai ngoan, trong khi Serena là đứa con gái hư. Thật chẳng công bằng tí nào.

Cô nhú mày đầy quyết liệt khi cọ răng hàm.

Vậy sẽ thế nào khi cô bị đuổi khỏi trường nội trú, điểm số của cô chỉ ở mức xoàng, và hoạt động ngoại khóa của cô chỉ là cái phim kỳ cục cô làm cho liên hoan phim cuối cấp của trường Constance Billard? Cô sẽ cho mọi người thấy cô không tệ hại như họ tưởng. Cô sẽ chứng tỏ cho họ thấy bằng việc vào được một trường tốt như Brown và trở thành người có tên tuổi.

Điều đó không có nghĩa là cô chưa có tên tuổi gì. Serena là cô gái mà ai cũng nhớ đến. Một người mà ai cũng yêu thay vì ghét. Cô không phải cố để tỏa sáng: cô đã tỏa sáng hơn tất cả những người còn lại rồi.

Cô nhổ bọt kem đánh răng vào bồn rửa mặt.

Phải, cô đã xác định phải đến Brown cuối tuần tới, như thể nó là một cú quan trọng. Cô phải gặp may mắn. Cô vẫn thường được như vậy.

Người mạn Tây may mắn, kẻ khác lại cô đơn

“Kỳ cục,” Jenny Humphrey thầm thì với hình mình.

Nó đứng trước gương giữ hơi thở của mình và phình bụng ra hết cỡ. Vẫn không nhằm nhò gì so với bộ ngực của nó, vốn quá khổ với một cô gái lớp 9. Cái áo ngủ của nó bị trũng xuống ở giữa như thể một cái lều hình tam giác chạy từ ngực xuống đến đầu gối, che mất cái bụng nhô ra và đôi chân nhỏ nhắn của nó. Nó đã *to thêm* thay vì lớn *cao lên* như Serena van der Woodsen, học sinh năm cuối ở Constance Billard, người mà Jenny thần tượng. Bộ ngực của Jenny xóa tan hi vọng của nó trong việc có được vẻ hấp dẫn tươi tắn như Serena. Chúng đúng là mối tai ương cho sự tồn tại của nó.

Jenny thở hắt ra và kéo bộ đồ ngủ qua đầu để thử cái áo ống màu đen mới mua ở Urban Outfitters sau giờ học hôm qua. Nó giật mạnh qua vai và xuống qua ngực rồi nhìn mình trong gương. Không phải là nó có hai bầu vú khổng lồ nữa mà là một con sên kỳ quái có bộ ngực độc nhất. Nó trông thật quái dạng.

Vén mớ tóc nâu sẫm ra sau tai, Jenny quay người trước gương, cảm thấy ghê tởm. Nó kéo cái quần bó đồng phục Constance Billard cũ lên và đi vào bếp để lấy trà. Anh trai nó đang ra khỏi phòng của mình. Cậu ta luôn trông kinh khủng vào buổi sáng, tóc cậu lồi thoi và mắt thì lơ đãng. Nhưng sáng nay mắt cậu mở to và sáng bừng lên, như thể cậu đã thức cả đêm uống cà phê vậy.

“Có chuyện gì thế?” Jenny hỏi khi họ cùng đứng trong bếp.

Nó nhìn Dan múc ít bột cà phê tan vào cốc và hứng dưới vòi nước nóng. Cậu không thật sự để tâm xem lúc nào cà phê tan xong. Cậu đứng cạnh chậu rửa, im lặng khuấy cà phê bằng thìa, nhìn vòng xoáy màu nâu quay vòng vòng.

“Em biết anh đã đi chơi với Serena đêm qua,” Jenny nói, khoanh tay về hết kiên nhẫn. “Thế có gì xảy ra không? Chuyện li kì không? Chị ấy mặc cái gì? Anh làm gì? Chị ấy nói gì?”

Dan uống một ngụm cà phê. Jenny lúc nào cũng hơi bị quá khích khi nhắc đến Serena. Cậu thích trêu người cô em một tí.

“Ôi thôi mà, kể em nghe đi. Hai người đã làm gì?” Jenny nài nỉ.

Dan nhún vai. “Bọn anh ăn kem.”

Jenny chống tay vào hông. “Chà. Cuộc hẹn nóng bỏng ghê.”

Dan chỉ cười. Cậu không quan tâm chuyện dù khiến cô em gái tò mò đến đâu, cậu cũng không đời nào lộ ra tí chuyện gì của đêm qua. Nó quá quý giá, đặc biệt là màn hôn nhau. Thực tế là cậu vừa viết một bài thơ về chuyện này mà cậu có thể ngậm nga hoài không chán. Cậu gọi là bài thơ “Ngọt ngào.”

“Thế còn gì nữa? Anh đã làm gì? Chị ấy nói gì chứ?” Jenny thúc giục.

Dan đổ nước nóng thêm vào đầy cốc. “Anh không biết,” cậu bắt đầu nói. Đúng lúc đó điện thoại đổ chuông.

Cả Dan và Jenny lao vọt tới để nhắc lên. Nhưng Dan đã nhanh hơn.

“Chào Dan, Serena đây.”

Dan ấn chặt ống nghe vào tai, bước ra khỏi bếp để đứng ra chỗ bậu cửa sổ ở phòng riêng. Mặc dù ô kính bị bụi làm mờ nhưng cậu có thể nhìn thấy bọn trẻ chơi trượt ván ở công viên Riverside và ánh mặt trời mùa thu đang rọi chiếu lấp lánh trên sông Hudson phía xa. Dan hít một hơi lấy bình tĩnh. “Chào ấy,” cậu nói.

“Nghe này,” Serena nói. “Có chuyện này hơi kỳ cục, tớ phải làm phù dâu ở một đám cưới rất lớn ba tuần nữa. Tớ đang phân vân không biết cậu có muốn đi với tớ, cậu biết đấy, như là bạn trai của tớ ấy.”

“Chắc chắn được,” Dan nói, trước khi cô có thể nói thêm.

“Đấy là đám cưới của mẹ Blair Waldorf,” Serena nói. “Cậu nhớ không, cái cô bạn cũ trước đây của tớ ấy?”

“Chắc chắn rồi,” Dan lặp lại. Nghe như thể Serena không chỉ muốn cậu đi cùng cô, mà là cô ấy cần cậu đi để ủng hộ về mặt tinh thần. Nó làm cho Dan cảm thấy mình quan trọng, và đem lại cho cậu sự can đảm. Cậu hạ thấp giọng xuống gần như thì thào, đề phòng Jenny đang nghe lỏm ở phòng ngoài. “Tớ cũng thật sự muốn đi Brown cùng cậu nữa,” cậu nói. “Nếu như việc đó mà được.”

“Được chứ.” Serena ngưng lại. “Ừ, tớ định đi vào thứ sáu sau giờ học. Bọn tớ chỉ học nửa buổi hôm đó. Cậu thì sao?”

Có vẻ như cô ấy quên mất việc rủ Dan đi cùng rồi nhưng Dan quyết định.

“Tớ tan học lúc hai giờ chiều thứ sáu,” cậu bảo cô.

“OK, vậy cậu có thể gặp mình ở Nhà ga Trung tâm. Tớ sẽ bắt tàu đi về nhà nghỉ của nhà tớ ở Ridgely và lấy xe hơi của người bảo vệ ở đó,” cô nói.

“Vậy tốt quá,” Dan nói.

“Sẽ rất tuyệt,” Serena nói, giọng nghe có vẻ hăng hái hơn chút. “Cảm ơn cậu nhé, vì đã đồng ý đi đám cưới với mình. Vui ghê.”

“Tớ cũng hi vọng vậy,” Dan nói. Cậu không thấy lý do nào không thể vui với cô. Nhưng cậu phải tìm thứ gì tươi tươi để mặc. Cậu lẽ ra nên giữ lại bộ lễ phục Barneys đó mới phải.

“Ừm, tớ phải đi đây. Chị người làm đang gào gọi tớ ăn sáng,” Serena nói. “Tớ sẽ gọi cậu lát nữa, rồi bọn mình có thể lên kế hoạch cho kỳ cuối tuần sau, được không?”

“OK,” cậu nói.

“Chào nhé.”

“Chào,” Dan nói. Cậu gác máy trước khi có thể buột miệng ra nói gì đó nữa. *Anh yêu em.*

“Đấy là chị ấy, phải không?” Jenny hỏi, khi Dan quay lại bếp.

Dan nhún vai.

“Chị ấy nói gì?”

“Chả có gì.”

“Ừ, đúng rồi. Anh toàn nói thảm mà,” Jenny đổi.

Dan lấy một cái bánh mì vòng ra khỏi túi giấy trên mặt bếp và xem xét nó. Thật ngạc nhiên, nó đã bị mốc. Bố của hai đứa không phải là quản gia tốt nhất thế giới. Thật khó khăn để mà nhớ ra việc đi chợ mua rau hay cạo sần khi bạn phải bận viết những bài bình luận rằng tại sao một số nhà thơ không từng được ai biết đến sẽ trở thành Allen Ginsberg mới. Hầu hết mọi lần Dan và Jenny sống sót là nhờ vào mấy món mì gói Tàu.

Dan rút cái túi bánh mì vòng mốc đi và tìm được một gói khoai tây chiên chưa mở ra trong tủ bếp. Cậu xé miệng cái gói và bốc một nắm khoai tây chiên cho vào miệng. Chúng vẫn ngon hơn là không có gì.

Jenny làm mặt cau có với cậu. “Việc gì anh phải làm như một thằng dở hơi khó chịu thế?” nó nói. “Em biết thừa là Serena gọi điện. Tại sao anh không thể kể cho em nghe là chị ấy đã nói gì?”

“Cô ấy muốn anh đi đám cưới cùng. Đây là mẹ của cô bạn Blair cưới, và Serena sẽ là phù dâu. Cô ấy muốn anh đến đó cùng,” Dan giải thích.

“Anh sẽ đi đám cưới bà Waldorf?” Jenny há hốc miệng kinh ngạc. “Ở đâu?”

Dan nhún vai. “Anh không biết, anh không hỏi,” cậu nói.

Jenny nổi cáu. “Em chẳng thể tin nổi. Mọi lần anh và bố toàn chê cất lực những cô gái điệu đà mà em học cùng và gia đình phù phiếm của họ. Và bây giờ thì anh cặp kè cùng nữ hoàng của họ và lại còn được mời đi đến những đám cưới hoành tráng. Thật sao mà bất công thế chứ!”

Dan bốc một nắm đầy khoai tây chiên nữa cho vào miệng. “Anh xin lỗi,” cậu nhồm nhoàm nói.

“Chà, em chỉ hi vọng anh không quên rằng em là người từng bảo anh rằng đã có cơ hội với Serena,” Jenny bực tức. Nó cúi kính liệng cái túi trà đã uống vào chậu rửa. “Anh có biết đám cưới sẽ chắc chắn lên tạp chí như *Vogue* không? Em không thể tin là anh sẽ đi đấy.”

Nhưng Dan chẳng nghe gì. Trong tâm trí cậu là cảnh cậu đang trên tàu, nắm tay Serena và chăm chăm nhìn vào màu xanh sâu thẳm của đôi mắt cô.

“Chị ấy có nói làm gì ngày mai không?” Jenny hỏi cậu.

Dan ngó em gái với vẻ trống rỗng.

“Em với Vanessa và Serena định đến quán bar của bạn trai Vanessa ở Williamsburg để xem bộ phim bọn em giúp Serena làm cho liên hoan phim trường Constance. Để chắc chắn là nó đã hoàn chỉnh để mang đi.”

Một cái nhìn trống rỗng khác.

“Em tưởng có thể chị ấy đã rủ anh rồi.”

Dan không đáp lại.

Jenny thở dài, giận điên lên. Dan thật vô vọng, nó nhận thấy cậu hoàn toàn si mê nên nó đành

quên đi việc cố moi được thông tin gì từ cậu. Cậu ta thậm chí chẳng hỏi tại sao nó lại mặc cái áo bó đen đi quanh nhà vào một buổi sáng thứ bảy. Bỗng nhiên Jenny cảm thấy cực kỳ cô đơn. Nó luôn luôn trông cậy vào việc có anh trai ở bên cạnh, nhưng bây giờ cậu ta đã như ngủ thiếp đi trong tình anh em ruột thịt.

Nó hiển nhiên cần tìm vài người bạn khác.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Đám cưới của năm

Thời điểm này của năm luôn hơi uể oải, chả có gì xảy ra cho đến kỳ nghỉ lễ. Nhưng mẹ của *B* đã cho bọn tớ một nguồn để buôn chuyện. Ý tớ là, chuyện bà ấy và chồng sắp cưới đã quen nhau được bao lâu rồi? Hai hay ba tháng? Nếu tớ định sống cả phần đời còn lại với ai đó, hoặc thậm chí chỉ một kỳ nghỉ cuối tuần, tớ muốn biết họ nhiều hơn thế. Dù sao, tớ cũng nghe nói là ông ta cực kỳ xấu mã, nên đám cưới rõ ràng là một cảnh tượng để nhìn ngắm. Và *B* có vui nổi không khi phải chạm trán *S*? Tớ đánh hơi thấy ở đây hẳn sẽ có vụ cấu chí nhau, và chuyện sẽ không đẹp để gì. Ày da! Tớ nóng ruột lắm rồi.

E-mail của bạn

H: GNC ơi,

Tớ không rõ cậu đã biết chuyện này chưa, nhưng *B* sẽ có một người anh em trai con bố dượng. Tớ học cùng lớp cậu ta mà, cũng dạng lảng tránh thì phải. Nhưng cậu ta xinh trai đấy.

-BronxKat

Đ: BronxKat mến,

Mọi điều tôi có thể nói là toàn bộ đám cưới này trông càng ngày càng hoàn hảo hơn!

-GNC

H: GNC à,

Tớ nghe nói bố của *B* tặng cho trường Yale một triệu đô vì vậy cô ấy không cần cố gắng quá nhiều để đỗ vào đấy được. mà này tớ cá là *N* và *B* sẽ không cùng đến cùng một trường đại học năm tới. Bạn nghĩ sao?

-Bookworm

Đ: Bookworm thân mến,

Tớ không cá cược gì hết. *B* khó đoán trước hơn là ta tưởng đấy...

-GNC

Nói chuyện trường đại học...

Giờ là lúc tất cả chúng ta đã phải rờ hết cả lên, xem xét những hình ảnh trong các catalog trường đại học mà chúng ta tìm đến, hình dung ra bản thân mình đang nói chuyện với những chàng trai hấp dẫn trên các bãi cỏ xanh phía trước các tòa nhà gạch to lớn phủ đầy dây thường xuân. Giờ là lúc chúng ta phải nhìn lại tất cả những bài kiểm tra chúng ta đã trượt hay công việc tình nguyện chúng ta đã không làm và quật cho mình một trận vì đã ngu dốt và lười biếng. Giờ là lúc những kẻ chăm ngoan đạo đức đầy mình nhận được giấy báo đỗ sớm và làm cho những kẻ tầm thường chúng ta cảm thấy nhục nhã. Ô, tôi không để cho chuyện đó làm mình thất vọng

đầu. Đây là công thức của tôi để quản lý stress cuối cấp: trộn một cậu bạn hấp dẫn với một đôi ủng da mới, một áo len cashmere mới, một đêm dài đi chơi và uống khá khá rượu. Khuấy lại trong một buổi sáng dậy rất muộn cùng sô-cô-la nóng trên giường. Bắt đầu điền vào hồ sơ đăng ký trường đại học của mình khi bạn thấy khá hơn và sẵn sàng. Thấy chưa nào? Chẳng cần thiết phải gạt hết stress đi.

Những cảnh trông thấy

N đang ở Asphalt Green, chơi quần vợt với bố. B ở rạp chiếu phim trên đường số 86, đang xem một phim hành động với em trai. Chắc là cô nàng thả xem các tay súng bắn nhau từ các trực thăng cháy bùng bùng còn hơn là đi quanh quần trong nhà với mẹ để bàn bạc về váy cưới, bánh kem và đồ ăn. S thì đi mua nước hoa ở hiệu Barneys. Tớ thề, cô gái này thực sự ngày nào cũng ở đó. D viết hí húi vào một quyển sổ trong lúc đi dọc bến tàu đường số 79. Một bài thơ tình khác về S chẳng? J trả lại cái áo ống đen cho hiệu Urban Outfitters.

Sẽ sớm có thêm chuyện đây!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

B quyết tâm làm cho N muốn nó

“Ra và ăn mấy cái bánh kẹp, cún con,” bà Waldorf gọi vọng lên từ dưới sảnh, hi vọng lôi được Blair ra khỏi phòng. “Mẹ đã bảo Myrtle làm bánh thật xinh và mỏng, đúng như kiểu con thích đấy.”

Blair mở cửa phòng và thò đầu ra. “Chờ con tí,” nó nói. “Con đang mặc quần áo.”

“Không cần đâu. Cyrus và mẹ vẫn đang dùng mứt,” mẹ Blair nói đầy hứng khởi. Bà buộc lại cái dây áo ngủ lụa màu xanh lá cây của mình. Cyrus mặc một cái giống như thế. Họ cùng mua hôm qua ở hiệu Saks sau khi đặt nhẫn cưới ở hiệu Cartier. Sau đó họ về quán King Cole đèn mờ và ẩm cúng ở khách sạn St. Regis để uống sâm-banh. Cyrus thậm chí còn đùa định thuê một phòng. Một đêm lãng mạn.

Thật tởm thì có.

“Chờ chút,” Blair buống bình nhắc lại, và mẹ nó lui về phòng ăn. Blair ngồi bên mép giường, nhìn hình mình trong gương trên cánh tủ. Nó đã nói dối mẹ. Thực tế là nó đã dậy hàng giờ rồi và hoàn toàn nai nịt đầy đủ với quần jeans, áo len cổ lọ đen và đi ủng. Nó thậm chí còn sơn móng tay màu nâu sẫm cho hợp với tâm trạng của mình.

Gương kia ngự ở trên tường, ai người đẹp nhất trần dương thế này? Không phải Blair - ít nhất không phải hôm nay.

Nó đã trải qua một ngày thứ bảy với cảm xúc tồi tệ. Rồi nó đi ngủ, vẫn mang cảm giác bê bết, và sáng chủ nhật thức dậy vẫn thấy tệ hại hết sức. Sự thật là như thế nó sẽ sống đời mình không ra thể thống gì. Nate đã không hề tìm cách gặp nó kể từ đêm thứ sáu, hiển nhiên là cậu thất vọng nhiều hơn về những gì đã xảy ra. Nó vẫn còn là một trinh nữ. Mẹ nó sắp cưới một gã đàn ông kinh tởm. Và cái ngày họ chọn để cưới nhau lại rơi đúng vào ngày sinh nhật quan trọng nhất đời nó.

Ôi, phải, đời nó hoàn toàn tồi tệ, không gì sánh nổi.

Do không thể tồi tệ hơn tí nào nữa, và vì nó đói meo, Blair đứng dậy và lao ra phòng ăn để ăn bánh kẹp với mẹ và Cyrus.

“Cô bé đây rồi,” Cyrus rống âm lên. Ông ta vỗ vào cái ghế cạnh mình. “Lại đây ngồi đi.”

Blair làm theo. Nó kéo cái đĩa dẹt chất đầy bánh kẹp lại và xắn vài cái vào đĩa của mình.

“Đừng lấy cái có lỗ ở giữa,” cậu em trai 11 tuổi của nó, Tyler, vội nhắc. “Của em đấy.” Tyler mặc một cái áo phông Led Zeppelin và buộc một cái băng đô đỏ quanh đầu. Cậu muốn trở thành một nhà báo viết về nhạc rock-and-roll và tạo dáng cho giống Cameron Crowe, đạo diễn phim từng đi bụi cùng Led Zeppelin khi ông ta mới mười lăm tuổi. Tyler có hẳn một bộ sưu tập khổng lồ đĩa than và có một ống tẩu thuốc cổ dưới gầm giường. Nhưng cậu chưa bao giờ dùng nó. Blair lo rằng Tyler sẽ trở thành một kẻ lập dị khó mà có bạn bè được. Bố mẹ nó thì cho đó là dễ thương, chừng nào cậu vẫn mặc bộ đồng phục Anh Em Brooks đến trường Thánh George mỗi sáng như mọi cậu trai ngoan và được nhận vào một trường nội trú tốt.

Trong thế giới mà Blair và bè bạn nó đang sống, bố mẹ của họ đều như vậy - chừng nào đảm con cái không làm loạn lên và làm xấu mặt các vị phụ huynh, chúng có thể làm bất cứ điều gì chúng muốn. Thực tế cho thấy Serena mắc đúng lỗi đó. Cô ta đã bị bắt gặp vì gây chuyện, và

việc bị bắt gặp thì khó mà chấp nhận nổi. Cô ta phải biết điều hơn.

Blair rưới sirô mùi gỗ thích lên bánh kẹp và cuộn lại từng chiếc một như bánh cuộn burrito[6], là thứ mà nó thích.

Mẹ nó đút một quả nho từ đĩa hoa quả vào miệng Cyrus. Ông ta mồm mím cười hạnh phúc trong khi nhai và nuốt. Rồi ông ta chu môi lên như con cá đòi ăn nữa. Bà Waldorf cười khúc khích và mớm cho ông ta quả khác. Blair cuộn cái bánh khác với sirô, phớt lò mần trình diễn ngứa mắt của họ.

“Mẹ đã nói chuyện qua điện thoại với người của St. Claire cả buổi sáng,” mẹ nó bảo. “Anh ta điếu chảy nước ra, mà rất quan tâm đến trang trí. Anh ta vui tính lắm.”

“Điếu chảy nước? Ý mẹ là đồng bóng. Dừng từ ‘gay’ là được mà mẹ,” Blair nói.

“Ừ, phải...,” mẹ nó lắp bắp, vẻ không được thoải mái. Bà không thích nói đến từ *gay*. Đừng nhắc đến sau khi đã từng cưới một người như thế - điều đó quá bẽ bàng.

“Chúng tôi đang thử xem liệu có nên đặt vài phòng ở khách sạn không.” Cyrus nói. “Các cô gái có thể sử dụng một phòng để thay đồ và làm tóc. Với lại ai mà biết được - vài quý khách của chúng ta sẽ quá say nên họ sẽ cần đột nhập vào nghỉ cho đến sáng.” Ông ta cười và nháy mắt với mẹ Blair.

Phòng?

Bỗng nhiên Blair nảy ra một ý nghĩ. Nó và Nate có thể có một phòng! Có chỗ nào và một thời điểm hoàn hảo nào để mất trinh hơn là một phòng ở St. Claire vào sinh nhật lần thứ mười bảy?

Blair đặt nĩa xuống, chấm chấm nhẹ đầy dịu dàng cái khăn giấy vào khóe miệng, và mím cười ngọt ngào với mẹ. “Mẹ có thể đặt phòng cho con và bọn bạn không?” Nó hỏi.

“Dĩ nhiên là được chứ,” Eleanor nói. “Đó là một ý tưởng hay.”

“Cảm ơn mẹ,” Blair nói, mím cười hào hứng, nhìn vào cốc cà phê của mình. Nó nóng lòng muốn báo cho Nate.

“Có quá nhiều thứ phải làm,” mẹ nó nói đầy lo lắng. “Tôi phải lên cả danh sách trong lúc ngủ mất.”

Cyrus cầm tay bà lên và hôn. Viên kim cương ánh lên trên ngón tay bà. “Đừng lo, thả con,” Cyrus nói như thể ông ta đang nói với một đứa bé hai tuổi.

Blair lấy một cái bánh ướt sũng cuộn lại trong ngón tay và cho vào miệng.

“Dĩ nhiên mẹ muốn con tham gia sắp đặt mọi thứ, Blair à,” mẹ nó bảo. “Con rất có gu.”

Blair nhún vai và nhai, má phồng lên.

“A, chúng ta nóng lòng cho con gặp Aaron,” Eleanor nói.

Blair ngừng nhai. “Aaron là ai?” Nó nói trong khi mồm vẫn đầy bánh.

“Con trai của chú, Aaron ấy?” Cyrus nói. “Cháu biết chú có một con trai mà, phải không Blair?”

Blair lắc đầu. Nó không biết tí gì về Cyrus cả. Ông ta chắc chắn như kiểu đang đi lang thang ngoài phố và đề nghị mẹ nó cưới ông ta. Càng biết ít về ông ta càng hay bao nhiêu.

“Cu cậu là học sinh năm cuối ở trường Năng khiếu dự bị Bronxdale. Nhảy cóc lớp 10. Cu cậu mới có 16 tuổi, một học sinh cuối cấp sắp tốt nghiệp, nhảy vọt vào đại học!” Cyrus thông báo đầy tự hào.

“Thật ấn tượng phải không nào?” Mẹ Blair phụ họa. “Và cu cậu lại còn đẹp trai nữa chứ.”

“Nó là vậy đó,” Cyrus công nhận. “Nó sẽ làm cháu ngạc nhiên thú vị đấy.”

Blair lấy một cái bánh khác từ đĩa. Nó chẳng bận tâm việc nghe Cyrus và mẹ nó hươu vượn về kẻ nào là chuyên gia tài năng đeo túi đồ đa năng đã bỏ ngang các cấp học cho vui. Nó có thể hình dung ra Aaron chính xác thế này: một phiên bản gầy gò của Cyrus, với đầy trứng cá trên mặt, tóc nhờn dầu, đeo niềng chỉnh răng và quần áo kinh dị. Cục cưng của bố cậu ta.

“Này, miếng đó là của em!” Tyler gào lên, chặn cái nĩa của Blair lại bằng dao của cậu ta. “Trả đây.”

Blair giờ nhận ra cái bánh nó lấy có một lỗ to bằng ngón tay ở giữa. “Xin lỗi,” nó nói và chuyển đĩa của nó qua bàn về phía Tyler. “Lấy đi.”

“Vậy con sẽ ở nhà và giúp mẹ chứ?” Mẹ nó hỏi. “Mẹ có một chồng tạp chí và sách về đám cưới để chúng ta tham khảo.”

Blair đẩy ghế ra sau đột ngột. Nó không thể nghĩ ra cách nào tồi tệ hơn để cho qua một ngày. “Con xin lỗi,” nó nói. “Con đã có kế hoạch rồi.”

Đó là một lời nói dối, nhưng Blair chắc chắn rằng ngay khi nói chuyện xong với Nate, nó quá thực có nhiều kế hoạch. Hai đứa có thể đi xem phim, đi dạo trong công viên, đến chỗ của cậu, lên kế hoạch cho đêm của hai đứa ở St. Claire...

Sai rồi.

“Xin lỗi, tớ với Anthony và mấy đứa ở công viên đi chơi bóng,” Nate nói. “Tớ đã bảo cậu hôm qua rồi.”

“Đâu, cậu chưa nói. Hôm qua cậu nói cậu sẽ đi chơi với bố cậu. Cậu nói có thể chúng mình làm gì đó hôm nay,” Blair phàn nàn. “Tớ đã bao giờ kiểm soát gặp cậu đâu.”

“Chà, tớ sắp chạy ra đó bây giờ đây,” Nate nói. “Xin lỗi nhé.”

“Nhưng tớ muốn bảo cậu chuyện này,” nó nói, cố gắng làm giọng bí hiểm.

“Chuyện gì?”

“Tớ chỉ nói chuyện này với cậu khi gặp cơ.”

“Thôi nào, Blair,” Nate mất kiên nhẫn. “Tớ phải đi rồi.”

“Thôi được. Nghe này. Những gì tớ muốn nói với cậu là mẹ tớ và Cyrus sẽ đặt phòng ở St. Claire cho lễ cưới của họ. Mà hôm đó lại đúng vào sinh nhật của tớ và tớ nghĩ là thời điểm thật hoàn

hảo để chúng mình... cậu biết đấy... làm *chuyện đó*."

Nate im lặng.

"Nate?" Blair hỏi.

"Ừ?"

"Vậy cậu nghĩ sao?"

"Tớ không biết," cậu nói. "Nghe có vẻ hay. Bây giờ, tớ phải đi, ok chứ?"

Blair áp chặt ống nghe vào tai. "Nate?" nó nói. "Cậu vẫn yêu tớ chứ?"

Nhưng Nate đã gác máy. "Tớ sẽ gọi lại cậu sau, ok?" Cậu nói. "Bye."

Blair đập máy và nhìn chằm chằm vào tấm thảm Ba Tư trên sàn phòng ngủ, đám bánh kẹo còn lên đầy nguy hiểm trong dạ dày. Nhưng trước khi có thể nghĩ đến việc móc tay vào cổ họng, nó đã nảy ra ngay một kế hoạch.

Nó sẽ không gặp Nate hôm nay, và hai đứa chắc chắn sẽ không gặp nhau cả tuần, với cả trăm lễ một bài tập ngoại khóa của nó và các môn thể thao của cậu. Và dịp cuối tuần tới nó sẽ đến Yale và cậu thì đến Brown. Nó không thể để nguyên một tuần trôi qua với việc Nate điên lên vì nó đã làm cậu tụt hứng đêm thứ sáu rồi nó muộn phiền vì việc cậu đã điên lên. Nó phải *làm* điều gì đó.

Nếu như nó và Nate có thể có được những cuộc cãi vã lãng mạn như các cặp trên phim. Đầu tiên hai đứa sẽ la hét những lời lẽ đầy thương tổn đến nhau cho đến khi nó bắt khóc. Nó sẽ quơ lấy ví và áo khoác, vụng về cài những cái cúc áo vì quá tuyệt vọng. Rồi ngay khi nó run rẩy đẩy cánh cửa, sắp sửa bước ra khỏi đời cậu ta mãi mãi, cậu ta sẽ lại gần đằng sau nó và dang tay quanh nó, ôm thật chặt. Nó sẽ xoay người lại và ngược lên tìm kiếm cậu ta trong một khoảnh khắc, và rồi hai đứa sẽ hôn nhau đầy đam mê. Ở đoạn kết, cậu sẽ cầu xin nó ở lại, và hai đứa sẽ làm tình.

Chuyện đời thực thì tệ ngắt hơn nhiều, nhưng Blair biết làm thế nào để mắm muối gia vị thêm.

Nó hình dung ra việc đi bộ đến ngôi nhà của Nate, mặc một cái áo khoác đen dài, một cái khăn lụa trùm lên đầu, mặt nó giấu trong cặp kính râm Chanel to đùng. Nó đưa một gói quà đặc biệt cho Nate rồi biến mất vào màn đêm. Khi cậu mở gói quà ra, cậu sẽ ngửi thấy mùi nước hoa của nó và thèm muốn nó.

Quên hết những gì khiến mình phát ốm, Blair đứng dậy và vơ lấy ví, sẵn sàng đi ra hiệu Barneys.

Nhưng bạn làm gì để nhắc một anh chàng rằng anh ta yêu bạn và muốn có bạn hơn bao giờ hết?

Hừm. Đó là một chuyện khó...

Bắt một tên trộm

“Nào, bảo anh nghe tại sao em lại gọi anh lần nữa?” Erik gắt gỏng.

“Nói chuyện với anh cũng thật vinh hạnh,” Serena đùa. “Em chỉ gọi cho anh để bảo rằng em sẽ đến Brown cuối tuần này. Em có một buổi hẹn phỏng vấn lúc 12 giờ thứ bảy.”

“OK,” Erik nói. “Bọn anh thường có một bữa liên hoan vào tối thứ bảy. Hi vọng em không phiền.”

“Phiền?” Serena cười. “Thật tuyệt hảo. Ô mà em chắc sẽ đi cùng một người bạn.”

“Bạn gì thế?” Erik hỏi.

“Là cái cậu Dan mà em đã đi chơi cùng ấy. Anh sẽ thích cậu ta, em hứa mà,” cô nói.

“Tốt,” Erik nói. “Này, anh mắc bận rồi. Anh phải đi đây.”

Serena nhận ra rằng Erik chẳng bao giờ ở một mình cả. Anh luôn có ít nhất ba bạn gái để ngủ cùng trong một lịch quay vòng tròn.

“Anh thật là đồ lãng nhãng. OK. Gặp anh sau,” Serena nói và đóng máy. Cô đứng dậy, tiến đến tủ quần áo và mở cửa lấy đồ.

Bên trong toàn là những bộ quần áo nhàm chán cô vẫn mặc. Nhưng cô sắp vào đại học năm tới, có thể là Brown. Tại sao cô không thể mua cho mình cái gì đó mới?

Cô xô vào người một cái quần jeans Diesel bạc màu và một cái áo len cashmere đen, sẵn sàng đi đến địa điểm ưa thích của cô trong cả thế giới rộng lớn này: Barneys.

Khi cô tới nơi, Barneys đã đông nghịt người mạn khu Đông lao vào như thiêu thân. Tiếng ồn ào, sàn nhà được chiếu sáng nhẹ, các tủ kính bày những đồ trang sức độc đáo, găng tay tuyệt hảo, ví làm đơn chiếc và các mặt kính quầy hàng chất đầy những sản phẩm đẹp dễ tinh xảo, tất cả làm cho ngày nào cũng giống như thể dịp Giáng sinh. Ở gian hàng Creed, Serena ngắm nghía những lọ nước hoa thủy tinh xinh đẹp với niềm vui thích như một đứa bé con trong cửa hàng đồ chơi. Đi sang gian Kiehl, cô bị ngay một lọ đất sét tự nhiên làm mặt nạ tẩy da mặt cám dỗ. Dĩ nhiên, cô đã có đủ sản phẩm làm đẹp cho cả mười năm, nhưng cô thích thử thêm những thứ mới. Nó là một loại nghiện.

Chẳng có gì sai với điều đó cả. Còn có những thứ nghiện ngập khác tồi tệ hơn nhiều.

Serena đang định hỏi người bán hàng sau quầy liệu cái đất mặt nạ này có hợp với da cô không, vốn có xu hướng khô, thì cô nhận thấy một hình dáng quen thuộc đang sải bước một cách đầy mục đích qua gian hàng nam giới.

Đó là Blair Waldorf. Serena đặt lọ đất mặt nạ xuống và đi theo cô bạn.

Blair không rõ liệu Barneys sẽ có thứ mà nó tìm kiếm không, nhưng đó là do nó chẳng biết

mình đang tìm cái gì. Nate sẽ không có ấn tượng gì với một cái áo len chui đầu mới hay một đôi găng tay da xinh xẻo. Nó phải kiếm cái gì đó độc đáo. Quyển rũ nhưng không quá thô tục. Phải dễ chịu, và phải nhắc được Nate rằng cậu vẫn còn yêu và muốn có nó. Blair tiến thẳng đến gian hàng đồ lót.

Đầu tiên nó thấy một cái bàn sắp xếp những chiếc quần lót boxer cotton nhiều màu sắc. Trên các kệ còn có những áo choàng tắm bằng vải bông xù mềm và áo ngủ bằng vải flannel, các giá treo đầy những hộp đựng quần lót bó trơn kiểu cũ và những cái quần dạng bikini chữ T trông đến ghê. Chẳng có cái nào khả dĩ cả. Rồi Blair bắt gặp một giá treo một chiếc quần pajama có dải rút bằng cashmere xám.

Nó kéo một chiếc ra khỏi mắc treo và giơ lên xem. SẢN XUẤT TẠI ANH, trên mác ghi vậy. GIÁ: 360 ĐÔLA. Cái quần trông thoải mái mà tinh vi. Trông đẹp, lại mềm mại và thanh nhã. Hình dung vải quần sẽ cọ xát vào làn da trần của Nate khiến Blair cảm thấy dâng lên trong mình tình mầu tử. Nó vò cái quần trong tay và ấn vào má. Mùi của cashmere thú vị thật ngập tràn lỗ mũi nó và nó nhắm mắt lại, tưởng tượng Nate mặc chiếc quần pajama mà không mặc áo, bộ ngực hoàn hảo của cậu phô bày ra khi cậu rót cho hai đứa mỗi người một ly sâm-banh trong phòng khách sạn St. Claire.

Những cái quần thực sự quyến rũ. Không còn lăn tăn gì về chúng nữa: Nó phải có được chúng.

Serena vờ như rất chú ý đến một cái áo choàng tắm vải bông màu đỏ hiệu Ralph Laurel cỡ cực lớn. Nó đủ rộng để chắn cô khỏi tầm nhìn của Blair, và cái giá được treo ở chỗ cô quan sát Blair không có trở ngại gì. Cô đoán Blair chắc đang mua gì cho Nate. Chắc chắn. Anh chàng may mắn: bộ pajama Blair đang xem rất đẹp.

Hồi còn bạn bè tốt với nhau, Blair thường hỏi ý kiến Serena giúp chọn quà tặng cho Nate. Giờ thì chẳng có đâu.

“Cô đang tìm một món quà cho ai phải không?” Một anh chàng bán hàng tiến lại hỏi Serena. Anh ta trông như một vận động viên thể hình, đầu trọc, rám nắng và bộ đồ anh ta đang mặc trên người như bị xé toạc.

“Không, tôi...” Serena ấp úng. Cô không muốn người đàn ông bắt đầu bám theo cô quanh cửa hàng, chỉ cô cái này cái kia, gây ra nguy cơ bị phát hiện. “Vâng. Cho anh trai tôi. Anh ấy cần một cái áo choàng tắm.”

“Cỡ của anh ấy như thế này phải không?” Người bán hàng hỏi, chỉ vào cái áo mà cô đang xem.

“Vâng, đúng nó,” Serena nói. “Tôi sẽ lấy.” Mắt cô dõi theo Blair, lúc này đang bước về quầy cầm theo cái quần pajama. “Tôi có thể đưa anh cái thẻ thanh toán ở đây được không?” Serena hỏi người đàn ông, đá đuôi mắt xanh dài của mình với anh ta. Cô lấy thẻ tín dụng của mình ra khỏi ví và đưa cho anh ta.

“Vâng, dĩ nhiên được,” anh ta nói, gỡ cái áo ra khỏi mắc áo và cầm lấy thẻ của cô. “Tôi sẽ quay lại ngay.”

“Đó là một món quà,” Blair bảo người đàn ông đứng sau quầy, đưa anh ta thẻ thanh toán. Cái thẻ có tên nó trên đó, nhưng thực sự không phải của nó. Đó là từ tài khoản của mẹ nó. Bố mẹ Blair không dành cho nó một khoản trợ cấp nào, họ chỉ để nó mua bất cứ cái gì nó cần, miễn là

có lý do. Một cái quần pajama gần bốn trăm đôla cho Nate chẳng phải nhân dịp Giáng sinh không nằm chính xác trong mục “có lý do,” nhưng Blair sẽ tìm ra cách để thuyết phục mẹ rằng khoản chi này là hoàn toàn cần thiết.

“Tôi xin lỗi, thưa cô,” người đàn ông sau quầy bảo nó, “nhưng thẻ của cô bị từ chối.” Anh ta trả lại thẻ. “Cô có thẻ nào khác muốn dùng không?”

“Bị từ chối?” Blair lặp lại. Mặt nó nóng bừng. Điều này chưa bao giờ xảy ra với nó trước đây cả. “Anh chắc chứ?”

“Vâng. Khá chắc chắn,” người đàn ông trả lời. “Cô có muốn dùng điện thoại của chúng tôi để gọi cho ngân hàng của cô không?”

“Không, được rồi,” Blair nói. “Tôi sẽ quay lại lúc khác.” Cô nhét cái thẻ vào ví, vợ lấy cái quần pajama và quay trở lại cái giá hàng nơi cô lấy chúng ra. Chất cashmere thật mềm mịn trong tay khiến nó thấy phát ốm khi phải rời khỏi cửa hàng tay không. Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Không lẽ là tiền trong tài khoản của mẹ nó đã *cạn sạch*. Nhưng nó không thể gọi đích xác mẹ nó mà hỏi về chuyện đó, vì nó đã nói dối lúc ra khỏi nhà rằng nó đi xem phim với Nate.

Người đàn ông đã bỏ cái móc kiểm tra bằng nhựa dày, Blair nhận thấy khi để cái quần lại vào giá. Nó cũng để ý rằng có nhiều cái quần như thế còn lại. Liệu họ có thật sự để ý nếu nó... *lấy đi*? Chẳng phải là nó không tìm cách trả tiền. Với lại nó đã tiêu đủ nhiều ở Barneys. Nó đáng được một món quà miễn phí chứ.

Serena đợi anh chàng bán hàng lực lưỡng quay lại với cái áo choàng tắm mà cô không định mua với hóa đơn thẻ thanh toán của mình. Cô theo dõi Blair từ lúc đặt cái quần pajama trở lại và dừng lại.

“Tôi cần chữ ký của cô ở chỗ dấu X,” người bán hàng bảo Serena. Cô quay lại, và anh ta đưa cô một túi mua hàng màu đen của Barneys với cái áo gấp gọn gàng trong một cái hộp đen bên trong.

“Cảm ơn,” Serena nói. Cô cầm mẫu hóa đơn và quỳ gối xuống sàn để ký vào nó, dùng cái hộp làm bề mặt kê. Nhìn dọc theo tấm thảm sàn, cô nhìn thấy Blair luồn xuống giữa hai cái giá áo ngủ flannel và vội vàng nhét cái quần pajama vào ví.

Serena không thể tin nổi. Blair ăn cắp!

“Cảm ơn anh nhiều,” Serena nói rồi đứng dậy. Cô ấn mẫu hóa đơn vào tay người bán hàng, cầm túi hàng lên và băng ra cửa. Mặc dù cô chẳng làm gì sai trái, nhưng nhìn thấy Blair ăn cắp khiến cô thấy mình như thể đã làm vậy. Cô nóng lòng muốn thoát khỏi đây. Sau khi cô ra đến ngoài đường, cô rẽ về Madison và rảo bước nhanh. Cái túi hàng đập vào chân cô khi cô hít vào từng hơi không khí mùa thu se lạnh. Cô vào Barneys để tìm thứ gì đó hay ho cho bản thân và đi ra với một cái áo choàng tắm cỡ cực lớn của đàn ông. Mà sao cô đi do thám Blair làm gì? Và chuyện quỷ quái gì mà Blair lại đi ăn cắp mấy thứ đó? Có phải nó bần cùng hay khánh kiệt gì đâu.

Thực sự thì bí mật của Blair vẫn an toàn với Serena. Cô chẳng có ai để mà tiết lộ.

Blair rời khỏi Barneys và đi về Madison, ví của nó cũng như muốn chạy đua. Không có còi báo

đồng, và cũng dường như không có ai theo nó. Nó đã thoát! Dĩ nhiên, nó biết ăn cắp là xấu, đặc biệt khi bạn có nhiều tiền để trả, nhưng thật sự phẫn khích khi bạn làm điều gì đó hoàn toàn phạm pháp. Giống như đóng một vai nữ phản diện xấu xa trong phim thay vì làm một cô láng giềng thánh thiện và chung thủy. Hơn nữa, đây là việc chỉ xảy ra một lần. Điều đó chẳng thể biến nó trở thành một kẻ ăn cắp cửa hàng chuyên nghiệp.

Rồi nó nhìn thấy thứ làm nó phải khựng lại. Cuối phố là Serena van der Woodsen với mái tóc dài vàng rực lên trong nắng khi cô đợi đèn xanh. Một cái túi Barneys đen khoác trên tay cô. Ngay trước khi cô băng qua đường, cô quay người và nhìn thẳng về Blair.

Blair gục đầu xuống, giả vờ như đang nhìn vào cái đồng hồ Rolex trên tay mình. *Cút thật, Blair nghĩ. Nó nhìn thấy mình không? Nó có nhìn thấy mình lấy cái quần pajama không?*

Vẫn giữ mắt nhìn xuống, nó mở ví và lục tìm một điều thuốc. Khi nó ngẩng lên, Serena đã sang đường và lẩn vào phía xa.

Nếu nó nhìn thấy mình thì sao nào? Blair tự hỏi. Nó châm điều thuốc với những ngón tay run rẩy. Serena cứ việc đi mà loan báo cho bất cứ ai trên thế giới này rằng cô ta đã nhìn thấy Blair Waldorf ăn cắp ở Barneys, nhưng sẽ chẳng ai tin cả.

Đúng không nhỉ?

Khi bước đi, Blair cho tay vào ví và lần sờ làn vải cashmere mềm mại của chiếc quần. Nó nóng lòng cho Nate thử chúng lắm rồi. Khi cậu mặc vào, cậu sẽ biết đích xác Blair cảm nhận về mọi điều ra sao, và cậu sẽ yêu nó hơn bao giờ hết. Chẳng điều gì Serena nói có thể chen vào được.

Không nhanh được thế đâu. Tặng ai đồ ăn cắp là một điều xấu. Gieo nhân nào sẽ gặt quả ấy, bằng những cách khiến bạn khó lòng nhứt.

Đứng dậy ở Brooklyn

“Tại sao cậu lại ở đây?” Vanessa Abrams hỏi Dan khi Dan và Jenny đến quán The Five and Dime.

Dan nhún vai. “Tớ muốn xem phim của Serena đã quay ra sao,” cậu nói, như thể chẳng phải là chuyện gì to tát.

Ừ, đúng rồi, Vanessa nghĩ. Kiểu như là cậu phải đến để ca tụng cái mông thon của Serena.

“Serena vẫn chưa có ở đây,” cô bảo Jenny và Dan khi họ nhìn quanh. Quán bar mờ ảo ánh đèn gần như vắng khách, chỉ có hai gã chừng hai mươi tuổi ngồi ở một cái bàn phía sau đọc tờ *Times* chủ nhật và hút thuốc.

“Nhưng đã một rưỡi rồi,” Jenny nhìn đồng hồ đeo tay của nó. “Bọn em hẹn gặp nhau lúc một giờ.”

Vanessa nhún vai. “Em biết cô ấy như thế nào mà.”

Đúng vậy, họ đều biết Serena luôn trễ hẹn. Dù vậy Dan lẫn Jenny đều không lấy làm phiền. Thật là một vinh dự khi có được sự xuất hiện của cô. Nhưng việc này làm Vanessa muốn nhảy dựng lên.

Clark đi tới và lùa ngón tay vào mái tóc đen cắt ngắn của Vanessa. “Các cậu có muốn uống gì không?” Anh ta đề nghị.

Vanessa cười với anh. Cô thích cách Clark đụng chạm cô trước mặt Dan. Dan đáng phải thấy vậy. Clark là người pha chế rượu ở quán The Five and Dime, quán bar dưới phố nơi có căn hộ Vanessa ở chung với chị gái Ruby. Clark hăm hai tuổi. Anh ta có tóc mai dài màu đỏ và cặp mắt xám đẹp, và anh là chàng trai duy nhất cô từng gặp mà không làm cô thấy mình nhột nhạt, béo lùn và kỳ quặc. Mọi lần Vanessa vẫn nghĩ Clark si mê Ruby, bà chị mặc quần da bó, tươi vui, chơi guitar bass trong ban nhạc ở bar. Nhưng rồi sau đó thì là Vanessa. “Em khác biệt,” anh bảo cô. “Anh yêu điều đó.”

Và Vanessa khác biệt thật. Cô rõ là khác so với đám bạn cùng lớp ở trường nữ học Constance Billard. Họ sống với bố mẹ giàu có trong những căn hộ tầng thượng dọc Đại lộ Năm. Cô sống trong một căn hộ nhỏ ở tầng trên một cửa hàng rượu Tây Ban Nha ở khu Williamsburg, Brooklyn. Cô lớn lên ở Vermont, nhưng khi mười lăm tuổi, cô nài nỉ và thuyết phục bố mẹ nghệ sĩ của mình bớt nghiêm khắc mà cho cô đến New York sống với Ruby. Điều kiện duy nhất là cô phải tiếp thu được sự giáo dục vững chắc và chất lượng cao ở ngôi trường Constance Billard đầy áp lực. Bạn cùng lớp Vanessa dường như không hiểu cô cho lắm. Trong khi họ làm tóc nhuộm và mua sắm ở Barneys hay Bendel’s, Vanessa cạo đầu mình bằng tông-đơ và sắm hàng giá rẻ như quần jeans không mác và áo phông loại chỉ toàn màu đen thiếu nữ tính.

Vanessa gặp Dan khi họ cùng mắc kẹt ở chiếu nghỉ cầu thang, bị bỏ rơi ở bên ngoài một bữa liên hoan ngu xuẩn năm lớp 10, và họ đã trở thành bạn bè tốt kể từ khi đó. Năm vừa rồi, Vanessa và Dan đã chia sẻ rất nhiều thời gian với nhau, và Vanessa đã nảy sinh mối say mê mạnh mẽ với cậu bạn. Nhưng Dan đã để mắt tới một cô gái duy nhất: Serena van der Woodsen.

Vanessa may mắn có được Clark, và cô đang cố gắng để quên Dan đi, nhưng quả là khó. Mỗi lần cô nhìn thấy khuôn mặt nhem nhuốc, xanh xao của cậu và đôi bàn tay run run như chân chim của cậu, cô lại thấy choáng váng. Dan thì dĩ nhiên hoàn toàn vô tình. Cậu ta chỉ đến để cư xử

thân thiện với Vanessa hoặc hoàn toàn bỏ quên cô khi có Serena ở bên cạnh, việc chỉ làm cho vấn đề rắc rối hơn.

Em gái Dan, Jenny, làm việc cùng Vanessa cho tờ *Rancor*[7], tạp chí nghệ thuật của học sinh trường Constance Billard, mà Vanessa là trưởng ban biên tập. Jenny là một nhà nhiếp ảnh và thư pháp tài năng với con mắt tinh đời. Jenny và Vanessa cũng đã giúp Serena làm bộ phim của cô - bởi vì cô đã nhờ, và còn bởi vì không ai có thể nói không với Serena. Nhưng Jenny không thích làm bạn của Vanessa. Vanessa là một người kỳ cục và một thảm họa cho ngành thời trang chính thống, và không phải là mẫu cô gái Jenny thích bắt chước.

“Em xin cà phê Ailen được không ạ?” Dan hỏi. Đó là thức uống ưa thích của cậu bởi vì nó hoàn toàn làm bằng cà phê.

“Được,” Clark nói.

“Em chỉ lấy Coke thôi,” Jenny nói. Nó thật sự không thích vị rượu, trừ sâm-banh.

“Vậy bọn mình sẽ xem phim của Serena hay gì?” Dan nói, xoay tới xoay lui cái ghế quầy bar của mình.

“Bọn mình phải đợi đến khi Serena có mặt, ngốc ạ,” Jenny nói.

Vanessa nhún vai. “Tớ chẳng nào cũng đã hoàn thành phim rồi,” cô nói. “Đó là tất cả những gì tớ làm trong ba tuần qua.”

Cô đã thức khuya hàng đêm để làm bộ phim của cô cho liên hoan phim cuối cấp trường Constance Billard. Nó cũng là bộ phim cô định gửi đến NYU[8] cùng với hồ sơ đăng ký của cô. Giấc mơ của Vanessa là vào trường NYU năm tới và chuyên về phim. Cô muốn trở thành một đạo diễn nổi tiếng với những siêu phẩm văn hóa như *Sự Ham Muốn* hay *Chó Ma*[9], nhưng nỗ lực cuối cùng của cô đã trở thành một thứ thảm họa.

Câu chuyện trong phim của cô mượn từ một cảnh trong tiểu thuyết *Chiến Tranh và Hòa Bình* của Tolstoy. Dan đóng vai chính bên cạnh một học sinh năm thứ hai trường Constance tên là Marjorie suốt ngày nhai kẹo cao su và chẳng có tài diễn xuất gì. Vanessa đã quyết định dùng Marjorie thay cho Serena, mặc dù Serena hoàn hảo cho vai trò, bởi vì cô không thể chịu nổi việc xem Dan sững sờ người quanh Serena hết cảnh này đến cảnh khác. Quả là một sai lầm. Đó là một cảnh tình yêu, nhưng Dan và Marjorie chẳng có tí cảm xúc gì với nhau hết. Nó gần như làm cho Vanessa phá lên cười khi cô xem lại, ngoại trừ việc khóc ròng. Sản phẩm quá tệ. Cô hi vọng giám khảo liên hoan phim sẽ tập trung vào chất lượng của tay nghề quay phim vốn là điểm mạnh của cô chứ không để ý đến thoại hay diễn xuất vốn dĩ dở kinh khủng.

Phim của Serena, trong một hướng khác, lại trở thành tác phẩm nghệ thuật chân phương nhất và có tư duy nhất mà Vanessa từng được biết đến. Cô gần như không chịu nổi khi xem nó. Và điều bức bối nhất là nó hoàn toàn không có chủ định gì. Serena không ý thức cô ấy đang làm cái gì, nhưng bằng cách nào đó, bộ phim lại hoàn toàn có sức mê hoặc. Nó là sự thiên bẩm tinh khiết. Dĩ nhiên lý do nó được vậy còn là do Vanessa đã quay cả bộ phim. Cô không thể tin nổi mình thực sự đã giúp Serena tạo nên thứ khá khảm vậy mà chẳng đòi hỏi gì hết.

Dan nhìn đồng hồ của cậu đã năm mươi lần. Cậu thực sự muốn tiểu ra quần vì quá sốt ruột.

“Chúa ạ, sao cậu không gọi cô ấy đi?” Vanessa bật ngón tay vẽ mắt kiên nhẫn. Ghen tuông đem lại điều tồi tệ nhất cho cô.

Dan đã lưu số của Serena vào di động vài tuần trước. Cậu lấy điện thoại từ túi áo khoác và nhảy

ra khỏi ghế, đi tới đi lui trong khi cậu đợi cô nhắc máy. Cuối cùng máy trả lời bật lên. “Alô, Dan đây. Bọn mình đang ở Brooklyn. Cậu đâu rồi? Gọi lại cho mình khi có thể nhé. Chào.” Cậu cố gắng tạo ra giọng có vẻ lãnh đạm, nhưng nó gần như không thể. Cô đang ở đâu chứ?

Cậu quay lại ghế và trèo lên. Một tách cà phê Ailen bốc khói đã được đặt trên mặt quầy trước mặt cậu. Nó vòng lên với một ngọn tháp kem bột, và có mùi thơm thật hấp dẫn. “Cô ấy không có nhà,” cậu nói, rồi thối tách đồ uống của mình trước khi uống một ngụm to.

Khi Serena đi thang máy lên nhà thì cô mới phát hiện ra nhầm lẫn tai hại của mình. Trong thang máy có một bà già mặc một cái áo khoác lông chồn, đang dán mắt vào mục Phong cách trên tờ *Times* chủ nhật. Hôm nay là chủ nhật. Serena phải đến Brooklyn, để làm nốt phần cuối bộ phim của cô với Vanessa và Jenny. Và cô phải có mặt ở đó một tiếng trước.

“Cút thật,” Serena lẩm bẩm.

Người đàn bà mặc áo lông chồn liếc nhìn cô trước khi bước ra khỏi thang máy. Thời của bà, các cô gái trẻ ở Đại lộ Năm không mặc quần jeans xanh hay áo len nơi công cộng. Họ tham dự các buổi dạ vũ, đeo găng tay và vòng ngọc trai.

Serena cũng có thể có găng tay ngọc trai. Có điều cô thích quần jeans xanh hơn.

“Cút thật,” Serena nói lần nữa, quăng chùm chìa khóa của cô lên mặt bàn. Cô lao xuống sảnh vào phòng mình. Đèn máy trả lời nhấp nháy. Cô ấn nút và nghe lời nhả của Dan.

“Cút thật,” cô nói lần thứ ba. Cô không nghĩ là Dan sẽ tới. Và cô cũng không có số điện thoại di động của Dan hay Jenny, chỉ có số của họ ở nhà, vì vậy cô không thể gọi lại được.

Sâu xa bên trong, cô biết tại sao mình chắc chắn quên mất việc đến Brooklyn. Cô không muốn xem lại bộ phim của mình, nhất là trước mặt người khác. Nó là bộ phim đầu tiên cô làm, và cô có một chút bất an về nó, mặc dù Vanessa dường như nghĩ nó đúng là đáng kinh ngạc.

Nó không phải là một loại phim thông thường. Nó giống như một phim nói về việc làm ra một bộ phim khi bạn không có một diễn viên nào và không biết sử dụng thiết bị ra sao. Giống như một bộ phim tài liệu trong một phim tài liệu. Serena đã rất yêu thích việc làm phim đó: cô chỉ không chắc rằng liệu nó có thể tạo ra cảm xúc cho những ai không biết cô. Nhưng Vanessa đã rất khích lệ Serena làm tiếp và đăng ký nó cho liên hoan phim cuối cấp trường Constance Billard. Giải nhất là một chuyến đi dự Liên hoan phim Cannes vào tháng 5, một giải thưởng do người cha diễn viên nổi tiếng của Isabel Coates tài trợ.

Serena đã đến Cannes nhiều lần, vì vậy cô thật sự không quan tâm đến giải thưởng. Nhưng vì cũng thật vui để chiến thắng, đặc biệt vì cả Blair lẫn Vanessa đều tham gia và cả hai đều học lớp làm phim cuối cấp nâng cao, trong khi Serena chẳng có kinh nghiệm gì về phim ảnh cả.

Serena tìm danh sách lớp của cô trên bàn và quay số nhà Vanessa. “Chào, Serena đây,” cô nói ngay khi máy trả lời tự động bật. “Tớ quên khuấy mất là bọn mình gặp nhau hôm nay. Mình xin lỗi. Mình thật là một đứa chuyên hổng việc. Thôi thì đăng nào mai hẹn gặp lại ở trường nhé, được không? Tạm biệt.”

Cô quay tiếp số nhà Dan.

“Alô?” Một giọng nói cộc cằn trả lời.

“Có phải bác Humphrey không ạ?” Serena hỏi. Không như Serena và tất cả những người cô biết, Dan không có đường điện thoại riêng.

“Phải, cháu cần gì?”

“Có Dan ở nhà không ạ?” Cô hỏi. “Cháu là bạn của bạn ấy, Serena ạ.”

“Có phải cô gái có cánh tay bằng vàng và đôi môi như quả mâm xôi không? Cô gái có cánh ở bàn tay ấy?”

“Cháu xin lỗi ạ?” Serena giật nảy người ra sau. Bố của Dan mất trí sao?

“Nó viết một bài thơ về cháu,” ông Humphrey nói. “Nó để cuốn sổ của nó trên bàn.”

“Ôi,” Serena nói. “Bác có thể bảo bạn ấy là cháu gọi được không ạ?”

“Tất nhiên rồi,” ông Humphrey nói. “Bác chắc chắn nó sẽ rất sung sướng.”

“Cháu cảm ơn,” Serena nói. “Cháu chào bác.” Cô gác máy và bắt đầu cắn móng tay, một thói quen xấu cô đã bỏ từ năm ngoái khi ở trường nội trú. Chuyện Dan viết thơ về cô làm cho cô hồi hộp hơn cả chuyện cậu xem phim của cô. Không biết cách Dan quan tâm đến cô có hơn là cô vẫn tưởng không?

Ừ. Cậu ấy thế thật.

“Em không nghĩ là chị ấy sẽ đến đâu,” Jenny ngáp. “Chị ấy chắc đã thức khuya đêm qua chẳng hạn.” Jenny thích nghĩ Serena như một nữ thần của đêm tối, đi chơi hàng giờ uống sâm-banh và nhảy trên bàn.

Cho đến gần đây, điều đó là đúng.

“Mình vẫn muốn xem phim của cô ấy,” Dan nói, gạt mớ tóc bồm xồm ra khỏi mắt và cười ranh mãnh với Vanessa. “Cậu có nghĩ chúng mình có thể về chỗ cậu và xem nó không?”

Vanessa nhún vai. “Tớ không thích thế. Tớ đã xem nó đến bốn trăm lần rồi.” Sự thật là cô không thể chịu đựng cảnh ngồi và nhìn Dan nhỏ nước dãi quanh Serena như một con cún con si tình. Điều đó quá sức chịu đựng.

“Em nghĩ anh nên đợi đến lúc Serena nói đồng ý,” Jenny bảo Dan. “Ý em là làm sao anh biết liệu chị ấy có muốn anh xem nó hay không?”

“Cô ấy sẽ không ngại đâu,” Dan nói.

Vanessa ghét cái vẻ nhẹ dạ bưng lên trong mắt Dan. Cậu ta nóng lòng muốn xem phim của Serena. Cô đưa cho cậu chìa khóa. “Tớ sẽ loanh quanh ở đây với Clark. Các cậu có thể xem phim đó nếu muốn. Nó ở trong đầu đĩa hình ở phòng Ruby ấy. Đừng lo, Ruby đi vắng cuối tuần.”

Jenny lắc đầu. “Em không muốn xem nó mà không có Serena,” nó khẳng khái bảo.

Dan cầm lấy chìa khóa và đứng dậy. Cậu thất vọng khi Serena không đến, nhưng không đòi nào cậu bỏ cơ hội này. “Được rồi,” cậu nói. “Anh sẽ xem một mình.”

Jenny xoay từ trái sang phải trên cái ghế cao, nhìn anh mình đi và rồi tu nốt Coke.

“Này, em học cô Peterson môn lịch sử Mỹ năm nay à?” Vanessa hỏi Jenny, thử bắt đầu một cuộc đối thoại mới. “Mọi người luôn làm rối lên chuyện cô ấy nghiện ma túy ra sao, nhưng bọn chị từng có cuộc hội thảo học sinh - giáo viên một lần rồi, và cô ấy kể với chị tất cả mọi chuyện về bệnh rung tay của cô. Nghe cô ấy kể hay lắm. Cô ấy là người rất lạ.”

Jenny vẫn xoay trên ghế. “Bọn em không học lịch sử Mỹ cho đến năm sau,” cô nói đều đều. Cô không biết tại sao Vanessa lại tử tế với cô bất ngờ thế.

Vanessa trông đợi một sự đáp ứng nồng nhiệt hơn. “Thế là bọn em học sử Châu Âu à? Chị xin lỗi, nhưng chị không thể nhớ đã học gì năm lớp 9,” cô nói.

“Vâng,” Jenny đáp lại. “Nó chán lắm.” Jenny nhảy ra khỏi ghế và lần mò cài khuy áo bò Diesel. “Em nghĩ em phải gọi taxi về nhà. Gặp chị sau.”

“Tạm biệt,” Vanessa đáp. Gắng thân thiện đến thế là quá nhiều rồi. Cô ước cô có thể đá phẳng Dan và cô em gái tròn như hạt mít khó chịu của cậu ta hoàn toàn ra khỏi đời cô. Tìm cách quên chuyện đó đi, cô nhắm mắt Clark khi anh cúi xuống chất những chai bia thêm vào tủ lạnh.

“Này anh bạn trai ời,” cô la lên với anh. “Em cô đơn quá.”

Clark nhìn qua vai và gửi cô cái hôn gió.

Ơn Chúa vì có Clark, Vanessa nghĩ. Giá mà anh ta là...

Giá mà anh ta là Dan.

Chơi bóng với những cậu trai lớn

“Anh có thể cho em xuống đây,” Jenny yêu cầu.

Tài xế taxi đi theo đường FDR vào trung tâm phía sau cầu Williamsburg và cố gắng vượt qua mạn Tây trên đường số 79, nhưng giao thông quá kinh khủng và họ vẫn dừng lại ở một đèn đỏ đến mười phút. Jenny nhìn vào đồng hồ đo của xe và thấy giá cứ tăng lên trong khi họ vẫn đứng yên. Có thể mua ba thời son bóng M*A*C bằng với cái giá mà cuộc taxi này lấy của nó. Cuối cùng nó không thể chịu đựng thêm được nữa. Thật là một ngày thu đẹp: nó có thể đi bộ.

Nó trả tiền taxi và bước trên vỉa hè trên đường số 79 và Madison rồi hướng về phía Tây đến Công viên Trung tâm. Mặt trời buổi trưa tháng 11 chỉ thâm thấp trên bầu trời và Jenny phải nheo mắt khi nó băng qua Đại lộ Năm và hướng ra công viên. Lá mùa thu rụng vương trên lối đi, không khí có mùi củ cháy và xúc xích nướng từ quầy bán rong trên phố. Jenny đá chân trên đường với hai tay đút sâu trong túi áo khoác, nhìn xuống đôi giày Puma xanh nhạt của mình và suy nghĩ về anh trai. Anh ấy có tự biết là mình ngơ ngơ thế không? Dường như anh ấy hoàn toàn quên mất mình là ai và cứ hờ ra phút nào là tôn sùng Serena phút ấy. Jenny cũng biết một sự thực là Dan đã viết những bài thơ rầu rĩ, tăm tối về Serena, nó đã từng bắt gặp anh mình viết chúng.

Khi tôi cạo râu làm xước da mặt, tôi nghĩ về răng em trong môi tôi, và vết thương hóa khoáy lạc.

Đó là dòng thơ mà nó tìm cách đọc được trước khi Dan giật lấy cuốn sổ. Thơ gì mà thống thiết vô lối.

Điều có ích của việc Dan cặp kè với Serena là bây giờ Jenny có thể đi bộ với Serena trong trường và chuyện trò với cô, dù Serena là mẫu nữ sinh cuối cấp nổi bật nhất ở New York và Jenny chỉ là một cô bé lớp 9 tầm thường. Nhưng nếu Serena phát hiện ra Dan đang si tình mình thảm hại ra sao, chị ấy sẽ sợ chạy mất dép. Nếu mà Serena phát sợ Dan đến mức chị ấy không muốn nói chuyện với cả Jenny nữa thì sao? Dan đang phá hỏng mọi thứ.

Jenny rẽ vào công viên, không để ý mình đang đi hướng nào. Nó đến khu vực Bãi Cừu và bước vào bãi cỏ.

Cách độ trăm mét có một nhóm con trai đang chơi bóng đá. Jenny không thể rời mắt khỏi họ - một trong số đó thì đúng hơn. Mái tóc của cậu ta ánh lên màu vàng mật ong sẫm trong nắng khi cậu rê bóng khéo léo qua đám bạn và sút vào khung thành được làm bằng đồng áo lẫn với balô. Da của cậu rám nắng và những múi cơ trên cánh tay trần của cậu làm Jenny những muốn ôm lấy.

Bỗng nhiên quả bóng bay vọt lên không trung. Rơi xuống đất và lăn đến chân Jenny.

Nó nhìn chằm chằm vào quả bóng, mặt nóng bừng.

“Đá đi!” Một cậu trai la lên. Jenny ngẩng lên. Đó là một chàng tóc vàng, đứng cách nó có chừng chục mét, tay đặt trên hông, đôi mắt xanh lá cây chớp chớp. Má cậu ta ửng hồng và trán lấm tấm mồ hôi. Jenny muốn ném chúng. Nó chưa bao giờ nhìn thấy một chàng trai đẹp thế hoặc có cảm giác như khi nó nhìn cậu ta.

Rời mắt đi chỗ khác, nó tập trung vào quả bóng, căn môi tập trung khi co chân lại. Rồi nó đá quả bóng mạnh nhất có thể.

Thay vì bay trở lại về phía bãi cỏ nơi các cậu trai đang chơi, thì quả bóng bổng ngược lên trời ngay trên đầu nó. Jenny vỗ vỗ tay vào miệng trong sự xấu hổ phát ra thành tiếng.

“Được rồi!” Cậu tóc vàng la lên, lao về phía nó. Quả bóng rơi xuống và cậu đánh đầu về phía đám bạn, những cơ bắp trên cổ cậu nổi lên đầy hấp dẫn. Cậu dừng lại và quay sang Jenny.

“Cảm ơn em,” cậu ta nói, thở hỗn hển. Cậu đứng gần đến nỗi Jenny có thể ngửi thấy mùi người cậu. Cậu chìa tay ra. “Anh là Nate.”

Jenny nhìn chăm chăm vào tay cậu ta chừng một giây, rồi đưa tay ra bắt lấy. “Em là Jennifer,” cô nói. Jennifer nghe có vẻ lớn hơn và tinh tế hơn Jenny. Từ giờ trở đi, nó tự hứa, mình sẽ là Jennifer.

“Có muốn đi chơi với bọn này một tí không?” Nate hỏi khi họ bắt tay. Jennifer có một khuôn mặt thật ngọt ngào, và cô ấy đã cố gắng đá quả bóng, quả là cậu không thể cưỡng lại được.

“Ừ...,” Jenny nói, cân nhắc. Khi nó nói, Nate có để ý ngực nó. Trời ạ, sao mà to thế. Cậu không thể để nó thoát, không cho Jeremy và những thằng khác có cơ hội khám phá nó.

Con trai: họ đều giống nhau cả.

“Đi nào,” cậu nói. “Bọn anh toàn người tử tế cả mà. Hứa đấy.”

Jenny liếc nhìn ba cậu khác để chắc rằng Chuck Bass không có trong số đó. Jenny từng say rượu khi uống một ít sâm-banh ở một bữa tiệc vui chơi vài tuần trước và đã để một cậu trai tên Chuck Bass dẫn vào phòng của phụ nữ. Mọi thứ cậu ta làm mới chỉ là hôn nó, mặc dù cậu có thể làm nhiều hơn nếu như Serena và Dan không đến để giải cứu. Chuck thậm chí còn không buồn hỏi tên Jenny là gì. Thật là một kẻ khốn nạn.

Nhưng Chuck Bass không có đây.

Jenny nhún vai. “OK,” nó nói. Nó không thể tin nổi chuyện đang xảy ra. Nó đã nghe nói về một anh chàng Nate trong các bữa liên hoan và buôn chuyện ở trường, và nó chắc đây chính là Nate đó. Anh ta đúng là cậu trai đẹp nhất mạn Upper East Side, và anh mới rủ nó đi chơi cùng! Cứ như là nó bước vào phía khác của tủ quần áo và một thế giới thần tiên có thật hiện ra, bỏ lại ông anh ngớ ngẩn, si tình cùng thơ thẩn dật dẹo ra xa, rất xa đằng sau.

Nate dẫn Jenny lại chỗ đám bạn, cả bọn đã ngừng chơi và ngồi trên cỏ, uống nước Gatorade chai xanh.

“Các cậu, đây là Jennifer,” Nate nói, một nụ cười hạnh phúc nở trên mặt. “Jennifer, đây là Jeremy, Charlie và Anthony.”

Jenny mỉm cười với các cậu trai và họ cười lại, mắt nhìn vào ngực nó. “Chào em, Jennifer,” Jeremy Scott Tomkinson nói vẻ tán thưởng. Cậu ta nhỏ nhắn và mảnh khảnh, chiếc quần kaki dính những lá cỏ. Cậu có mái tóc khá đặc biệt với tóc mai dài và mái dày, giống như ca sĩ nhạc rock của Anh.

“Lại đây. Nhập hội với bọn anh,” Anthony Avuldsen nói với cái giọng khàn khàn. Tóc cậu màu vàng sáng và mũi lấm tấm những nốt tàn nhang khá đáng yêu. Tay cậu ta cơ bắp còn to hơn của Nate, nhưng Jenny thích như của Nate hơn.

“Bọn anh đang hút thuốc tí,” Charlie Dern nói, khua khua cái tẩu nhỏ. Đầu cậu là một khối bù xù

tóc nâu và cậu có chiều cao ấn tượng. Cậu ngồi bắt chéo chân, đầu gối cậu thực sự dài đến tai. Trên lòng cậu để một túi nilông nhỏ đựng đầy cần sa.

“Em không ngại chứ, Jennifer?” Nate hỏi.

Jenny nhún vai, cố gắng tỏ vẻ thờ ơ, mặc dù nó hơi hồi hộp. Nó chưa từng hút cần sa bao giờ. “Dĩ nhiên, không sao mà,” nó nói.

Nó và Nate ngồi xuống cỏ cùng các cậu trai. Charlie châm tẩu, rút hơi sâu rồi chuyển cho Nate.

Jenny nghiên cứu cách Nate cầm tẩu. Nó muốn thử, nhưng nó không muốn họ biết đây là lần đầu tiên của nó.

Mắt Nate đầy khói khi cậu chuyển tẩu cho Jenny. Nó khum tay cầm trong tay trái và đưa lên môi, y như cậu đã làm. Nate châm lửa cho nó, bật máy lửa vài lần cho đến khi thuốc bén lửa. Rồi nó rút. Nó có thể cảm thấy khói xộc vào đầy phổi, nhưng nó không biết nên làm gì tiếp.

Jenny gắng sức kìm giữ khói không nhả ra. Nó chuyển tẩu cho Anthony.

“Rút khá lắm,” Charlie gật gù đầy vẻ công nhận với nó.

Mắt Jenny chảy nước ra. “Cay ghê,” nó nói, để cho một làn khói nhỏ bay ra từ khóe miệng.

“Chúa ơi, cái thứ này mạnh thật,” Nate nói, lắc lắc mái tóc vàng của mình.

“Ừ,” Jenny nói vẻ đồng ý, rút cục cũng nhả ra chỗ khói còn lại. Nó cảm thấy cực kỳ dễ chịu.

Cái tẩu trở lại lượt của nó, và lần này con bé tự châm lấy, nhái theo cách các cậu trai làm, cố gắng cho ra dáng thoải mái nhất. Một lần nữa, nó ngậm được khói lâu nhất có thể mà không ho. Hai mắt nó trợn lên như thể chúng sắp nổ tung.

“Hút thứ này làm em nhớ đến cái gì đó,” nó nói trong lúc chuyển tẩu cho Anthony lần nữa. “Em không nhớ nổi, nhưng rõ ràng là có.”

“Ừ,” Jeremy đồng ý.

“Nó làm tớ nhớ về dịp hè,” Anthony nói.

“Không, không phải dịp ấy,” Jenny nói, nhắm mắt lại. Bố nó từng đưa nó đến một trại sáng tác nghệ thuật của dân hippie ở vùng núi Adirondack hồi hè. Nó đã viết những bài thơ haiku về môi trường, hát những bài hát hòa bình bằng tiếng Tây Ban Nha và tiếng Hoa, và dệt chăn cho người vô gia cư. Cả khu đó toàn mùi nước tiểu và bơ lạc. “Mùa hè của em thật tồi tệ. Thứ mà em nghĩ là tốt đẹp kia, là dịp Halloween hồi em còn bé cơ.”

“Chính xác,” Nate hưởng ứng. Cậu nằm ra cỏ và nhìn những chiếc lá thu màu cam rung rinh trên ngọn cây. “Chính xác là giống như Halloween,” cậu nói.

Jenny nằm xuống cạnh cậu. Bình thường nó chưa bao giờ làm một điều như thế, vì khi nằm xuống, ngực nó tràn sang cả hai bên sườn và làm căng áo lên trông rất khó coi. Nhưng lúc này nó chẳng nghĩ ngợi gì về ngực mình cả. Thật là tuyệt khi được nằm đó bên cạnh Nate, thở cùng bầu không khí mà anh ấy đang thở.

“Hồi em còn bé, em hay nhắm mắt lại và nghĩ không ai có thể nhìn thấy em nếu em không thể nhìn thấy họ,” nó nói, đưa tay lên mắt.

“Anh cũng vậy,” Nate nói, nhắm mắt lại. Cậu cảm thấy hoàn toàn thư thái, giống như một con chó duỗi căng trước lò sưởi sau một cuộc chạy dài. Cô nàng Jennifer này quá ư xinh xắn và hoàn toàn không có tham vọng gì; điều này thật tuyệt khi chơi với cô bé.

Giả như Blair biết thật là dễ để làm cậu hạnh phúc.

“Khi anh còn bé, mọi thứ đều vô cùng đơn giản như vậy, anh thấy thế không?” Jenny hỏi. Lưỡi của nó như thể mất hút trong miệng, và nó không thể ngừng nói được. “Rồi anh lớn lên, càng nhiều thứ phức tạp hơn xảy ra.”

“Công nhận,” Nate nói. “Giống như việc vào đại học vậy. Tự dưng bọn mình phải lên kế hoạch sẽ phải làm gì cho cả quãng đời còn lại và cố gắng gây ấn tượng cho mọi người là bọn mình thông minh với lại phức tạp ra sao. Anh muốn hỏi là liệu bố mẹ bọn mình có làm việc tám giờ mỗi ngày, chơi bóng cho các đội tuyển, sửa bài tập với lại phụ đạo cho trẻ em có hoàn cảnh khó khăn hay ba thứ lằng nhằng hàng ngày không? Không hề.”

“Điện nhỉ,” Jenny đồng ý. Nó chẳng có tí cảm giác gì về áp lực phải vào đại học, nhưng nó cũng nhấn mạnh hòa theo. “Em thấy tất cả những gì bố em làm cả ngày là đọc sách và nghe đài. Sao chúng mình phải làm nhiều thứ đến thế?”

“Anh cũng chịu.” Nate thở dài mệt mỏi. Cậu nắm lấy tay Jenny và đan ngón tay mình vào bàn tay con bé.

Jenny cảm thấy như thể mình tan vào cỏ được. Phía người nó sát cạnh Nate ấm rồi nóng rần rần lên. Nó cảm thấy như thể bị nung chảy. Nó chưa bao giờ cảm thấy tuyệt diệu đến thế trong đời.

“Này, em có muốn qua nhà anh kiếm gì ăn không?” Nate hỏi, cọ đầu ngón tay cái vào các khớp ngón của Jenny.

Jenny gật đầu. Nó biết mình chẳng cần phải nói gì hết. Nate có thể hiểu ý nó.

Nó không thể tin nổi cuộc đời lại có thể đổi thay nhanh đến vậy. Làm sao nó biết được khi thức dậy vào sáng hôm nay thì lại là cái ngày nó bắt đầu yêu?

D bị ám ảnh

Dan cảm thấy hơi tội lỗi lúc đầu khi xem phim của Serena một mình trong căn hộ của Vanessa và Ruby. Nhưng ngay khi cậu lấy một chai Coke trong cái tủ lạnh cũ màu nâu ra, yên vị trên đầu cái giường chưa được dọn của Ruby, và ấn nút “play,” cậu quên ngay cảm giác lẩn cẩn.

Máy quay cận cảnh đôi môi đỏ bóng của Serena. “Chào mừng đến thế giới của tôi,” cô nở nụ cười. Rồi đôi môi bắt đầu bước đi. Dĩ nhiên đấy là Serena đang bước đi. Máy quay để ở chế độ quay cận cảnh đôi môi cô trong khi hậu cảnh thay đổi. “Tôi sẽ gọi taxi,” Serena nói. “Tôi đi nhiều taxi quá. Tốn ghê.”

Một cái taxi dừng lại sau cô và đôi môi chui vào băng ghế sau. “Chúng tôi đang đi vào trung tâm. Đến Jeffrey. Đó là một cửa hàng lớn. Tôi không biết tôi sẽ tìm gì, nhưng tôi chắc mình sẽ tìm ra.”

Máy quay chỉ chiếu đôi môi cô, giờ nó im lặng trong suốt cuộc xe. Nhạc nổi lên. Những giai điệu thời những năm 60 và nhạc Pháp. Serge Gainsbourg, chắc vậy. Thoáng vài hình ảnh đường phố New York lướt qua ô cửa kính xe taxi.

Dan tu chai Coke. Thật là một sự khiêu khích khi chỉ nhìn thấy đôi môi Serena. Cậu cảm thấy như thể mình bị cuốn đi.

“Chúng ta đến rồi,” đôi môi Serena cuối cùng cũng lên tiếng. Máy quay đi theo đôi môi ra khỏi taxi và đi qua cánh cửa kính lớn của cửa hiệu sơn trắng rộng thênh thang. “Xem tất cả đám quần áo long lanh này,” đôi môi mấp máy. Chúng khẽ hé mở khi Serena ướm lên người đồ trong hiệu. “Tôi đang lên tiên đây.”

Dan thọc tay vào túi lấy ra một điều thuốc, hai bàn tay run một cách vô thức. Cậu hút một điều và rồi điều khác khi máy quay sục sạo khắp cửa hiệu theo đôi môi Serena, chúng dừng lại trước tiên để hôn lên một cái túi xách màu nâu có hình một con chó ở trên và rồi lia sang một đôi găng tay lông thỏ. Cuối cùng môi cô phát hiện ra một bộ váy mà chúng như không kiểm chế nổi.

“Màu đỏ đẹp dã man,” môi cô nói đầy kinh hãi. “Dạo này tôi kết màu đỏ quá. Được, tôi sẽ thử.”

Dan châm điều thứ ba.

Máy quay đi theo môi Serena vào trong phòng thay đồ. Chúng lú lo trong khi Serena cởi quần áo. “Ồ đây lạnh quá,” cô nói. “Hi vọng bộ này không quá nhỏ. Tôi ghét cái gì quá nhỏ.” Tóc, bờ vai trần, cổ, tai của cô đều có thể nhìn thấy qua gương trong tích tắc, nhưng không được làm rõ. Xem kiểu này thật trêu ngươi.

Và rồi...

“Xem này!” đôi môi nói. Máy quay lui ra chậm chậm, hiện lên toàn bộ người Serena, đầy khỏe mạnh và mảnh dẻ trong bộ váy đỏ. Đôi chân cô để trần cho thấy những móng chân sơn đỏ. “Ngạc nhiên chưa?” cô nói, vỗ vỗ tay và xoay qua xoay lại, cái váy tung lên quanh đầu gối. Bài hát Pháp nổi lên lần nữa, và rồi màn hình tối dần.

Dan lăn ra giường. Cậu cảm thấy phê. Hơn bất cứ thứ gì, cậu chỉ muốn được ở bên cạnh Serena lúc này. Đôi môi ấy! Cậu muốn hôn đi hôn lại lên đó.

Cậu rút điện thoại ra khỏi túi áo khoác và bấm nút tìm số của cô, rồi bấm gọi.

“Alô?” Serena trả lời ngay sau hồi chuông đầu tiên.

“Dan đây,” cậu nói, giọng khản đặc. Cậu thở hổn hển.

“Ôi chào. Tớ vô cùng, vô cùng xin lỗi vì quên mất phải đi gặp các cậu. Vanessa có điên tiết lên hay cái gì không?”

Dan nhắm mắt lại. “Tớ vừa xem phim của cậu đấy,” cậu nói. Cậu cầm điều khiển lên và bấm nút tua lại.

Serena sững lại. Ngượng quá. “Ôi,” cô nói. “Cậu thấy sao?”

Dan hít hơi thật sâu. “Tớ nghĩ,” Cậu có thể nói được không nhỉ? Cậu có thể không? Chỉ là ba từ thôi. Cậu có thể nói chúng ngay bây giờ và thế là dứt điểm vấn đề. Cậu có thể.

Nhưng cậu không làm được.

“Tớ yêu... nó,” cậu nói lấp vào cái từ sau cùng.

“Thật à?”

“Ừ.”

“Thế em cậu nghĩ sao? Nó mới xem một vài đoạn. Có cả đồng băng quay, nhưng Vanessa và tớ cuối cùng nổi lại thành chỉ toàn về môi mấp môi thôi.”

“Jenny không muốn xem nếu không có cậu,” Dan nói. “Chỉ có tớ đây thôi. Vanessa đưa tớ chìa khóa.” Cậu cảm thấy kỳ quặc khi thú nhận điều đó, nhưng cậu không muốn nói dối.

“Ồ,” Serena nói, nhớ những gì bố Dan nói về việc cậu viết thơ về cô. Vậy mà bây giờ cậu đang xem phim của cô một mình trong nhà của Vanessa? Serena không muốn có cảm giác vớ vẩn về chuyện đấy, nhưng khó mà làm ngơ được.

“Tớ đến điên lên về kỳ cuối tuần tới,” Dan ngồi dậy. “Ấy có nghĩ tớ nên thử tham dự một cuộc phỏng...”

“Hay lắm,” Serena cắt lời cậu. “Tớ sẽ gặp cậu vào thứ sáu nhé? Nhà ga Trung tâm, ba giờ.”

“Được,” Dan nói. Chuyện gì vậy nhỉ? Phải họ đã nói chuyện xong rồi không?

“Chào nhé,” Serena nói rồi gác máy. Cô không muốn nấn ná bên điện thoại, nhớ đâu Dan lại nói vài thứ ghê gớm khiến cô không chịu nổi. Mọi chuyện đã thật sự quá sức ghê gớm hơn cô chờ đón.

“Chào,” Dan nói. Cậu nhấn nút chạy trên điều khiển lần nữa, óc cậu vẫn mông lung về những gì bộ phim đưa ra. Không tổn hại gì để xem lại lần nữa, có thể thế không nhỉ?

Hừm... Ai đó nghĩ thấy mùi ám ảnh không nhỉ? Và chúng mình không hề nói chuyện nước hoa đâu nhé.

Chèo thuyền êm ả

“Em chưa bao giờ vào trong một ngôi nhà thế này,” Jenny nói, đứng trên thềm nhà Nate. Ngôi nhà có ba tầng, với các khung cửa sổ sơn xanh lá cây phủ đầy hoa phong lữ thảo và thường xuân rủ từ mái xuống. Cửa ra vào có một hệ thống báo động và khóa phức tạp, một camera theo dõi quan sát cả trước và sau nhà.

Nate bấm mã số vào hệ thống báo động. Cậu nhún vai. “Nó cũng như là sống trong một căn hộ thôi,” cậu nói. “Ngoại trừ việc có nhiều tầng.”

“Vâng,” Jenny nói. “Em cũng đoán vậy.” Nó không muốn tỏ ra mình thực sự choáng váng thế nào.

Nate dẫn nó vào trong. Sàn tiền sảnh lát toàn đá đỏ. Một con sư tử đá lớn đứng ở góc phòng. Ai đó đặt một cái mũ lông lên đầu nó. Đi xuống vài bậc cấp là phòng sinh hoạt chung. Bức tường nào cũng treo vài bức tranh sơn dầu nguyên bản của các họa sĩ nổi tiếng. Jenny thậm chí có thể nhận ra vài cái. Của Renoir, Sargent, Picasso.

“Bố mẹ anh mê hội họa,” Nate nói khi để ý thấy Jenny nhìn chăm chú. Rồi cậu nhận ra thứ gì đó. Một cái gói bọc giấy đặt trên bàn. Một tấm thiệp ghi tên cậu trên đó. Nate lại gần và mở phong bì ra.

Dòng chữ BLAIR CORNELIA WALDORF được in trên mặt tấm thiệp bằng giấy viết thư Tiffany cổ điển. Bên trong đề: *Tặng Nate. Cậu biết là tớ yêu cậu. Blair.*

“Gì thế ạ?” Jenny hỏi. “Sinh nhật anh à?”

“Không,” Nate đáp. Cậu nhét tấm thiệp vào lại phong bì, nhấc cái hộp lên và giấu nó vào trong tủ áo. Cậu thậm chí chả bận tâm xem cái gì bên trong. Chắc lại là một cái áo len hay nước hoa gì đấy. Blair luôn tặng quà cậu mà chả vì lý do gì, trừ việc gây chú ý. Lắm lúc cô nàng thật là phô.

“Thế em muốn ăn gì nào?” cậu hỏi Jenny, dẫn nó xuống bếp. “Đầu bếp nhà anh làm bánh ngon lắm. Anh chắc còn một ít.”

“Đầu bếp?” Jenny lặp lại, đi theo cậu. “À, phải, dĩ nhiên anh có một đầu bếp.”

Nate đặt một hộp bánh quy lên mặt cái bàn bếp bằng đá rộng mênh mông và mở nó ra. Cậu lấy ra một cái bánh quy vòng và cho tọt vào miệng. “Mẹ anh không phải là đầu bếp giỏi nhất thế giới đâu,” cậu nói. Ý nghĩ về việc mẹ cậu có thể nướng được một cái bánh mì thậm chí đúng là chuyện đùa. Bà là một cô công chúa Pháp chỉ sống bằng thức ăn nhà hàng hay các bữa tiệc linh đình. Bà chả bao giờ bén mảng vào bếp cả.

“Thử một miếng đi,” Nate bảo Jenny. Cậu đưa nó một cái bánh.

“Em cảm ơn.” Jenny cầm cái bánh mặc dù nó quá húng khởi để có thể ăn được. Dường như cái bánh sắp tan ra đến nơi trong bàn tay dính dấp của nó.

“Lên gác đi,” Nate nói. “Lối này nhanh nhất.”

Jenny nuốt nước bọt. Nó chưa bao giờ ở một mình với một cậu trai trong nhà cậu ta, nó cũng thấy hơi sợ sợ. Nhưng nó muốn tin Nate. Cậu không hề giống như gã Chuck Bass ghê rợn đã từng làm nó bẽ bàng ở bữa tiệc hồi nào. Chuck dường như nguy hiểm và kích động lúc đầu,

nhưng gã ta chưa hề hỏi Jenny xem tên con bé là gì. Nate thì quả là lịch sự. Cậu dường như quan tâm thực sự đến việc biết về nó. Jenny cũng thật sự muốn cởi mở với cậu.

Nate dẫn Jenny ra một cửa ngách và bước lên một cầu thang hẹp. Nó đã đọc Jane Austen và Henry James đủ nhiều để biết đó là thang của người phục vụ. Trên tầng ba, Nate mở một cánh cửa ra và dẫn vào một hàng lang lợp bên trên bằng mái kính. Họ đi ngang qua một bức tranh sơn dầu vẽ một cậu bé mặc bộ lính thủy và tay cầm chiếc thuyền gỗ. Đó là Nate, Jenny nhận ra ngay.

Nate mở cánh cửa khác. “Đây là phòng anh.”

Jenny theo cậu vào trong. Với cái giường chạm trổ kiểu cổ và cái bàn tối tân cực kỳ hiện đại bắt mắt, có một chiếc laptop mỏng tang bên trên, căn phòng của cậu trông khá là tiêu chuẩn. Cái giường được phủ bằng một cái chăn lông bao vải flannel kẻ ô vuông màu xanh lá cây và đen. Vài cái đĩa DVD vương vãi trên sàn, mấy cái tạ đôi đặt chồng tạm trong góc, giày thò ra khỏi tủ, và mấy tấm poster ban nhạc Beatles cũ treo trên tường.

“Đẹp thật,” Jenny nói, ngồi xuống đầy hời hợt bên mép giường. Nó nhận thấy có cái mô hình một chiếc thuyền buồm đặt trên bàn cạnh đầu giường. “Anh lái thuyền ă?”

“Ừ,” Nate nói, cầm cái thuyền mô hình lên. “Anh và bố đóng thuyền. Trên bang Maine ấy.” Cậu đưa cái mô hình cho Jenny. “Đây là một cái anh với bố anh đang đóng. Nó là một thuyền đi biển, nên nó nặng hơn thuyền đua. Nhà anh sẽ lái nó đến Caribbean trước. Rồi sau đó có thể đến Châu Âu.”

“Thế cơ ă?” Jenny xem xét cái mô hình. Nó không thể hình dung ra việc chèo thuyền qua Đại Tây Dương trên một thứ nhỏ và mỏng mảnh thế này. “Nó có toilet chứ ă?”

Nate mỉm cười. “Ừ. Đây.” Cậu chỉ ngón tay vào khoang tàu. Có một cái cửa hình bầu dục bé xíu in chữ *WC* trên đó. “Thấy chưa?”

Jenny gật gù vẻ phấn khích. “Em rất là muốn biết chèo thuyền ra sao,” nó nói.

Nate ngồi xuống bên cạnh nó. “Em có thể lên Maine và anh sẽ dạy em,” cậu nói khẽ.

Jenny quay lại phía cậu, đôi mắt nâu to của nó gặp đôi mắt xanh ngọc lục bảo của cậu. “Em mới mười bốn tuổi,” nó nói.

Nate đưa tay lùa vào mái tóc nâu xoăn của con bé, vuốt thật nhẹ nhàng. Rồi cậu hạ tay xuống. “Anh biết,” cậu nói. “Không sao.”

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tố.

Xin chào các cậu!

Mọi người đang làm chuyện đó

Tớ vẫn còn thấy sai trái vì đã lấy một thanh sô-cô-la Kit Kat ở quầy trong góc phía sau hồi lớp 5. Tớ làm vậy vì liều, nhưng tớ vẫn gặp ác mộng day dứt bản thân về chuyện đó. Các cậu có bao giờ thấy tớ lấy ví ở hiệu Prada hay đồ lót ở hiệu Armani đâu. Nhưng mà nhiều cô gái không thể kiếm chế được.

Diễn viên Winona Ryder bị bắt quả tang khi lấy trộm ít quần áo lẻ trong cửa hiệu ở L.A. Cô ấy quả quyết là mình đang nghiên cứu vai diễn đang đóng. Vâng, được thôi. Và giờ là B. Cô nàng thậm chí đủ khéo léo để không bị bắt.

Dĩ nhiên việc họ ăn cắp hoàn toàn đáng phê phán. Sẽ rất không hay ho cho họ khi ăn cắp những thứ tẹp nhẹp như băng dính ở hiệu Ace Hardware hay giấy vệ sinh ở cửa hàng CVS. Nhưng một cái quần pajama vải cashmere thì sao? Quả là có đẳng cấp cao độ. Cũng quả là tâm thần cao độ. Thứ tiếp theo bạn hãy nhớ cho, B sẽ ăn cắp xe hơi Jaguars và Mercedes-Benzes!

Những cảnh trông thấy

B mang gói quà đến nhà N. N không có nhà, nên cô đưa nó cho người hầu. D rời căn hộ của V ở Brooklyn và đi bộ suốt con đường về nhà tận mạn Upper West Side. Đó là một cuộc đi bộ thật dài. Hẳn cậu ấy cần được hít khí lạnh chẳng. S đang gặm móng tay và đọc *Kín Cửa* trong hiệu sách The Corner Bookstore ở góc đường số 93 và Madison. Có lẽ cô đang cố để hiểu D hơn chút nào đấy. Nhỏ J rời nhà N với một nụ cười ngây ngất đọng trên môi. Tình yêu là một thứ thật huy hoàng. Cần thận nhé, J - cái ngữ Waspoid không phải là dòng dõi đáng tin nhất để đem lòng yêu đâu.

Cho những ai không biết này... Waspoid: *danh từ*. Một biến thể sang trọng của từ wasteoid, tức cậu ấm nghiện hút. Thường mặc áo len cashmere. Thích hút cần sa - hơi bị nhiều. Không thích ràng buộc. Nhưng biết đâu có thể N sẽ làm chúng ta ngạc nhiên.

E-Mail của bạn

H: GNC thân mến,

Bạn nghĩ sao về những cậu trai lớn hện hò các cô bé con?

- Sneaky

D: Sneaky thân mến,

Điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào sự khác biệt tuổi tác và hoàn cảnh. Ví dụ, nếu bạn là một sinh viên năm cuối đại học hẹn hò với một học sinh năm thứ hai trung học thì tôi có thể nói bạn hơi có chút vấn đề kiểu cặp Woody Allen - Soon Yi Previn[10] đấy. Nếu bạn là một học sinh năm cuối trung học cặp bồ với một tân sinh viên thì chả sao. Một học sinh năm cuối trung học mà chơi với một người mới vào trung học là đáng khích lệ. Điều đó dường như diễn ra tốt hơn khi cô gái là người nhỏ tuổi hơn, chủ yếu vì con gái chúng tớ trưởng thành sớm hơn - về mọi phương diện.

- GNC

H: GNC ơi,

Tớ chắc như đinh đóng cột là nhìn thấy *B* ăn trộm một lọ dầu gội Aveda ở hiệu Zitomer. Tớ nghĩ không phải là cô ấy không có đồng tiền nào. Nếu cô ấy có người bạn thực sự nào, họ hẳn phải giúp đỡ cô ấy.

- Gái điệp viên

Đ: Gái điệp viên à,

Cảm ơn bạn về gợi ý. Sự thật là, tớ chẳng nghĩ ăn cắp ở cửa hàng là vấn đề lớn nhất của *B* ngay lúc này đâu. Bạn đã bao giờ thấy cái người sắp trở thành bố dượng cô ấy chưa?

- GNC

Giải thưởng liên hoan phim trường constance billard

V, *B*, và *S* đều tham dự. *V* tham dự với tác phẩm nhỏ làm theo tiểu thuyết *Chiến tranh và Hòa bình*; *B* đóng lại mười phút đầu tiên của *Bữa sáng ở Tiffany's*; còn *S* với... môi của cô. Sự cạnh tranh thật căng thẳng. Cả *V* và *B* đều nghĩ họ sẽ giành được giải. *S* thì chẳng nghĩ cô có cơ hội. Tớ đang cá độ đây!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

B và V nóng lòng tốt nghiệp

“Nó sẽ được tổ chức ở đâu nhỉ?”

“Con nhỏ đó mời bao nhiêu khách thế?”

“Nhiều phù dâu không?”

“Cậu định mặc gì?”

“Chả biết bánh cưới có mấy tầng nhỉ?”

“Bố nó có được mời không?”

Blair nín thở. Giờ đang là bữa trưa và nó đang xếp hàng cùng Kati và Isabel trong căn-tin trường. Blair chẳng thấy đói chút nào. Kati vừa bắt đầu công cuộc điều tra phiền nhiễu bằng cách vòng vo về chuyện cô nàng thấy một bộ váy cưới thật độc trên một tờ *Vogue* thời những năm 60 trong hiệu sách cũ. Bộ váy đính toàn những bông cúc pha lê nhỏ, viền nhung trắng, và một cái nơ cũng nhung trắng ở lưng. Rồi Isabel hỏi Blair liệu mẹ nó có định mặc một bộ váy cưới màu trắng kiểu truyền thống hay thứ gì khác lạ không. Giờ thì Blair bị những cô gái Constance háo hức vây quanh với cặp mắt hau háu của ngày đầu tuần. Ai cũng đầy ắp câu hỏi về đám cưới của mẹ nó. Thêm phần kinh hãi cho nó, đám bạn cùng lớp 5 cuối không chỉ là những thành phần duy nhất nghĩ họ có quyền được biết tường tận về cái đám cưới chán ngắt. Becky Dormand và cái nhóm lớp dưới chỉ chốc theo đuôi của cô ta thực sự xô vào túm áo Blair, ngấu nghiến từng mẩu tin nhỏ nào thú vị về đám cưới. Thậm chí vài đứa lớp 9 béo ị cũng đang thì thảo bên cạnh, đóng tai lên để nghe lỏm được cái gì mang về khoe với bạn bè.

“Thật ra thì nó không phải là chuyện gì to tát,” Blair đáp vẻ mặt kiên nhẫn. “Bà ấy đã từng cưới rồi, các cậu biết mà.”

“Thế những ai là phù dâu?” Becky Dormand hỏi.

“Tớ, Kati, Isabel...” Blair trượt cái khay trên mặt quầy căn-tin và cầm cốc sữa chua cà phê lên. “Serena và các dì tớ nữa,” nó thêm vào gọn lỏn.

Những cái bánh nướng phủ kẹo mềm đặt trên đĩa trắng trông đầy hấp dẫn trên giá ngang tầm mắt. Nó nhón lấy một cái, xem xét có chỗ nào khiếm khuyết không rồi đặt vào khay mình. Cho dù nó thực sự quyết định ăn, sau đấy nó cũng sẽ nôn ra.

Thế cũng không phải là nhiều, nhưng ít nhất nó cũng làm chủ được *ngần ấy thứ* trong đời nó.

“Serena?” Becky lặp lại, liếc nhìn nhóm mình đang sốc vì ngạc nhiên. “Thế á?”

“Ừ,” Blair ngáp. “Thật.”

Nếu như không phải sự thật rằng nó là thủ lĩnh của ban đời sống trường Constance, trưởng câu lạc bộ tiếng Pháp, hay chủ tọa của mọi hội đoàn hoạt động xã hội thiếu niên quan trọng trong thành phố, Blair sẽ bảo Becky câm miệng lại. Nhưng Blair là một hình mẫu: nó có tiếng tăm để giữ gìn.

Nó xếp mấy cái lá rau chân vịt lên đĩa và đổ lên một ít pho-mát xanh. Rồi nó cầm khay lên, hướng về căn-tin. Các lớp 1 đến lớp 8 đã ăn hết cả rồi, nên giờ căn phòng toàn các cô gái lớp

lớn mặc đồng phục ngồi buồn chuyện về người khác và lấy thức ăn cho mình.

“Tớ nghe nói Blair phải đi hút mỡ trước đám cưới chỉ vì muốn trông thật ngon lành khi lên tờ *Vogue*,” một cô gái nằm dưới mách lẻo với đám bạn.

“Tớ nghĩ cô ấy đã làm rồi,” một cô gái khác châm chọc. “Không thì tại sao cô ta luôn mặc đồ đen? Chẳng phải để che sẹo đi đó sao?”

“Tớ nghe nói Nate dối lừa cô ấy, nhưng Blair sẽ không chia tay cậu trước khi họ chụp chung ảnh trong đám cưới,” Becky Dormand nhập hội. “Tầm thường nhỉ?”

Serena van der Woodsen đang ngồi một mình đọc sách ở bàn chỗ Blair hay ngồi. Serena để tóc búi, mặc một áo len cổ chữ V màu đen mà không có sômi bên trong. Chân bắt chéo, trông cô thật phong cách với váy ngắn đồng phục len màu hạt dẻ. Cô trông giống một người mẫu của đồ Burberry hay Miu Miu.

Thực sự, cô trông đẹp hơn một người mẫu vì cô không cố tỏ ra dễ nhìn: cô đã đẹp sẵn rồi.

Blair quay đi và tiến về một cái bàn cạnh cửa sổ. Chỉ vì mẹ nó đã mời Serena làm phù dâu không có nghĩa là nó phải nói chuyện với cô ả.

Khi còn nhỏ, Blair và Serena từng tắm chung với nhau. Từng ngủ cùng nhau cuối tuần, tập hôn vào gối, gọi điện trêu thầy giáo môn Sinh học lớp 7 và thức cả đêm rúc rích với nhau. Serena đã ở bên cạnh Blair khi nó có kinh lần đầu tiên cuối năm lớp 8 và sợ khiếp vía về băng vệ sinh. Từng cùng nhau say rượu lần đầu tiên. Và cả hai đều yêu Nate như một người anh trai. Ít nhất đầu tiên là thế.

Nhưng Serena đã đi khỏi để vào trường nội trú hai năm trước và qua kỳ nghỉ hội hè ở Châu Âu, gửi cho Blair chỉ có mỗi tấm bưu ảnh xã giao. Điều đó đặc biệt gây đau đớn cho Blair khi bố nó tuyên bố mình là người đồng tính và mẹ nó buộc ông phải ly dị. Blair đã chẳng có ai để chia sẻ cả.

Cũng còn một vấn đề nhỏ nữa là việc Serena và Nate đã ngủ với nhau, khi Blair và Nate vẫn chưa.

Vì thế khi Serena trở lại thành phố, Blair quyết định trả đũa bằng cách tặng lờ cô đi và quyết định rằng tất cả các bạn bè khác cũng phải tẩy chay Serena. Nó đã biến Serena thành một kẻ bị xã hội hắt hủi.

Blair ngồi xuống và bắt đầu thọc vào đĩa salad của mình một cách giận dữ. Sau khi rời khỏi hiệu Barneys hôm kia, nó đã ngồi ở ghế công viên một lát, đợi Serena đi khỏi. Khi về đến nhà, mẹ nó mới báo về việc bà vừa đóng tài khoản của nó lại và mở một cái mới thông với của Cyrus. Thẻ tín dụng mới của Blair sẽ có sau một hai ngày nữa. Điều đó giải thích tại sao thẻ của nó không dùng được. Cảm ơn mẹ đã cập nhật.

Blair tìm thấy một cái hộp xinh xắn trong tủ quần áo để nhét cái quần pajama vào rồi gói lại bằng một tờ giấy bạc đẹp và buộc bằng một cái dây nơ đen, và mang đến nhà Nate. Nhưng vẫn chưa thấy Nate gọi gì để cảm ơn từ tối qua đến giờ. Chuyện gì xảy ra với cậu ta thế nhỉ?

Kati và Isabel ngồi xuống đối diện Blair.

“Sao cậu không bảo mẹ là cậu không muốn Serena làm phù dâu?” Isabel lý sự. Cô ta túm mớ tóc nâu dày lên thành một cái nơ trên đầu và uống một ngụm sữa. “Tớ chắc chắn là mẹ cậu sẽ nghe theo.”

“Chỉ cần bảo mẹ cậu là cậu và Serena không còn bạn bè gì nữa,” Kati để thêm. Cô nhặt một sợi tóc vàng xoắn khỏi tách trà. Tóc cô luôn luôn vương ra khắp nơi.

Blair liếc trộm Serena. Nó biết mẹ nó đã nói chuyện với mẹ Serena rồi và Serena hẳn đã biết rằng cô được mời làm phù dâu. Thật là chơi khăm nhau, nó không thể yêu cầu mẹ không được đề nghị cô ta. Cách đó hạ sách quá. Và Blair chẳng muốn dính rủi ro trong việc tạo cơ hội cho Serena có thể phàn nàn, chỉ vì Serena đã thấy nó lấy trộm quần pajama ở hiệu Barneys. Serena hẳn sẽ bôi nhọ tên nó khắp mạn Upper East Side này.

“Không kịp rồi,” Blair nhún vai. “Tớ thật sự chẳng để chuyện đó khiến mình bận tâm. Cô ấy có thể đi cùng bọn mình đến nhà thờ, cùng mặc bộ váy phù dâu. Nó đâu có nghĩa là bọn mình phải đi dạo cùng nhau.”

Điều đó không chính xác. Mẹ cô đã có kế hoạch làm tiệc trưa nguyên ngày để các cô phù dâu khoe dáng, nhưng Blair vờ như chuyện đó không xảy ra.

“Thế váy kiểu gì? Cậu và mẹ cậu đã chọn chưa?” Kati hỏi, cắn một miếng bánh quy. “Làm ơn bảo tớ là chúng mình không phải mặc cái gì chật đấy nhé. Tớ đã hứa là giảm bốn cân rưỡi trước Giáng sinh, nhưng nhìn xem, tớ đang ăn cái bánh củ chuối này!”

Blair trợn mắt lên và đảo ly sữa chua. “Ai quan tâm chúng ta mặc gì chứ?” nó nói.

Isabel và Kati nhìn nó chằm chằm. Chẳng đứa nào có thể tin nổi điều nó vừa nói ra. *Dĩ nhiên* là có vấn đề rồi.

Một cô gái như Blair nói ra một điều như thế, bạn biết là đã có chuyện xảy ra.

Blair ăn một miếng sữa chua, lờ đi như không có gì. Mà có chuyện gì không ổn với mọi người thế nhỉ? Chẳng lẽ họ không thể im mồm bớt về chuyện đám cưới và để nó yên?

“Tớ không thấy đói,” nó nói, đột ngột đứng dậy. “Chắc tớ sẽ đi gửi mail đây.”

Kati chỉ vào cái bánh chưa được đụng đến trên khay của Blair. “Cậu không ăn sao?” cô hỏi.

Blair lắc đầu.

Kati cầm cái bánh lên và đặt vào khay của Isabel. “Bọn mình có thể chia nhau.”

Isabel cau có và ném trả cái bánh về phía Kati. “Nếu cậu muốn ăn thì đi mà ăn.”

Blair cầm khay lên và vội vã đi ngay. Nó không thể chờ nổi để đến lúc tốt nghiệp nữa.

Jenny phát hiện ra Serena ngay khi cô bước vào căn-tin khi đang cầm tách trà và quả chuối. Serena đang ngồi đọc một mình. Jenny vội bước lại.

“Em ngồi với chị có được không?” cô hỏi.

“Được chứ,” Serena nói, gấp sách lại. Đây là quyển *Nỗi buồn của chàng Werther* của Goethe. Jenny chưa bao giờ nghe nói đến nó.

Serena bắt gặp cái nhìn của cô bé vào quyển sách. “Anh trai em giới thiệu cho chị đọc. Thật

lòng mà nói chị chẳng hiểu sao cậu ấy có thể đọc nổi cái thứ này. Nó chán kinh khủng.” Thực ra thì Dan không giới thiệu quyển sách cho cô, nhưng cậu có nói rằng cậu đọc nó. Nó nói về một chàng trai hoàn toàn si mê một cô gái. Cô ấy là tất cả những gì chàng nghĩ đến và là tất cả những gì chàng viết ra. Kiểu rất lâm ly.

Jenny cười to. “Chị phải đọc mấy bài thơ anh ấy viết cơ,” nó nói.

Serena nhú mày. Cô ước gì mình có thể xem mấy bài thơ Dan đã viết, nhất là khi chắc chắn viết về cô.

Cô đóng hắt sách lại. “Hứa là đừng nói chị chưa đọc xong đâu nhé,” cô nói.

“Em sẽ không nói gì đâu,” Jenny hứa. “Chừng nào chị hứa không nói với anh ấy là em bảo chị thơ anh ấy dở kinh.”

“Chị hứa,” Serena nói.

Jenny liếc nhìn dưới gầm bàn. Như thường lệ, Serena mặc một cái váy kẻ ô xếp ly vải pha nylon màu hạt dẻ, loại đồng phục được chỉ định không chính thức cho bọn học sinh lớp 7 đội sổ. Ngoài trừ việc cô trông thật bắt mắt. Mà lúc nào cô cũng trông bắt mắt. “Chị biết không, chị là học sinh năm cuối duy nhất mặc đồng phục màu hạt dẻ,” Jenny để ý.

Serena nhún vai. “Chị nghĩ nó đẹp,” cô nói. “Màu xanh lính thủy thì nhàm, mà mặc màu xám làm cho mình chẳng bao giờ muốn mặc lại màu xám trong đời, nhất là chị lại thích màu xám.”

Jenny đang mặc đồng phục xám. “Em nghĩ chị nói đúng,” nó nói. “Em có một cái quần cộc màu xám em chưa bao giờ mặc. Có lẽ đó là lý do tại sao.” Nó hắng giọng. Nó thật muốn nói chuyện với Serena về Nate.

“Này, chị xin lỗi về vụ nhớ hẹn hôm qua,” Serena nói. “Chị quên khuấy mất phải gặp em và Vanessa.”

“Ổn rồi mà,” Jenny bắt đầu nói chuyện của mình. “À, lúc ra về, em gặp một chuyện lạ lắm...”

“Chào các cậu,” Vanessa Abrams tiến lại bàn của họ. Cô mặc quần bó màu đen, đấy là giải pháp tốt nhất để che được cái đầu gối mập mạp của cô. “Chuyện gì thế?”

“A. Cho xin lỗi vì chuyện hôm qua nhé,” Serena nói.

Vanessa nhún vai. “Không có gì. Tớ cũng ngán phải xem đi xem lại mấy phim ấy rồi.” *Đặc biệt là phim của cậu, cô cay đắng nghĩ. Điên nhất là nó lại hay thế.*

Serena gật đầu. “Lấy ghế đi.”

Jenny ngó nhìn Vanessa. Nó chỉ muốn gặp Serena riêng thôi.

“Xin lỗi, tớ không ngồi được,” Vanessa nói. “À, Jenny này, bọn mình phải tráng phim cho chuyên đề tháng này của *Rancor*. Có hai mươi cuộn phim đấy, mà phòng tối đang trống lúc này. Em nghĩ sẽ giúp được chị luôn đấy chứ?”

Jenny liếc nhìn Serena, lúc này nhô vai lên đứng dậy. “Tớ phải đi luôn đây,” cô nói. “Tớ có cái hẹn tư vấn đại học với cô Glos. Vui vui vui vui.”

“Tớ vừa gặp đấy,” Vanessa nói. “Cẩn thận nhé, cô ấy lại bị chảy máu mũi.”

Cô Glos có làn da vàng vọt và hay bị chảy máu cam thường xuyên. Các cô gái đều được cảnh báo về việc cô bị vài căn bệnh dễ lây kinh khủng. Nếu cô ấy đưa cho bạn một tập tờ rơi hay cho bạn mượn một cuốn catalog trường đại học, bạn phải đeo găng khi bạn đọc chúng. Bằng không thì nhớ rửa tay trong nước thật nóng ngay sau đó.

“Hay lắm,” Serena cười khúc khích. “OK, hẹn gặp các cậu sau.”

Vanessa ngồi xuống và đợi Jenny ăn xong quả chuối.

Jenny cắn miếng cuối cùng và nhét vỏ chuối vào tờ giấy ăn.

“Đi chưa?” Vanessa hỏi.

Jenny nhún vai. “Thực ra là em bận rồi. Em phải in bài kiểm tra lịch sử ra cho kỳ tới. Em xin lỗi nhé,” nó đứng dậy.

Vanessa cau mày. “Thôi được,” cô nói. “Nhưng nhớ báo chị biết lúc em rảnh đấy. Chị thật sự cần người giúp.”

“Vâng,” Jenny nói nhẹ nhàng. “Em sẽ báo chị. À, và từ giờ chị nhớ gọi em là Jennifer nhé, đừng gọi Jenny nữa. Em thích tên kia hơn.”

Vanessa nhìn chằm chằm nó. “OK. Jennifer.”

“Cảm ơn chị,” Jenny nói, rồi rảo bước về phía phòng vi tính. Chắc Nate đã gửi mail cho nó rồi!

Vanessa nhìn Jenny bước đi, thắc mắc sao con nhỏ lại biến thành một thứ công chúa đồng đánh đến vậy. Cô đã tưởng đi chơi với Jenny sẽ làm cô gần gũi với Dan hơn, nhưng rút cuộc chỉ làm cô xoi hổng bồng không. Jenny cũng chỉ như sáu trăm đứa con gái nhăng nhố ở Constance - nông cạn và hay thay đổi.

Vanessa cũng không thể đợi nổi đến lúc tốt nghiệp.

Tình yêu chinh phục tất cả

Tin nhắn thoại

Từ: Bwaldorf@constancebillard.edu

Đến: Narchibald@St.Judes.edu

Bwaldorf: chào Nate

Bwaldorf: tớ đang phát điên lên đây. Ai cũng muốn nói về đám cưới, cứ như là tớ có thể són ra cái gì không bằng.

Bwaldorf: Nate? tớ biết cậu đang online. Cậu có gặp tớ sau buổi câu lạc bộ tiếng Pháp hôm nay không?

Bwaldorf: cậu đã nhận được quà tớ gửi lại hôm qua chưa?

Bwaldorf: hello????

Bwaldorf: thôi được

Tin nhắn thoại

Từ: Narchibald@St.Judes.edu

Đến: Jhumphrey@constancebillard.edu

Narchibald: chào Jennifer.

Jhumphrey: chào

Narchibald: muốn gặp anh ở công viên sau giờ học không?

Jhumphrey: vâng, được. anh định làm gì?

Narchibald: anh không biết nữa. em muốn làm gì?

Jhumphrey: em ko biết. các bạn anh có ra đó không?

Narchibald: không, chỉ anh thôi. vẫn muốn tới chứ?

Jhumphrey: chắc chắn rồi. em có thể gặp anh ở ngoài trường anh nếu anh muốn.

Narchibald: cứ gặp anh ở trước cửa Met.

Jhumphrey: ok, gặp anh sau.

Jenny thoát ra, cảm thấy vui sướng hơn bao giờ hết. Nó vẫn chỉ là một đứa học sinh lớp 9, nhưng tên nó là Jennifer, và sau giờ học nó được gặp Nate, cậu trai năm cuối hấp dẫn nhất ở thành phố này. Nó sẽ lờ đi việc phải giúp Vanessa cho tờ *Rancor*, nhưng chuyện này hoàn toàn đáng được như vậy. Nếu nó là Dan, nó sẽ viết một bài thơ si tình về vẻ đẹp của Nate và sự trớ

trêu của định mệnh đã đem hai người chẳng có gì chung đến với nhau. Nghe vậy có vẻ hơi hướng của bi kịch. Nhưng Jenny vốn là người tích cực. Nó thấy hứng khởi khi viết dòng chữ *Cô Jennifer Archibald***[11]** bằng kiểu chữ thư pháp đẹp nhất của mình vào mặt dưới tấm kê chuột máy tính đang dùng.

Đừng cười. Đó là thứ mà những cô gái lớp 9 làm khi họ đang yêu.

Đầu kia thành phố ở trường nội trú Riverside, anh trai Jennifer đang đúng lúc gửi mail cho Serena bài thơ tình mới nhất của mình có tên “Lần Cuối Tôi Qua Đời.”

Sợi dây em thắt quanh cổ tôi, tôi nhẩy xuống.

Môi em hôn tôi khi tôi ngủ, và cứ thế ngủ

“Mau lên, đồ khùng,” cậu bạn Zeke Freedman gọi từ cửa phòng máy tính. “Bọn mình muộn giờ tiếng Latin rồi.”

Amo ergo sum, Dan nghĩ. *Tôi yêu, vì thế tôi hiện hữu.*

“Tớ đang bận,” cậu nói. Cậu gõ địa chỉ mail của Serena.

“Nào, tớ không muốn bị phạt sau giờ học đâu,” Zeke nói trước khi đi. “Muốn chơi bóng bầu dục ở công viên lát nữa không?”

“Rồi,” Dan trả lời lơ đãng. “Tớ sẽ gặp các cậu ở đó.” Cậu bắt đầu soạn một e-mail ngắn và gửi thứ đính kèm của mình.

Serena thân mến,

Kỳ cuối tuần này sẽ thật tuyệt diệu. Mình có một buổi phỏng vấn vào ngày thứ bảy, và bố mình sẽ cho một ít tiền mặt. Mình nóng ruột quá.

Mình gửi kèm đây một bài thơ. Chỉ là thứ vừa viết ra sáng nay thôi. Hi vọng đăng ấy thích.

Mình sẽ ở sân bóng bầu dục gần Bãi Cừu, nếu muốn đăng ấy có thể ra đó sau giờ học.

Yêu mến,

Dan

Amor omnia vincit! Tình yêu chinh phục tất cả.

D thành kẻ theo đuổi câm lặng

Jenny đứng trước bậc thềm bảo tàng Met, cố gắng không bị lợm giọng khi thấy một gã đàn ông nằm trên bậc cấp ngay phía dưới. Quần đùi gã tụt xuống và nó chắc chắn thấy dương vật hằn thò ra.

Bạn phải quen với việc nhìn thấy thứ này khi bạn sống ở thành phố, nhưng nó vẫn thật sự lợm giọng.

Nó thật sự muốn đi lắm rồi, nhưng Nate đã bảo nó đợi ở đó, và Jenny không muốn nhớ hẹn với cậu.

“Đi chơi không em!” gã đàn ông cời truồng hét lên với một khách du lịch.

Một người bán xúc xích dạo trên vỉa hè gần đó đang nói chuyện bằng điện thoại di động. Jenny đứng gần đến mức nó có thể nghe thấy, hi vọng ông ta gọi cảnh sát. Nhưng nghe có vẻ như ông ta đang nói chuyện với mẹ hay đại loại thế, vì tất cả những gì ông ta nói toàn là “Vâng,” và chỉ có vậy.

Ai đó chạm vào vai nó. “Chào Jennifer.”

Jenny xoay người lại. “Anh,” nó mỉm cười với Nate. Tay cậu đưa lên đầy tự tin tới khuôn mặt nó, nắm lấy những lọn tóc xoắn màu nâu dày rậm sau tai nó. “Anh đến làm em mừng quá. Gã kia làm em sợ khiếp vía.”

“Ừ,” Nate nói. Cậu đặt tay vòng quanh cô. “Đi nào, ra khỏi đây thôi.”

Ngay khi cậu chạm vào, máu đã chảy rần rật trong mạch máu lên não Jenny. “Vâng,” nó hỗn hển, tựa vào tay Nate. “Đi thôi.”

Nate vòng tay quanh Jenny khi họ đi về phía công viên, thẳng tiến ra Bãi Cừu. Họ tìm được một chỗ đầy nắng đẹp trên cỏ và ngồi đối diện nhau, bắt chéo chân, đầu gối chạm vào nhau. Mọi chuyện đẹp đến nỗi Jenny cảm thấy không tin nổi là mình đang không hề mơ. Hơn tất cả đám con gái trong thành phố này, Nate thích nó. Thật phi thường.

“Anh hi vọng em không ngại hội bạn anh sẽ đến gặp bọn mình tí nữa,” Nate nói, lôi ra một túi thuốc cần sa từ túi áo.

Jenny nhún vai. “Không sao mà,” nó nói, mặc dù nó hơi thất vọng một chút xíu. Nó quan sát Nate một cách thận trọng khi cậu lôi ra vài búi sợi thuốc và rải vào một tờ giấy quăn. Rồi cậu cuộn điếu thuốc thật chặt một cách đầy chuyên nghiệp và liếm tờ giấy để dán lại.

Cậu đưa cho Jenny nhưng nó lắc đầu. “Em ổn mà.” Nó biết nói ra thì nghe có vẻ dớ dẩn, nhưng nó thấy hơi chao đảo, nên ngồi sát vào Nate. Nó không muốn mình ngã lăn quay ra.

“Ngoan đấy,” Nate nói. Cậu thả điếu thuốc vào túi xách và nhét nó lại vào túi áo khoác.

Jenny thở phào cái nhẹ nhõm. Nó muốn được biết Nate khi cậu chỉ là Nate, chứ không phải những lúc cậu phê thuốc.

“Vậy là anh đến trường đại học cuối tuần này làm thủ tục à?” Jenny hỏi. “Anh đang chọn trường phải không?”

“Ừ,” Nate tư lự. “Nhưng anh cũng nghĩ về việc nghỉ một hay hai năm đã. Đi thuyền với bố anh. Anh chắc còn phải vào đội đua tham gia Cúp Mỹ.”

“Chà,” Jenny nói về ấn tượng. “Nghe thú vị ghê.”

“Có thể anh sẽ nghỉ ba năm và bọn mình có thể vào học cùng nhau,” Nate nói, nắm lấy tay nó. Nó có những ngón tay nhỏ nhắn nhất trên đời.

Jenny bắt gặp cái nhìn chăm chú của Nate và họ mỉm cười với nhau trong giây lát.

Cậu trườn đầu về phía trước và ngả vào vai Jenny. Nó có mùi của quần áo mới giặt sạch. “Mmmn,” cậu rầm rì. Cậu không thể kìm nổi cảm giác thoải mái có được với nó. Cậu thường hút hay uống vài ly trước khi gặp Blair, chỉ cốt nhằm đương đầu với kế hoạch bất biến và thói quen lải nhải về tương lai của Blair. Nhưng với Jenny cậu thậm chí chẳng cần phải có thuốc.

Ôi Chúa ơi, Jenny nghĩ. Anh ấy định hôn con.

Nó nhắm mắt lại. Toàn thân nó cảm thấy ngứa ran lên. Đầu Nate ấm, và cậu có mùi lá thông.

“Jennifer,” Nate lẩm bẩm mơ màng. Cậu nhấc đầu lên và lắc mái tóc màu vàng mật ong. “Chuyện này thật đẹp.” Mắt cậu rà quanh mặt nó, cuối cùng đặt vào môi nó.

Jenny khúc khích. Cậu ấy rõ là định hôn nó rồi.

“Ê Archibald!” ai đó hét lên. “Để phần cho bọn tớ chứ!”

Trời ạ. Sao mà đúng lúc, tệ hại thế.

Jenny và Nate đều quay ra và thấy Anthony, Jeremy và Charlie đang băng qua bãi cỏ. Jeremy ôm theo quả bóng đá. Nate nhanh chóng đứng dậy, lui xa khỏi Jenny.

“Này,” cậu chào đám bạn về suồng sã. “Bọn mày đã biết rồi cơ đấy.”

“Chào các anh,” Jenny nói, từ từ đứng dậy và gạt những lá cỏ vương trên bộ đồng phục. Nó ước gì bọn họ đừng đến.

“Thế cậu đã cuộn cho bọn tớ một miếng bự chưa đấy?” Anthony nói, chỉ vào cái túi nilon thò ra khỏi túi áo Nate.

Nate lắc đầu. “Tớ đã nướng một miếng to như ổ bánh mì ấy, khốt ạ,” cậu bốc phét. Cậu kéo cái túi ra khỏi túi áo và tung cho Anthony. “Có một miếng đã cuộn sẵn rồi đấy.”

“Cảm ơn,” Anthony nói. Cậu ngồi bệt xuống cỏ và vào việc. “Con trai, đây là thứ ta cần,” cậu nói trong hơi thở gấp. “Lão tư vấn đại học dở người vừa quần tao ê cả mông suốt giờ trước.”

“Kể tao nghe xem nào,” Jeremy nói.

Jenny cắn móng tay, cảm thấy hơi lạc lõng. Nó nhìn Nate, nhưng cậu đang giật quả bóng khỏi tay Jeremy và mãi rê bóng giữa hai chân.

“Chả có gì. Bố tao đã tròng vào cổ tao việc vào đại học từ năm lớp 8,” Charlie nói. “Ông ấy đã nói chuyện với mấy người chủ nhiệm khoa ở trường Luật Yale, như thế khiến họ sẵn sàng đưa tao ra trưng bày ở đó. Ông bố ời, chậm lại với!”

“Vậy bọn mình vẫn đến Brown cuối tuần này chứ?” Jeremy hỏi.

Brown. Jenny chợt nhớ ra. Đó là chỗ Dan và Serena sẽ đến cuối tuần này.

“Chắc chắn rồi,” Nate nói.

Cậu chuyển bóng cho Jenny và nó đá nhẹ trả lại cho cậu, mỉm cười để cậu biết rằng nó thật sự không lấy làm phiền vì bạn cậu đã đến, hoặc việc họ chỉ toàn nói chuyện trường đại học trong khi nó chỉ là đứa học lớp 9. Nó thích được biết rằng Nate không thật sự hút thuốc như nướng một ổ bánh, và rằng cậu đã bảo nó là cậu nghĩ về việc nghỉ ngơi dài dài trước khi vào đại học. Nó đã biết về cậu nhiều hơn là bạn thân cậu biết!

“Tiếp nào,” Nate nói. “Cùng chơi đi.”

Nó chỉ ước Nate đã kịp hôn nó và ước sao cậu đã không dừng lại khi các bạn cậu xuất hiện.

Dan ngồi trên một cái ghế băng đợi Zeke và Serena. Ồ, Zeke thì chắc chắn đến rồi. Và nếu Serena tới, Dan sẽ bảo Zeke biến đi đâu đó để cho họ ngồi với nhau.

Đó là những gì bạn bè có thể làm.

Dan lấy một gói Camel khỏi túi áo và đưa lên môi. Tay cậu run rẩy, chủ yếu vì cậu đã uống sáu cốc cà phê từ bữa trưa đến giờ, và cũng phần nhiều do cậu hồi hộp về viễn cảnh được gặp lại Serena, đặc biệt khi cô đã đọc thơ cậu. Cậu rút cuốn sổ tay ra khỏi túi áo và nhìn chăm chăm vào những dòng cuối bài thơ nhưng chẳng đọc nổi tí gì. Serena có thể ulla tới bất cứ lúc nào và quàng tay quanh cổ cậu, hôn cậu đến nghẹt thở và khóc lóc vì đã quá vô ý khi không đến hẹn hôm thứ bảy, và nhắc đi nhắc lại rằng cô yêu bài thơ của cậu. Như vậy là cô yêu *cậu*.

Hoặc không.

Dan rút thuốc quá nhanh đến nỗi gần như ho rạc phổi. Rồi cậu châm điếu khác trong khi vẫn còn điếu đang hút. Cậu sẽ hút liền tù tì cho đến khi cô xuất hiện. Cậu sẽ chết mất khi cô tới, nhưng ít nhất họ cũng bên nhau.

Bập một hơi ngắn, cậu nhìn chăm chú sang bên kia bãi cỏ. Một cô gái thấp có bộ ngực to và mái tóc nâu xoăn đang chơi bóng với bốn cậu trai mà cậu chỉ ngờ ngợ. Đó là em gái cậu, Jenny. Nó đi chơi ở công viên với những cái loại con trai trường tư thực nhạt hoét mạn Upper East Side này từ bao giờ vậy?[12] Và cái thằng súc sinh Chuck có đi với lũ đó không? Bản năng bảo vệ trời dậy, Dan định đứng dậy, nhưng cậu kìm mình ngồi xuống. Jenny trông có vẻ như đang có những khoảnh khắc vui vẻ, và cậu không thấy Chuck ở đó. Nếu cậu muốn làm một ông anh tồi tệ, cậu cứ việc ra đó và làm hỏng mọi sự, hoặc hãy cứ ngồi yên đấy và mặc Jenny vui vẻ thoải mái. Cậu vẫn có thể quan sát nó từ chỗ cậu ngồi. Thêm vào đó thì Jenny cần gặp những người bạn mới, đặc biệt là khi bây giờ cậu đang hẹn hò với Serena và ít thời gian hơn cho em mình.

Chà, được gặp Serena. Nếu như cô đến.

“Này, có lẽ em về nhà thì hơn,” Jenny nói, chuyển bóng lại về Nate.

“OK, anh sẽ gặp em sau nhé.” Cậu đặt tay vào sau đầu Jenny và hôn vào má nó.

Jenny gần như ngã khụy. “Chào nhé,” nó thét lên, vẫy tay chào ba cậu kia. Rồi nó quay đi và bước nhanh về phía Tây Công viên Trung tâm trước khi tè ra quần. Nó không thể nhìn được đến lúc gặp lại Nate. *Một mình.*

“Cậu cả, Blair nghĩ sao về cô bạn gái nhỏ mới của mày đấy?” Anthony hỏi Nate khi Jenny đã đi. Cậu châm điếu thuốc khác, hít một hơi, và chuyển cho Jeremy.

“Nhỏ ấy không phải bạn gái tớ, ngố ả,” Nate nói. “Nó chỉ là một đứa nhóc dễ thương tớ tình cờ quen ấy mà.” Cậu nhún vai. “Tớ thích nó.”

“Tao cũng thích nhỏ đó,” Jeremy nói, chuyển điếu thuốc sang Nate. “Nhưng Blair sẽ không vui đâu nếu nó biết mày đang cặp kè với mấy con gà tơ lớp 9 thay vì nó. Đúng không?”

Nate cầm điếu thuốc và hít một hơi sâu. “Cô ấy sẽ không biết đâu,” cậu lau bầu ngậm khói trong miệng. Rồi cậu nhả khói. “Các cậu phải biết là tớ đâu có đá Blair để thay bằng Jennifer. Chuyện chả có gì to tát.”

“Chả có gì to tát cả,” Charlie đồng ý, đón lấy điếu thuốc.

Nate nhìn đốm lửa cháy đến tận cùng điếu thuốc. Cậu biết những gì cậu nói không đúng sự thật. Đó quả là chuyện hệ trọng. Giờ thì cậu không biết làm sao để xử trí đây.

Một gã trai ắt phải đi thận trọng khi một cô gái như Blair dính líu vào. Cậu đã từng thấy nó có thể làm gì, và không có gì là tốt lành cả.

“Xin lỗi vì đến muộn nhé, cả ngố,” Zeke nói, đập quả bóng rổ vào đầu Dan. “Đi thôi, chơi nào.”

Dan ngẩng lên khỏi cuốn sổ. Cậu vừa bắt đầu viết bài thơ khác có tên là “Những Bàn Chân Gãy.”

Gỗ vụn, lớp xẹp, kính vỡ.

Định mệnh nắm cây rìu bất công. Sụp đổ.

Nó nói về mong muốn được ở bên ai đó mà không thể thực hiện được. Serena hẳn là đang kẹt ở đâu đó mà cô không hề muốn, đang mong ngóng Dan, đang ước được đến bên cậu. Có thể cô đã lên tàu điện đầu đó, đang kẹt giữa hai bến. Và cậu thì đang kẹt ở công viên với Zeke.

“Này,” Dan cho quyển sổ tay vào trong túi xách rồi đứng dậy. “Cảm ơn vì đã đến nhé.”

“Củ chuối. Tao phải học phụ đạo toán, mày biết rồi đấy,” Zeke vừa nói vừa chuyển bóng giữa hai tay.

Hai đứa tiến ra sân bóng rổ. “Ừ, mày nên chăm chỉ vào môn toán hơn,” Dan nói. “Rồi mày sẽ chẳng cần thầy phụ đạo đâu.”

“Mày nên tự xem lại bản thân đi ấy, mày trông bệ rạc quá,” Zeke nói.

“Thế là sao?” Dan hỏi. Cậu đánh rơi túi vì vướng hàng rào và bị tuột áo khoác ra.

Zeke nhảy quanh quả bóng. Cậu ta hơi mập và có cái hông giống như của con gái, nhưng cậu là cầu thủ bóng rổ hay nhất của trường nội trú Riverside. Thật đáng ngạc nhiên. “Mấy hôm nay

mày lúc nào cũng bận, và trông mày cứ như bị tâm thần,” cậu phán. “Mày càng ngày càng bệ rạc và bê tha hơn.”

Dan nhún vai và lao lên trước để cướp quả bóng khỏi Zeke. “Này, tao định nói cái gì ấy nhỉ? Tao có bạn gái,” cậu nói, lùi lại và đập bóng xuống sân. Cậu nhún một phát, rồi ném rổ trên một chân.

“Ném tốt đấy, ngõ tàu,” Zeke lướt tới và bắt lấy quả bóng. “Bạn gái?” cậu hỏi trong khi đập bóng tại chỗ. Bụng cậu lúc lắc dưới cái áo phông trắng. “Ai, Vanessa à?”

Dan lắc đầu. “Tên cô ấy là Serena. Mày không biết cô ấy đâu,” cậu nói. “Bọn tao sẽ đi cùng nhau đến trường đại học cuối tuần này.”

“Ái chà,” Zeke thốt lên, vòng vèo quanh sân để dẫn bóng tới rổ đằng kia. Cậu ta chẳng có vẻ lấy làm ấn tượng.

Dan nhìn bạn mình làm một cú nhảy ném rổ hoàn hảo. Cậu không biết nên nói gì. Chuyện thật hệ trọng với cậu, cậu biết chắc chắn điều đó. Nhưng liệu Serena lúc này có đi báo cho bạn bè cô về Dan với tư cách là bạn trai mới của cô không? Liệu cô có hão huyền về vụ cuối tuần đi cùng nhau không?

Không chắc.

Ngay lúc đó, Serena đang ở chỗ nha sĩ, trám lỗ hổng ở răng. Cô đói meo và bực bội vì phải đợi để thuốc tê mất tác dụng cho đến khi cô có thể ăn được.

Chứ chẳng phải vì thơ thần.

Cô cũng đã đọc thơ Dan, và cô không biết nên làm gì đây. Cô từng thu hút được sự chú ý của các chàng trai, nhưng không phải kiểu chú ý này. Dan đang thành tựa tựa như kiểu người theo đuổi câm lặng, và điều đó thực sự bắt đầu làm cô thấy kỳ dị.

B có anh trai mới

“Em đã chuẩn bị kiểu câu hỏi nào rồi?” Cô Glos hỏi Blair. Đang là trưa thứ tư, và cô Glos đang giúp Blair chuẩn bị cho buổi phỏng vấn với trường Yale vào thứ bảy. “Phải chứng tỏ cho họ thấy em quan tâm đến những thứ liên quan đến trường Yale, em không nộp đơn chỉ vì đó là một ngôi trường tốt và em là một đứa con có thừa kế.”

Blair gật đầu vẻ mất kiên nhẫn. Cô Glos nghĩ mình là cái gì vậy, con đàn độn chắc?

Cô Glos thôi bắt chéo chân và nhặt mẩu xơ vải trên cái tất quần màu da chân. Thân trên của cô to và vuông như thể của đàn ông, nhưng Blair nhận thấy cô có đôi chân đẹp lạ thường đối với một nhà tư vấn đại học năm mươi tuổi.

“Em sẽ hỏi họ về cơ hội được đi du lịch ở Pháp trong năm đầu. Em sẽ hỏi về các điều kiện sân bãi thể thao và nhà cửa của họ. Em sẽ hỏi về cơ hội tham gia hội đoàn sinh viên. À, em sẽ hỏi về cơ hội việc làm nữa,” Blair nói. Nó mở PalmPilot của mình ra và tự ghi lại luôn.

“Cô gái khá đấy. Điều đó sẽ thể hiện rằng em không chỉ là một người sách vở. Em toàn diện và em quan tâm đến việc tham gia các hoạt động.” Cô Glos đóng tập hồ sơ của Blair lại và thả nó vào ngăn kéo. “Em sẽ làm tốt thôi,” cô bảo Blair. “Em đã hơn cả sẵn sàng rồi.”

Blair đứng dậy. Nó tự biết mình đã sẵn sàng. Nó đã chuẩn bị cho việc này cả đời rồi. “Cảm ơn cô ạ,” nó nói rồi nắm lấy tay nắm cửa. “Nếu mọi việc xong xuôi, em có thể nộp đơn sớm và không cần để ý đến những trường khác phải không ạ?”

“À, không thiệt gì đâu nếu xem xét vài nơi khác - em có thể tìm ra chỗ nào đó em còn thích hơn chứ,” cô Glos nói, hỉ mũi vào cái khăn giấy Kleenex. “Nhưng cô chẳng thấy lý gì mà Yale lại không nhận em cả.”

Blair mỉm cười. “Tốt quá.” Rồi nó mở cửa và đóng lại sau lưng mình, trong lòng hân hoan.

Khi Blair về nhà - căn hộ tầng thượng ở đường số 72, nó gần như thốt lên ngạc nhiên vì có gì đó khác lạ. Vali và hộp chông chất ngoài sảnh. Kênh *TRL* đang phát ra âm ĩ trên cái ti-vi cực đại trong thư viện. Nó có thể nghe thấy tiếng cào cào của một con chó lên sàn gỗ, và có một cái xích treo trên nắm đấm cửa.

Blair bước vào trong và đánh rơi balô xuống sàn. Một con chó lông mượt màu nâu khổng lồ nhào ra đón nó, con chó đứng trên hai chân sau và dũi mõm vào đũng quần nó.

“Bỏ ra,” nó nói, đẩy mũi con chó ra. “Khỉ thật.” Nó ngó vào hành lang. “Mẹ ơ?”

Cửa phòng mẹ nó mở và Cyrus Rose bước ra, trên người mặc cái áo choàng nhà tắm lụa đỏ Versace ưa thích của ông ta và đi dép xỏ ngón đan bằng tre. Ông ta trông rất thư giãn. “Chào Blair!” ông ta la lên, lê bước lại gần và ôm nó bằng cái ôm của một con gấu. “Mẹ con đang ở trong bồn tắm. Dượng đã chính thức chuyển đến. Cả Aaron và Mookie cũng đã đến rồi!”

“Mookie?” Blair bước lùi lại. Nó không thích đứng quá gần Cyrus khi rất có thể ông ta chẳng mặc gì bên trong áo choàng tắm cả.

“Con chó của Aaron! Nó thực sự là một gã lang thang. Ha ha! Mookie đồ lang thang,” Cyrus nói,

búng những ngón tay mập ú đeo dây nhẫn vàng. “Mẹ Aaron toàn đi vắng, đâm ra nó chán như con gián khi ở cái nhà rộng ở Scarsdale, có mỗi Mookie để nói chuyện cùng. Vậy là nó quyết định dọn đến ở với chúng ta. Như mẹ con nói, thêm người thêm vui!”

Blair chỉ đứng đó, không tin nổi vào tai mình. Con chó bước ra đằng sau Blair và dũi mõm vào hông nó.

“Mookie, không được!” Cyrus cười to. “Lại đây, cậu bé. Lại đây giúp ta giới thiệu Blair với Aaron. Đi nào.” Ông ta tóm lấy dây đeo cổ con chó và dẫn nó vào thư viện.

Blair có cảm giác phải đi theo, nhưng nó vẫn đứng sững sờ tại chỗ.

Ngay sau đó, một cái đầu đầy những lọn tóc cuốn ngắn màu nâu nhô ra từ sau cánh cửa thư viện. Cái đầu của một cậu trai trạc tuổi Blair, có đôi mắt nâu to, làn da mảnh mai, và đôi môi đỏ cong lên ở khóe miệng.

“Chào,” cậu nói, “tớ là Aaron.” Cậu ta nhảy xuống sảnh trên đôi ủng lao động để chìa tay ra với Blair. Áo phông của cậu xé rách te tua và có hình đã mờ của Bob Marley trên đó. Blair có thể nhìn thấy phía trên của quần lót cậu ta lộ ra khỏi thắt lưng của cái quần tụt.

Tởm thế?

Blair chạm vào tay cậu ta ít nhất có thể trước khi rụt lại.

“Vậy tớ đoán giờ đây chúng mình chung phòng phải không nhỉ?” Aaron nói, vẫn mỉm cười.

Thật tởm.

“Tớ hi vọng đằng ấy không phiền, nhưng tớ nhốt con mèo của ấy vào phòng ngủ vì nó phát rồ lên với Mookie. Đuôi nó xù lên to đùng,” cậu cười ha hả, lắc lắc những cuộn tóc.

Blair nhìn chằm chằm cậu ta. “Tôi phải đi làm bài tập đây,” nó nói và quay về phòng ngủ, đóng sầm cửa trước mặt Aaron.

Ở một mình trong phòng, nó tóm lấy con mèo và quăng lên giường. Kitty Minky quờ quờ móng chân vào cái áo len của nó.

“Được rồi, bé con,” Blair lẩm bẩm, áp con mèo vào ngực. Nó nhắm mắt lại và vùi đầu vào bộ lông mềm của con mèo, ước gì thế giới này biến đi mãi mãi.

Nó cứ nhắm mắt lại và để toàn thân bất động. Nếu nó ở như thế đủ lâu, có thể mọi người sẽ quên nó đi và nó sẽ không phải làm Blair Waldorf nữa hay sống cuộc đời ngày càng ngu xuẩn của cô nàng. Nó có thể trở thành một người khác và vẫn đến Yale. Thậm chí, sau khi tìm kiếm và tìm kiếm hàng năm trời không bỏ cuộc, Nate sẽ tìm thấy nó. Sẽ giống như một bộ phim đen trắng kinh điển, nữ nhân vật chính mắc chứng quên và bắt đầu cuộc đời mới và yêu người mới, nhưng hơn hết thì người tình đầu không bao giờ ngừng tìm kiếm cho đến khi tìm thấy cô. Chàng ta cầu hôn cho dù nàng chẳng thể nhớ nổi tên chàng. Sau đó khi chàng đưa cho nàng chiếc khăn cũ của mình, mùi hương ngày cũ dội về, ký ức của nàng vụt hiện và nàng nói, “Em đồng ý,” và họ sống hạnh phúc trọn đời.

Bộ phim hiển hiện trong đầu nó với tiếng vĩ cầm nhẹ nhàng.

Khi xảy ra chuyện thất bại, Blair có thể thoát ra bằng cách tưởng tượng ra những bộ phim trong đầu. Tốt hơn là không nói ra điều đó với giáo vụ trường Yale. Họ hẳn sẽ cho nó một chữ p

về tâm thần.

Cuối cùng Blair buông Kitty Minky ra và ngồi thẳng dậy. Nó cầm lấy điều khiển ti-vi và bấm nút chạy. Đầu đĩa quay và cảnh đầu phim *Bữa sáng ở Tiffany's* bắt diết - Audrey Hepburn, vẫn ăn mặc diện sau cả một đêm dài ngoài đường, đang ăn bánh sừng bò trước cửa hiệu Tiffany's vào giờ nghỉ. Đó là đoạn phim Blair đã tham gia vào liên hoan phim trường Constance. Audrey ăn bánh sừng bò là chi tiết lấy từ phim *Phù thủy tập sự*, chiêm ngưỡng kim cương qua cửa sổ hiệu Tiffany's. Và thêm nữa, cả bài hát cũ của Duran Duran - *Những cô gái trên phim*. Và rồi, bài *Cậu bé tên lửa* của Liz Phair. Rồi đến những bài nhạc khác. Blair nhìn thấy những thứ khác nhau cùng trong một cảnh phim mỗi lần. Nó chưa bao giờ thấy mệt mỏi với việc đó. Hi vọng rằng các giám khảo của liên hoan trong thứ hai tới sẽ cùng cảm nhận như vậy.

Một tiếng gõ cửa vang lên, và Blair lăn người qua để xem ai có thể nhấn tâm quấy rầy nó. Cánh cửa bật mở. Đó là Aaron. Mookie khụt khịt bám theo giữa hai chân cậu vào phòng. Kitty Minky gào lên và nhảy tót vào tủ áo.

"Mookie, không!" Aaron gầm lên, nắm lấy dây cổ con chó. "Xin lỗi," cậu nói, nhìn Blair vẻ đầy hối lỗi. Cậu lôi Mookie ra cửa và đánh mạnh vào mông nó. "Hừ," cậu mắng.

Blair chỉ nhìn chăm chăm cậu, hai tay đỡ cằm, thấy ghét cậu ta hơn từng giây một.

"Nghe này," Aaron nói. "Đằng ấy thích bia hay gì không?"

Blair không đáp. Nó ghét bia.

Đôi mắt nâu sẫm của Aaron lướt nhìn vào màn hình ti-vi. "Này, đằng ấy nghiên cứu cả cái đồ cổ lỗ sĩ ấy hả?" cậu hỏi.

Blair tóm lấy cái điều khiển và bấm nút tắt ti-vi. Không đời nào nó lại để Aaron sỉ nhục phim của nó. Chẳng phải là hẳn ta đã gây tác hại đủ rồi hay sao?

"Tớ biết là rất kỳ cục cho đằng ấy khi chúng tớ dọn đến đây bất thành lình, cũng như việc cưới xin nữa. Tớ chỉ nghĩ nếu đằng ấy muốn nói chuyện hay gì đó đại loại thế, thì thật vui," Aaron nói.

Blair tiếp tục nhìn chăm chăm cậu ta đầy lạnh lùng, ước gì cậu ta biến mất.

Aaron hăng giọng. "Tớ vừa mới ngồi với em trai Tyler của đằng ấy, ấy biết đấy, xem ti-vi và uống bia. À, tớ uống bia - còn nó uống Coke. Mà này, nó có vẻ rất vui sướng với mọi thứ. Nó thật là một cậu nhóc ngoan nắp ghê."

Blair chớp mắt. Cái đồ chết dẫm này nghĩ họ đang có một cuộc đối thoại chắc?

"Okay," Aaron nói. "Này, cả nhà sẽ đi ra ngoài ăn tối lát nữa. Tớ ăn chay, nên chúng ta sẽ đến một nhà hàng đồ chay. Hi vọng là okay." Cậu lùi lại, đợi một tí xem Blair có đáp lại không. Khi nó không phản ứng gì, cậu mỉm cười nhún vai và đóng cửa lại.

Blair lăn người lại và chèn một cái gối lên trên bụng. Dĩ nhiên cậu ta ăn chay. Thật quá xoàng. Nó ước có vài miếng thịt sống để ném vào mặt cậu.

Cái gì cơ? Mọi người trông đợi nó sẽ dành cho người anh em con đường hippie nửa mùa một sự chào đón nồng nhiệt chỉ vì cậu ta sống cùng nhà, uống bia như thế là chủ nơi này, và đi chơi với Tyler cứ như Quý ngài Thấu hiểu vậy? Hừ, họ có thể tiếp nhận ý tưởng đó và trưng ra sau đất của họ ấy.

Ít nhất nó cũng biến khỏi đây cuối tuần này và cũng nhanh thôi, nó sẽ đến Yale và giã biệt cái show kịch cớm này mãi mãi. Chắc nếu nó nói với Nate về chuyện đã xảy ra, cậu sẽ hối hận với nó và quyết định đi cùng nó đến New Haven.

Nó nhắc điện thoại để ở đầu giường lên và gọi số của Nate.

“Ời,” Nate trả lời sau tiếng chuông thứ năm. Giọng cậu có vẻ đang phê thuốc.

“Chào, tớ đây,” Blair nói, giọng nó hơi run run. Tự dưng nó cảm thấy mình sắp phát khóc.

“Chào.”

Blair cuộn lưng lại và nhìn lên trần. Kitty Minky thò đầu ra khỏi tủ, mắt con mèo ánh vàng. “Này, tớ đang tự hỏi là liệu cậu có đổi ý và có muốn đến Yale với tớ...” Giọng Blair lạc đi. Nó thật sự sắp khóc.

“Không, tất cả đều đã rõ về chuyến đi của chúng ta rồi,” Nate nói.

“Okay,” Blair nói. “Tớ chỉ... cái vụ đám cưới này... và giờ...” Nó dừng lại. Nước mắt tuôn ra khỏi khóe mắt và lăn trên gò má nó.

“Này, cậu đang khóc à?” Nate hỏi.

Nước mắt lại tuôn ra khỏi mắt Blair. Nate nghe xa xôi như thể hàng ngàn dặm. Nó quá thất vọng để giải thích mọi thứ cho cậu. Cậu thậm chí còn chẳng cảm ơn nó về món quà. *Có chuyện quái quỷ gì vậy?*

“Tớ phải đi đây,” Blair sụt sịt. “Gọi tớ ngày mai, được không?”

“Tớ sẽ gọi,” Nate nói. Nhưng Blair có thể nói luôn là cậu sẽ không gọi. Cậu chắc hẳn sẽ còn chẳng nhớ nổi cuộc điện thoại này. Cậu quá say.

“Chào,” Blair nói rồi dập máy. Nó quăng cái điện thoại lên giường và cào móng tay xuống khăn trải giường. Kitty Minky lao ra khỏi tủ và nhảy lên giường.

“Được rồi, bé con,” Blair bảo con mèo rồi vò đầu nó. Nó nhắc con mèo lên và thả vào lòng nó. “Ồn rồi.”

Kitty Minky nhắm mắt lại và yên vị trong vạt áo len ấm áp của Blair, rên hừ hừ thỏa mãn. Blair đã nghĩ Nate là người cần thiết nào đó của nó, nhưng cậu đang trở nên xoàng xĩnh và đáng thất vọng như mọi thứ còn lại trong cuộc đời tao loạn của nó.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Chuyện nhà

Tớ biết thù hận là một từ rất mạnh, nhưng được thôi: chúng mình hãy còn vị thành niên. Chúng mình chắc hẳn từng có lúc ghét bố mẹ. Chúng mình cũng được phép ghét anh chị em ruột, những người làm ta giận dữ, đặc biệt những ai thậm chí chẳng thân thích gì và chẳng việc gì phải hỏi đến.

Tuy nhiên, nếu trong số những người xa lạ ấy trở thành anh em một nhà lại là một cậu trai dễ thương tóc cuốn, chơi guitar rất hay, một cậu trai ngọt ngào nhất trên thế giới này, bạn chắc hẳn muốn cư xử thân thiện. Tán tỉnh ngây thơ với anh trai con dì/dượng cũng không bệnh hoạn hay bất hợp pháp đâu. Thật sự thì cũng rất vui và quá thuận tiện khi cùng sống trong một nhà! Nhưng chỉ là tưởng tượng thế thôi. *B* đâu có nghĩ vậy trong trường hợp này.

E-mail của bạn

H: Gái Nhiều Chuyện thân mến,

Tớ nghe nói *B* là một đứa chuyên đòi ăn cắp vặt. Hồi học mẫu giáo nó ăn cắp tẩy và bút chì Barbie của đứa khác. Và bạn đừng có mà mời nó đến ngủ qua đêm vì nó sẽ ăn trộm quần áo của bạn. Tớ cũng nghe nói rằng nó đã ăn cắp một cái đồng hồ ở Tiffany.

- Peekaboo

Đ: Peekaboo thân mến,

B đang đeo một cái Rolex từ hồi năm thứ hai trung học vì vậy tớ không chắc đó là cái đồng hồ bạn nói đến. Cảm ơn đã dò la.

- GNC

H: Gái nhiều chuyện ơi,

Tớ chắc chắn đã thấy *N* đang nói chuyện với cô bé lớp 9 trường Constance ở chỗ khuất trên đường số 86.

- Cú vọ 99

Đ: Cú vọ 99 thân,

Và còn gì nữa??? Đây là tin cũ rồi. Bạn phải tìm hiểu thêm đi chứ.

- GNC

Những cảnh trông thấy

N mua một cái túi cần sa cỡ siêu-gia-đình ở hiệu bánh pizza tin cậy nơi góc đường số 80 và Madison. Chắc là chuẩn bị cho chuyến đi dài, tớ đoán vậy. *B* và gia đình đông đúc mới của mình đang ở Saks, mua sắm tung bừng cho đám cưới. Thực tế thì *B* giết thời gian ngồi hờn dỗi trong

phòng đợi nữ. *S* lang thang trong quầy mỹ phẩm ở cửa hàng Barneys lần nữa, vừa xem vừa cắn móng tay. *D* đang chờ đợi trên ghế băng ở Công viên Riverside, hút thuốc liên tục. *J* thảo tên *N* lên khắp những nơi kín đáo trong thành phố bằng tài thư pháp của mình. Cái thảm của tớ ở tiệm Jackson Hole đã chi chít những chữ đó rồi.

Đến trường đại học cần phải có:

Một ô tô con.

Bạn bè. Nên là những người không lờn lộn lên về trường đại học rồi có thể phát rồ khi bạn quyết định bỏ ngang tour quanh trường đại học mà đi xem phim với chơi trò ăn uống trong phòng nhà trọ.

Quần áo thì phải là loại làm bạn không bận tâm nếu mặc nguyên đi ngủ và có thể bỏ chúng lại trong phòng nhà trọ hay quăng đi ngay trên đường.

Quần áo đẹp để mặc lúc phỏng vấn. Dẫu vậy, bạn không muốn trông quá hoành tráng, nếu không bạn sẽ khiến người phỏng vấn thấy tự ti. Đa số họ không biết sự khác biệt giữa **Barneys** và Wal-Mart đâu.

Các thứ lặt vặt (bia lon Bud, bánh vòng phủ sô-cô-la Entenmann, khoai tây chiên Pringles, v.v...).

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

B thoát khỏi địa ngục

“Con không nghĩ là nó quá nhí nhảnh con cá cảnh chứ?” Mẹ Blair hỏi. Bà xoay một vòng trên cái bục ở gian áo cưới trong hiệu Saks trên Đại lộ Năm, cái váy cưới bằng satin và đăngten trắng xòe ra quanh chân.

Blair lắc đầu. Hình ảnh mẹ nó trong cái váy cưới trắng bông bênh quét đất làm nó muốn lộn mửa, nhưng ra khỏi đây sớm chừng nào hay chừng ấy. Nó phải sẵn sàng cho buổi phỏng vấn ở Yale ngày mai. “Trông đẹp rồi,” nó nói dối.

“Mẹ thấy ngượng khi lại đi mặc đồ trắng,” bà Waldorf hơi dăm chiêu. “Mẹ đã từng có đám cưới đồ trắng rồi.” Bà quay sang Blair. “Nếu mẹ nhuộm đi thì sao nhỉ? Chắc sẽ trông đáng yêu với màu be vàng hay hoa thạch thảo nhạt.”

Blair nhún vai và nhấp nhồm không thoải mái trên cái ghế sôpha đôi giả cổ. “Con thấy màu trắng đâu có sao.” Nhuộm nhuộm chỉ tổ làm cho mọi thứ diễn ra lâu hơn.

“Chúng tôi có thể nhuộm mỗi lần may đo,” cô bán hàng gợi ý. “Vậy tôi cứ làm cho cái này vừa với chị nhé?” Thậm chí cô ta có vẻ bắt đầu mất kiên nhẫn. Họ đã thử đến bảy cái váy cưới và ba bộ kết hợp váy-áo khoác rồi. Nếu bà Waldorf muốn bộ váy của mình sẵn sàng chỉ trong vòng hai tuần, bà ta phải lẹ lẹ cái móng lên.

Mẹ Blair thôi xoay qua xoay lại và xem xét mình một cách thận trọng qua hệ thống gương bốn phía. “Mẹ nghĩ đây là cái tôn dáng nhất mà mẹ từng thử,” bà nói. “Con không thấy thế à, Blair?”

Blair gật đầu về hăng hái. “Đúng đấy, mẹ ạ. Nó làm mẹ trông nhỏ nhắn.”

Mẹ nó mỉm cười rạng rỡ.

Cách đi vào trái tim của bất kỳ cô gái nào là bảo họ trông nhỏ nhắn. Các cô sẵn lòng chết để được nhỏ nhắn.

“Vậy là được rồi,” bà nói, mặt ửng lên vì phấn khởi. “Sửa nó đi.”

Cô bán hàng bắt đầu gấp gấu và ghim váy lại, đo các phần và ghi vào mảnh giấy. Blair nhìn đồng hồ. Đã ba rưỡi rồi. Toàn bộ cái hồi kịch chán ngắt này chỉ đáng vứt vào sọt rác.

“Con đã tìm thấy thứ con thích để cho phù dâu mặc chưa?” Mẹ cô hỏi vọng ra.

“Chưa ạ,” Blair đáp, mặc dù nó vẫn chưa tìm kiếm gì. Mẹ nó muốn nó tìm một bộ váy không phải loại sẵn trên giá mà nó thật sự yêu thích và may cho tất cả các phù dâu. Blair yêu thích mua sắm, nhưng nó đang trong lúc khốn khổ để có thể hào hứng với việc sắm sanh loại váy đặc biệt này. Nó ghét mặc những thứ giống như của người khác. Nhất là nó đã mất cả đời để mặc một bộ đồng phục chó chết.

“Mẹ thấy một cái tuyệt lắm ở Barneys... Hiệu Chloé, mẹ chắc vậy. Lụa có chấm màu sô-cô-la, có dây đeo hình sợi mì spaghetti. Dài, cắt chéo vải. Rất tinh tế. Nó trông sẽ rất lạ lẫm với Serena vì con bé ấy có đôi chân thon và tóc vàng sáng. Mẹ không chắc nhưng hẳn sẽ làm con trông hơi một chút... tròn trịa.”

Blair nhìn chằm chằm vào hình mẹ nó trong gương. Nó im lặng, đầy choáng váng. Mẹ nó có ý bảo nó béo? Béo hơn Serena?

Blair đứng dậy và nhặt túi lên. “Con phải về nhà, mẹ ạ,” nó giận dữ nói. “Con không có thời gian để nói chuyện quần áo nữa đâu. Phòng khi mẹ quên, con nhắc lại là ngày mai con có buổi phỏng vấn ở trường Yale, mà với con thì nó quan trọng hơn nhiều.”

Mẹ nó quay ngoắt lại, làm cho người bán hàng đánh rơi cái gối cắm ghim. “Nói thế mẹ mới nhớ!” Bà hét lên, hiển nhiên là vì sắc thái tổn thương trong giọng nói của Blair. “Lúc Cyrus nghe nói con định đi tàu lên New Haven ngày mai, ông ấy đã có một trận rối trí kinh khủng.”

Ái chà.

Bất cứ trận rối trí nào của Cyrus đều hằn như địa ngục. Blair ngẩng đầu lên, chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất.

“Đã sắp xếp rồi - Aaron sẽ đưa con đi! Nó cũng muốn xem trường Yale, và nó có một cái xe để ở garage ở Lexington,” mẹ cô giải thích cuống cuồng. “Không phải là *tuyệt hảo* sao?”

Blair cảm thấy như mình sắp khóc trở lại. *Không!* Cô muốn hét lên. *Chả tuyệt hảo gì sất, mẹ! Nó quá khốn nạn!* Nhưng cô không muốn khóc ở trong hiệu áo cưới ở Saks. Như thế còn hơn cả đáng thương hại.

“Con sẽ gặp mẹ sau,” cô đột ngột nói, quay người bước đi.

Mẹ cô lo lắng nhìn theo. *Tội nghiệp Blair, bà nghĩ. Nó quá hồi hộp cho buổi phỏng vấn ở Yale.*

Blair đi bộ qua hai mươi hai dãy phố, nước mắt tuôn trong sự ê chề. Nó nghĩ đến việc vào khách sạn Pierre và bắt đầu màn một của sự mất tích. Nó có thể gọi bố và yêu cầu được sống với ông và bạn trai ông ấy trong lâu đài của họ ở Pháp. Nó có thể học cách ép rượu nho, hoặc bất cứ thứ quái quỷ gì họ làm ở đó.

Nhưng nó phải kết thúc năm cuối ở trường Constance. Nó phải xong việc học đó với Nate. Và nó phải đến Yale đã.

Nó sẽ phải chịu đựng tiếp.

Khi Blair về tới nhà, Mookie lao ra sảnh và chồm lên người nó, liếm mặt nó và vẫy đuôi hồ hởi. Blair đánh rơi túi và ngồi sụp xuống sàn, mặc cho con chó liếm khắp mặt trong khi nước mắt tuôn lã chã trên má. Hơi thở của Mookie thổi hoắc.

Nó rõ ràng đã chạm đến tận cùng đáy của mọi-thời-đại.

Aaron thò đầu ra khỏi thư viện. “Này, sao thế?” câu hỏi, bước lại gần nó. “Mookie, không!” câu gào lên, lôi con chó ra. “Đằng ấy đừng để nó làm thế. Nó sẽ phải lòng đằng ấy và chồm lên chân với đồ dùng của đằng ấy đấy.”

Blair nín tiếng nức nở và chùi mũi bằng mu bàn tay.

“Vậy cậu đã sẵn sàng phóng đến Yale ngày mai chưa?” Aaron hỏi, giơ tay ra để kéo nó đứng dậy.

Blair không đếm xỉa đến tay cậu. Nó muốn một cốc nước kinh khủng. “Mình không thể đợi thêm chút nào để thoát khỏi đây nữa,” nó lẩm bẩm khổ sở.

“Ồ, chúng mình có thể đi ngay nếu đằng ấy muốn. Sẽ vui hơn nếu chúng mình không phải dậy sớm để đưa cậu tới đó phỏng vấn,” Aaron nói. Cậu vén những lọn tóc ra sau tai. Blair chưa bao giờ thấy ai làm thế cả.

“Bây giờ?” Blair tóm lấy tay Aaron và run rẩy đứng dậy. Đó không phải điều nó đã dự định. Nhưng tại sao không chứ? Làm thế, nó và Aaron sẽ ở trên đường lúc ban đêm. Họ sẽ đến ở một khách sạn đâu đó. Họ có một cái xe. Họ có thể đi bất cứ đâu. Bất cứ đâu chứ không phải nơi này.

Nó sẽ tự làm một lần xem sao.

“Được,” Blair nói, xì mũi một cái. “Tôi chỉ phải đóng đồ lại thôi.”

“Tốt lắm,” Aaron nói. “Tớ cũng vậy. Này Tyler!” Cậu la lên. Tyler bước ra khỏi phòng đọc sách, chân đi tất. Cậu bé mặc một cái áo phông của Aaron có chữ HỢP PHÁP HÓA TREO CỎ và sô-cô-la dính trên mặt. “Xin lỗi chàng trai, tớ không xem nốt *Ma trận* phần sau được với cậu rồi,” Aaron bảo cậu bé. “Blair và tớ phải lên đường đây.”

“Cũng tốt,” Tyler nói. “Phần sau xem như hạch.”

Blair gạt em trai ra và lao về phòng để chuẩn bị. Tim nó đập thành thịch. Nó vẫn ghét Aaron, nhưng nó quá mong mỏi được thoát khỏi đây đến mức nó chẳng bận tâm dù đi với cậu ta. Chỉ chừng nào cậu ta đừng cố diễn cái vở tình huynh đệ và tôn thờ Mẹ Thiên nhiên đáng tởm.

Điểm hẹn ở Nhà ga Trung tâm

Khi Serena đến quán bar trên lầu của Nhà ga Trung tâm, Dan đã ngồi ở đó, hút thuốc và uống một cốc gin pha tonic. Cậu trông có vẻ hồi hộp.

“Chào,” Serena nói như tắt thở.

Cô luôn luôn khó thở vì cô luôn đến muộn. Dan thích hình dung cô rơi xuống từ trời. Đó là một chuyến bay dài.

“Đầu bếp nhà mình cho mình mấy cái bánh sandwich để phòng khi đói,” cô nói.

Đầu bếp nhà cô ấy! Ồ, cô là một công chúa cổ tích, dĩ nhiên cô có đầu bếp riêng.

Dan lắc viên đá trong cốc. Serena mặc một cái áo len xanh làm cho mắt cô to hơn và xanh hơn so với lúc cậu từng thấy.

“Tớ đã mua một chai vang,” cậu bảo cô. “Chúng mình có thể đi picnic.”

Serena leo lên cái ghế quầy bar cạnh cậu. Người pha rượu đặt lên bàn một ly Kir royale màu tím oải hương đánh bọt kèm một khăn giấy lót trước mặt cô. “Mình yêu chỗ này,” cô cầm ly lên.

Người pha rượu đã biết trước cô muốn gì. Thế có vui không chứ?

Dan mời cô một điếu thuốc, đưa một điếu lên môi, rồi châm lửa cho cả hai. Cậu cảm thấy mình lịch lãm lạ lùng.

Serena nhả khói lên trần nhà ga. “Mình nghĩ thứ mình yêu nhất khi đi đâu đó là nhà ga, sân bay hay taxi. Chúng rất là... gợi cảm,” cô nói.

Dan rít thuốc. “Ừ,” cậu nói, cậu chẳng thể phản đối được tí gì. Cậu không thể đợi đến lúc *tới đó*. Ngay khi cậu và Serena chỉ có hai người với nhau, cậu sẽ...

Vậy sao?

Cậu chẳng chắc lắm cái gì sắp xảy ra, nhưng cậu chắc rằng sẽ có gì đó.

“Cậu sẽ thích anh trai mình, Erik,” Serena nói, nhấp ly Kir royale. “Anh ấy thích triết lý hóa các thứ. Nhưng lão ấy cũng là loại người thích chơi bời lắm.”

Dan gật gù và giật lọn tóc nâu quăn trên đầu. Cậu quên mất Erik. Hi vọng là Erik sẽ tiệc tùng với bạn cùng phòng anh ta khi họ tới đó. Chỉ thế thì Dan mới có thể có Serena cho bản thân mình.

Bảng thông báo tàu ra vào ga nhấp nháy rồi chuyển sang cột giờ mới cho biết tàu đến và đi. Nhà ga đông nghịt vì mọi người đi lại cuối tuần. Người ta hối hả lên tàu hoặc đứng chờ đợi để chào đón bạn bè tới.

Serena chăm chú nhìn bảng khởi hành. “Tàu chúng mình sẽ đi trong mười lăm phút nữa,” cô nói, “Một điếu thuốc nữa và chúng ta sẽ đi.”

Dan khều ra hai điếu thuốc khỏi bao và xoay quanh ghế để lấy bật lửa.

“A,” Serena nói. “Mình sẽ đọc thơ của cậu nhé.” Cô thỉnh thoảng mang theo, và giờ là lúc thích hợp hơn bao giờ hết. Bài thơ hay, nhưng vẫn làm cô thấy kỳ dị.

Dan cứng đờ người.

Nhìn qua khoe mắt, cậu thấy bốn cậu trai hơi quen quen đang tản bộ từ lối Đại lộ Vanderbilt vào nhà ga. Một trong số họ dừng lại và nhìn chăm chăm vào Serena.

Nate đang phê thuốc, nhưng cậu không bị ảo giác. Serena van der Woodsen đang ngồi ngay kia ở quầy bar Nhà ga Trung tâm, mặc quần nhung kẻ trắng, áo len cổ V xanh nhạt và đi đôi ủng nâu phớt hồng ưa thích của cô. Cái áo len làm cho mắt cô trông sâu hơn và sẫm hơn cậu từng nhìn thấy.

Blair đã bắt cậu hứa phải quên Serena đi, nhưng Nate chưa bao giờ chắc mình quên nổi. Cậu đã cố gắng tránh mặt cô, bởi vì nhìn thấy Serena luôn làm tim cậu đau nhói.

Lần này thì không. Lần này, chuyện sẽ khác. Khi cậu nhìn Serena, tất cả những gì cậu thấy là một người bạn cũ xinh đẹp.

“Này, mình biết mấy cậu đó!” Serena nói, nhảy ra khỏi ghế. Cô bỏ lại điều thuốc hút dở trên quầy và bước lại chỗ Nate.

“Đợi đã,” Dan nói, Cô chưa nói cô nghĩ gì về bài thơ của cậu.

Cậu nhìn Serena tiến đến chỗ cậu trai lúc nãy nhìn cô chăm chăm và hôn lên má cậu ta. Đột nhiên Dan nhớ ra vì sao những cậu trai kia lại quen quen. Họ là những đứa con trai chơi bóng với em gái cậu ở công viên.

“Chào các cậu,” Serena nói, nở nụ cười không lẫn được với ai. “Các cậu đi đâu thế?”

Khi cô bước tới, dành cho Nate cái hôn, và nói “Chào,” cảm tưởng như cô chẳng để ý rằng Nate đã lờ cô đi từ lúc cô quay lại New York tháng trước.

Serena không phải loại người dễ bụng. Không như nhiều người chúng ta vẫn biết.

“Chúng tớ đến Brown,” Anthony nói. “Nhưng trước tiên chúng tớ phải đi lấy xe của mẹ Jeremy ở New Canaan.”

Mắt Serena sáng lên. “Không lẽ nào! Bọn tớ cũng đang đến Brown đây! Anh tớ học ở đó, vì thế chúng tớ sẽ ở với anh ấy. Muốn đi cùng bọn này không?”

Nate dăm chiêu. Đi Brown với Serena rõ ràng không có trong bộ luật cậu-có-thể-di-không-có-tớ của Blair rồi. Nhưng ai nói rằng cậu phải tuân thủ luật *của cô ta* chứ?

“Xong bég,” Jeremy nói. “Nghe có vẻ ăn chơi nhảy múa rồi đây.”

“Hay quá,” Serena nói. “Các cậu có thể sẽ ở với anh trai mình luôn.” Cô quay lại và vẫy tay với

cậu trai xanh xao bù xù ngồi so vai bên quầy bar. “Này Dan. Lại đây.”

Dan đứng dậy và đi tới. Serena nhận thấy cậu có vẻ hơi buồn.

“Các cậu, đây là Dan. Dan, đây là Nate, Charlie, Jeremy và Anthony. Họ sẽ đi cùng bọn mình đến Brown.”

Serena mỉm cười tươi tắn với Dan, và cậu cố gắng mỉm cười đáp lại - cậu thực sự cười, nhưng thật đau khổ. Tại sao họ không lên tàu sớm hơn chứ? Họ có thể đã uống rượu vang và ăn bánh sandwich của Serena một cách hạnh phúc thay vì phải chung chuyến với bốn thằng trường St. Jude hư hỏng sẽ chỉ hoàn toàn độc chiếm Serena và thay đổi cả sắc thái của chuyến đi. Sẽ chẳng có lời thì thầm nào với nhau trong những bữa tối thâu đêm, chẳng có tay nắm tay dưới gầm bàn. Không được ngủ cùng trên sàn phòng anh trai cô. Sẽ không còn kỳ cuối tuần lãng mạn nữa: chỉ là một chuyến đi đến trường đại học đơn thuần, một bữa tiệc vô nghĩa.

Toi công!

Dan chưa bao giờ thấy thất vọng đến thế. “Tốt rồi,” cậu nói. Cậu ước cậu có thể trở lại phòng mình, viết về kỳ cuối tuần lẽ ra đã có.

“OK, vậy xong lên thôi. Tốt hơn là lên chuyến kia,” Charlie nói.

Serena khoác vào tay Dan và lôi cậu xuống cầu thang với cô. “Đi nào!” Cô reo lên rồi chạy.

Dan suýt ngã sau cô. Cậu không có lựa chọn nào.

Nate bước sau họ, cảm thấy hơi buồn cho bản thân. Cậu ước gì đã đưa được ai đó đi cùng, và người cậu nghĩ đến không phải là Blair.

Best western đổi lại Motel 6

“Có lẽ bọn mình nên ghé qua Middletown trên đường. Vào xem trường Wesleyan,” Aaron gợi ý. Cậu nhấn vào cái đèn Saab và mở mái che nắng ra.

Họ vừa đi vào đường I-95 ở bang Connecticut. Blair đã im lặng suốt cả đường trong khi Aaron lái xe ra khỏi thành phố. Mấy bài hát nhạc reggae hippie vui vẻ nó chưa từng nghe đang mở trên dàn máy.

“Bạn muốn sống hết mình cho bản thân!”

Blair tụt giày ra và đặt tất lên bảng đồng hồ. “Tôi không nộp hồ sơ vào đâu ngoài Yale,” cô nói. “Nhưng chúng ta có thể ghé vào Wesleyan nếu cậu muốn.”

Aaron lôi một điếu thuốc từ một cái hộp thiếc ngô nghĩnh và châm lửa. Cậu nghiêng đầu sang Blair. “Cái gì khiến đằng ấy chắc chắn là đồ được thế?” cậu hỏi.

Blair nhún vai. “Tôi đã lên kế hoạch cho việc vào đó từ lúc còn nhỏ,” nó giải thích. “Hút cần sa đấy à?”

“Không hề,” Aaron cười ngoác miệng. “Đây là thảo mộc. Muốn thử không?”

Blair nhăn mặt và rút ra bao Merit Ultra Lights khỏi túi xách. “Tôi thích thứ này hơn,” nó nói.

“Những thứ đó sẽ giết chết đằng ấy,” Aaron cảnh báo. Cậu chuyển xe sang làn giữa và rít một hơi sâu. “Đây là thứ trăm phần trăm tự nhiên.”

Blair liếc nhìn ra cửa sổ. Nó không thích cảm giác bị giảng giải về chất lượng chính thống của thứ thuốc lá đặc biệt Aaron đang hút. “Cảm ơn, nhưng không cần,” nó nói, hi vọng đủ để chấm dứt cuộc đối thoại.

“Tớ đang hình dung xem đằng ấy có phải là một người thích tiệc tùng hay không,” Aaron nói. “Có vẻ như tớ thấy nếu được xả hơi, đằng ấy sẽ nổi loạn hơn nhiều.”

Blair tiếp tục dõi mắt qua cửa kính. Thực ra thì cậu ta đúng, nhưng nó thật sự không muốn tào lao về điều Aaron nghĩ. Mặc xác cậu ta nghĩ những gì cậu muốn nghĩ.

“Không hẳn thế,” nó rít điếu thuốc.

“Thế đằng ấy có bạn trai chứ?”

“Có.”

“Nhưng cậu ta không muốn đến Yale?”

“Không. Ý tôi là cậu ấy có,” Blair đính chính, “nhưng cậu ấy đến Brown cuối tuần này. Cậu ấy sẽ đến đó với vài người bạn.”

Aaron gật đầu. “Tớ hiểu,” cậu nói.

Có gì đó trong cách nói của cậu ta khiến Blair tức điên lên. Như thể cậu ta đã nhìn thấu chuyện của nó và Nate hoặc cho rằng cứ như là nó phải lết tay và quỳ gối cầu xin Nate đi New Haven

cùng nó, nhưng bị từ chối.

Aaron đi mà tự sướng với việc đã làm nó thấy tồi tệ.

“Nghe này, đây không phải là việc của cậu,” Blair bật lại. “Hãy chỉ việc đi thôi, ok?”

Aaron lắc đầu và chỉ vào cái hộp thuốc lá thảo mộc để trên nắp bảng đồng hồ. “Đằng ấy chắc là không muốn một điếu chứ?” cậu hỏi. “Nó sẽ làm đằng ấy dịu đi.”

Blair lắc đầu.

“Được thôi,” Aaron nói. Cậu lái xe sang làn trái và nhấn ga lên tốc độ chín mươi dặm một giờ.

Blair nhìn tay cậu đặt trên vô lăng. Móng tay cái của cậu có vết bầm tím, ngón cái đeo một cái nhẫn bạc hình con rắn. Nếu cậu không sắp trở thành anh trai con dượng của nó, sẽ trông khá là quyến rũ.

Nhưng cậu lại là thế, nên điều đó không thể.

Dan quá ngao ngán khi nghĩ phải hút hít với đám bạn của Nate ở băng ghế sau. Cả chặng đường trên tàu đến Ridgefield, Serena và Nate cùng đám bạn toàn nói chuyện về những thứ Dan chẳng biết. Như các quán bar cậu chưa hề nghe nói đến, hay những nơi cậu chưa bao giờ đến để chèo thuyền hay chơi quần vợt. Dan đã trải qua mùa hè trước làm việc bán thời gian trong hiệu sách ở Broadway và thời gian còn lại ở cửa hàng bán đồ ăn. Cậu có sách miễn phí ở hiệu sách và ở cửa hàng ăn cậu được uống cà phê thỏa thích. Thật tuyệt vời. Nhưng cậu không chia sẻ những chuyện vụn vặt đó. Nó chẳng là gì nhưng thật đáng trân trọng.

Dan biết Serena không ra vẻ hợm hĩnh. Cô ấy chẳng phải là người như thế. Cô không cần phải trèo lên các bậc thang xã hội - cô đã ở trên đỉnh rồi. Điều làm cậu thất vọng là cô không muốn đi riêng với cậu trên con đường mà cậu muốn đi cùng. Nếu cô muốn, cô sẽ không biến kỳ cuối tuần ấm áp của họ thành một bữa đi ngủ lang chạp chồn.

“Ai muốn một lon nào?” Serena hỏi vọng ra từ ghế trước. Cô quay xuống và nhử nhử một lốc bia Bud sáu lon.

“Tớ!” Cả bốn cậu kia đều la lên đầy hăm hở, kể cả Nate đang lái xe.

“Không được, Nate,” Serena nói. “Cậu phải lái xe cho đến khi nào đỗ lại.”

“Trời ạ,” Nate nói. “Tớ từng say thuốc lúc thi lấy bằng lái đấy.”

“Xin lỗi nhá,” Serena bảo cậu ta, chuyển một lon bia ra sau cho Charlie. “Ai bảo cậu muốn làm Bố Gấu Tài Xế. Giờ thì cậu phải trả giá thôi.”

Anthony cười rồi đá vào lưng ghế Nate. “Bố à, chúng ta đến nơi chưa?”

“Im mồm đi,” Nate hét lên cộc cằn. “Hoặc là tao sẽ lôi ra ngoài và quất vào đít đấy.”

Hàng ghế sau rú lên cười ầm ĩ.

Dan ngồi co người bên cửa kính, nhìn những bảng quảng cáo lướt qua trên đường I-95, cảm thấy cực ghét Nate và đám bạn. Đầu tiên chúng cướp em gái cậu đi và giờ là bạn gái cậu. Như

thể chúng không phải là đã có mọi thứ trên đĩa ăn bằng bạc ở nhà. Dan biết vậy không thật sự có lý, nhưng cậu chẳng thấy được đối xử công bằng gì cả. Cậu thấy bức mình.

Cậu lần trong túi tìm bao Camel, tay cậu run hơn bao giờ hết.

Có một điều chắc chắn. Cậu không tham dự vào chuyến đi này vô ích. Ngày mai cậu sẽ đối đầu với cuộc phỏng vấn trường Brown chết tiệt của mình.

Aaron nhìn thấy một tấm biển của nhà nghỉ Motel 6[13] khoảng hai mươi dặm trước khi đến New Haven và rẽ vào đường nhánh.

“Cậu làm gì thế?” Blair nói. “Đã tới nơi đâu.”

“Ừ, nhưng đây là Motel 6. Bọn mình ở đây là đủ gần,” Aaron nói, như thể đã đủ để giải thích.

“Thế có gì hay ho với Motel 6 vậy?”

“Nó sạch. Nó rẻ. Nó có truyền hình cáp. Và máy bán hàng tự động của nó có đủ thứ,” Aaron nói.

“Tôi tưởng chúng mình sẽ ở chỗ nào đẹp, có phục vụ phòng chứ,” Blair nói. Nó chưa bao giờ vào một nhà nghỉ cả.

“Tin tớ đi,” Aaron bảo, dừng xe bên ngoài văn phòng nhà nghỉ.

Blair ở trong xe, khoanh tay lại trước ngực, mặt sưng sía, trong khi Aaron đi vào đăng ký phòng. Cậu ta cứ cố ra vẻ bề trên và vờ như mình không phải là một thằng con trai nhà giàu hư hỏng sống ở ngoại ô. Thật bức mình. Nó cảm thấy khó chịu ghê gớm khi đi chung xe trong một cái Saab đỏ[14] đến một nhà nghỉ cùng một thằng con trai để tóc cuốn. Bãi đỗ xe tối mờ mờ và các phòng đều che rèm. Trông cứ như chỗ người ta đến để rồi mất tích khỏi cuộc đời cũ.

Aaron quay lại với một cái chìa khóa. “Họ chỉ còn mỗi một phòng trống. Nó có một giường cỡ lớn, thế đấy. Đằng ấy thấy có được không?”

Blair nghĩ chắc chắn Aaron đang mong đợi nó sẽ nổi cơn tam bành lên và nhất mực đòi phòng riêng.

“Được thôi,” nó nói. Nó có thể chịu được.

Aaron vào xe và đánh xe ra khỏi bãi đỗ rồi quay ra đường cái.

“Chúng ta đi đâu bây giờ vậy?” Blair chất vấn. Nó ghét cái kiểu của Aaron là cứ làm những thứ trời ơi cậu ta nghĩ, chứ chẳng thèm bận tâm nó muốn gì.

“Có một thứ tuyệt vời khác về các nhà nghỉ Motel 6. Chúng luôn ở bên cạnh đường cái với chuỗi siêu thị đi kèm, đằng ấy có thể có bất cứ cái gì cần,” Aaron nói. Cậu rẽ vào một bãi đỗ của một cửa hàng Mua Sắm và Tiết Kiệm, rút cái thẻ tín dụng Mua Sắm và Tiết Kiệm của mẹ cậu ta ra khỏi ví. “Đi nào, xài tới bến đi,” cậu nói.

Blair tròn mắt lên.

Ít nhất thì cậu ta cũng biết cách dùng chất dẻo[15].

Nate lái xe cho đến khi cậu không thể chịu nổi được nữa. Đám bạn cứ cười đùa ở ghế sau suốt hai tiếng rưỡi rồi, và cậu muốn một chai bia quá.

“Tớ dừng lại nhé,” cậu nói. “Tớ thấy một cái biển Best Western. Vào đó được chứ hả?”

“Nhà tớ đã ở trong một phòng suite[16] ở một cái Best Western ở trong tiểu bang mình hồi đưa em gái đi cắm trại,” Dan nói. “Nó đẹp đấy.”

“Nó có cả suite luôn hả?” Jeremy nói. “Tớ nghĩ Best Western chỉ như nhà nghỉ lữ hành thôi.”

“Nó có phục vụ phòng,” Dan nói có chút tự vệ. “Và tủ lạnh đầy đồ uống.”

“Chúng ta nhất định phải chọn một phòng suite,” Charlie nói.

Dan nhắm mắt lại và cầu sao chẳng còn cái suite nào ở khách sạn Best Western này. Như thế mới hi vọng được cậu và Serena có thể chung phòng với nhau. Cầu sao sẽ tốt hơn điều cậu hi vọng.

Giường ở Motel 6 đầy những đồ ăn snack. Chips Ahoy, Fritos, khoai tây chiên Wise, Smart Food, bánh sô-cô-la không bơ, Hawaiian Punch, pho mát Thụy Sĩ pha đậu nành, bánh Ritz và dĩ nhiên là đậu hộp.

“Tớ cá là có những thứ tốt ở TNT,” Aaron nói, thả người phịch cái xuống cuối giường. Cậu giật nắp một lon Bud và lấy một điều thuốc đặc biệt của mình ra.

Blair giữ giữ một cái gối và đặt tựa vào đầu giường, co gối thu về dưới cằm. Nó chưa từng làm thế này bao giờ - ăn linh tinh và uống Bud trong phòng nhà nghỉ với một gã trai mà nó chưa biết thật rõ, rồi ngồi xem các kênh ti-vi chán ngắt nữa. Thật là... khác thường.

“Tôi sẽ thử một cái,” nó khẽ nói.

Aaron vẫn nhìn vào ti-vi và cầm lon bia, cái nhãn bạc hình rắn lấp lánh. “Đấy, tớ bảo rồi mà. *Die Hard* phần 2. Hay kinh khủng.”

“Và một điều này,” Blair nói, chỉ vào điều thuốc của cậu.

Aaron quay người lại và nhếch miệng mỉm cười vẻ láu lỉnh. “Tớ đã bảo đằng ấy rồi, chúng sẽ làm đằng ấy thật sự dịu lại.”

“Được rồi,” Blair điềm tĩnh đáp lại.

Nó đã có những ngày qua thật stress. Tại sao không thư giãn đi chứ?

Aaron búng một điều cho nó và đưa nó một bao diêm. “Cẩn thận đừng rít quá nhanh, không kéo sẽ nướng phổi đấy.”

Blair trợn mắt lên, bức bối. Nó biết hút thuốc là thế nào chứ. Lưng áo Aaron có dòng chữ QUYỀN LỰC VỀ TAY NHÂN DÂN, cũng khiến nó thấy bức dọc. Cậu ta cứ làm như cậu ta để chơi, tự do và có nhận thức chính trị rõ ràng vậy. Nó đánh diêm và châm thuốc. Chỉ một điều thôi, một vài ngụm bia và có thể một cái bánh vòng, là nó sẽ đi ngủ sớm.

Ngày mai nó sẽ có tương lai của mình để còn tranh đấu.

Phòng của Best Western có hai giường đôi và một sofa kéo thành giường. Có những bức tranh đi sẵn trên tường, và qua cửa sổ lớn hình chữ nhật là quang cảnh một hội chợ địa phương đóng cửa vào mùa đông. Vòng đu quay lơ lửng trong đêm như một bộ xương của người béo phì. Dan không thể rời mắt khỏi đó.

Nate và đám bạn đặt một chồng bánh pizza và một két bia. Họ nằm ra khắp giường giành giật nhau điều khiển ti-vi. Jeremy muốn xem phim khiêu dâm trên kênh trả tiền. Nate muốn xem một bộ phim miền Tây kiểu Ý[17] cũ trên kênh Bravo. Charlie lại muốn tắt hết đèn đi, mở cửa sổ và nghe Radioheat trên đầu đĩa CD.

Serena đang tắm. Dan có thể ngửi thấy mùi hơi nước bay ra từ dưới cửa buồng tắm. Có mùi như oải hương và sáp nến. Serena đang hát.

“Voulez vous couchez avec moi, ce soir?”

Vâng, Dan muốn ngủ cùng cô đêm nay. Muốn lắm. Nhưng dường như điều đó chẳng thể xảy ra.

“Này, con trai các cậu đừng có mà dây mỡ pepperoni ra giường tởm đấy,” Serena gióng giả, mở cửa phòng tắm ra, trên người quấn trong cái khăn tắm trắng của khách sạn.

“Ai ngủ cùng giường cậu?” Anthony hỏi, ợ lên rõ to.

“Tớ chưa quyết định được,” Serena đáp. “Nhưng nếu các cậu ợ và đánh rắm trên cái giường đó rồi thì tớ có lẽ sẽ ngủ trên cái khác.”

Cô bước qua phòng đến chỗ cái túi của mình và lôi ra một cái áo len chui đầu màu xám và một cái quần ngố vải flannel trơn.

Các cậu trai đều nhìn cô. Khó mà không nhìn được.

“Và cũng đừng có mà ăn hết bánh pizza đấy,” Serena nói, tiến vào phòng tắm để thay đồ. “Tớ đang đói đây.”

Dan châm điếu thuốc, tay cậu run bần bật hơn bao giờ hết. Cậu đứng dậy khỏi cái ghế cạnh cửa sổ, cầm lon bia và ngồi xuống sôpha. Cậu tốt hơn đừng làm cái gì cả. Cậu sẽ uống say là hơn.

Serena trở ra khỏi phòng tắm trong cái áo len chui đầu và quần ngố. Cô cầm lên một lon bia và một miếng pizza, ngồi xuống sôpha cạnh Dan. Thật là thách thức khi có ba cậu khác trong chuyển đi. Bài thơ Dan đã gửi cô chỉ nói về tình yêu và cái chết và việc cậu muốn được tiếp tục sống ra sao vì có cô. Serena rất thích Dan, nhưng cậu thực sự cần được củng cố niềm tin.

“Từ nay đến khi vào đại học,” cô nói, chạm cái bánh pizza của mình vào lon bia của Dan. “Chẳng vui sao nếu tất cả chúng mình cùng tiến thẳng vào Brown?”

Dan gật gù, quẳng lon bia ra sau, và đứng dậy lấy lon khác. *Ừ, như thế sẽ vui cả thôi, cậu nghĩ.*

Thật vui nhộn.

Blair nằm ngửa trên giường, để túi bánh Ritz bên phải mắt trái, nhìn lên trần bằng con mắt phải. Một con nhện tí xíu bò quanh bóng đèn trên đầu.

“Kính quá. Có một con nhện trên trần,” nó bảo Aaron. Nó đã uống 3 lon bia và ăn 4 cái bánh vòng. Nó đang ăn bánh quy Ritz và tung tóe pho mát trong lúc tráng miệng.

“Biết bọn mình quên gì không?” Aaron nói, đá những lon bia rỗng ra khỏi giường và vốc một nắm Fritos cho vào miệng.

“Nước?” Blair hỏi. Nó đã ăn quá nhiều đường, muối và mỡ nên giờ khá khát.

Ba liều thuốc thảo mộc nó hút cũng không giúp được gì.

“Không,” Aaron nói. “Kẹo.”

Blair mỉm cười. Một cái KitKat chắc sẽ được.

“Được,” nó nói.

Họ nhón bước đi khỏi phòng xuống sảnh ra máy bán hàng tự động. Blair bật cười khi nó nhìn thấy tấm thảm giữa sảnh. Thảm màu nâu và có những hình xoáy đỏ. Ai đi trang trí những chỗ này cơ chứ?

Aaron đứng trước máy bán hàng, dăm chiêu. “Tớ không thể quyết được,” cậu nói.

Blair đứng bên cạnh cậu ta. Họ có KitKat, nhưng cũng có Twixes, Snickers và Almond Joys. Thật là một sự lựa chọn khó khăn.

“Bọn mình có bao nhiêu tiền lẻ?” Blair hỏi nghiêm túc.

Aaron ngửa bàn tay ra. Họ có đủ để mua chính xác hai thanh rưỡi kẹo. Hay là hai thanh kẹo và vài cái kẹo cao su.

Blair phá lên cười lần nữa. “Tôi được điểm A ở kỳ thi Toán dự bị, và tôi không thể lấy được một thanh kẹo quèn,” nó nói.

Aaron lấy ba đồng hai lăm xu và nhét vào lỗ. Rồi cậu tóm lấy tay Blair. “OK, nhắm mắt lại và lấy một cái.”

Cậu đưa tay nó hướng đến cái máy cho đến khi những ngón tay nó chạm vào nút và nghe thấy có thứ rơi xuống đáy cái máy. Nó cúi xuống để nhặt lên.

“Đợi đã!” Aaron thét lên, đẩy nó ra sau. “Hãy làm tiếp cú khác và xem bọn mình có gì.” Cậu thả ba đồng hai lăm xu khác vào lỗ.

Blair cố gắng nhớ vị trí kẹo KitKat ở đâu, nhưng không thể. Nó ấn cái nút khác, và lại có cái gì rơi xuống đáy máy bán hàng. Blair mở mắt ra và nhào ra trước để lấy chiến lợi phẩm. Một thanh Almond Joy và một gói Lifesavers.

“Lifesavers? Không đời nào!” Nó thét lên.

“Đời này!” Aaron nói, giật lấy thanh Almond Joy khỏi tay nó và chạy biến khỏi sảnh.

“Đợi đã, của tôi!” Blair hét lên và vồ tay tóm lấy phía sau cậu, trượt trên tấm thảm mỏng vì đi tất. Đã hai giờ sáng. Cuộc phỏng vấn của nó chỉ không đầy 9 tiếng sau, và nó ghét phải thừa nhận điều này, nhưng thực sự là nó đang có khoảnh khắc thật vui.

Yale, sao mà chật hẹp.

Dan nằm trên giường sofa kéo, lắng nghe tiếng Charlie ngáy nhẹ bên cạnh. Bên kia phòng Serena đang ngủ trên một cái giường đôi với Athony, hay là Nate? Cậu không thể nhìn rõ được. Miệng cô hé mở trên gối, và cậu có thể nhìn thấy răng của cô sáng lấp lánh trong ánh trăng. Ngoài kia, vòng đu quay lơ mờ như một con mắt khổng lồ đang theo dõi họ. Dan hướng mặt vào tường. Cậu muốn dậy và viết một bài thơ, nhưng cậu lại để quyển sổ tay ở nhà mất rồi. Cậu đã tưởng mình sẽ quá bận rộn với việc vui vẻ cùng Serena để có thể viết bất cứ cái gì nghiêm chỉnh vào dịp cuối tuần thế này. Cậu vừa nhận ra được rằng chẳng có gì đi theo cách mà bạn nghĩ nó sẽ đi.

Cuộc đời thật ảm đạm và rồi bạn chết. Có thể đó là những gì Sartre đã thật sự cố gắng nói ra trong *Kín Cửa*.

Dan chui ra khỏi chỗ nằm và đứng dậy. Khi đi vào nhà tắm để lấy một cốc nước, cậu bước ngang qua giường chỗ Serena và Nate đang ngủ. Rõ ràng là Nate, cậu có thể nhìn rõ lúc này. Và trên cái gối giữa họ là tay họ... xiết chặt vào nhau.

Họ nắm tay nhau cả trong giấc ngủ.

Dan quay lại, nhặt lấy cây bút ở bàn đầu giường, đi vào phòng tắm và khóa trái lại.

Khi bạn không thể nhin được việc phải viết một bài thơ tan nát trái tim về sự phi lý hiện sinh của con người, cả cuộn giấy toilet sẽ luôn chỉ là một nhúm muối bỏ bể.

Blair biết nó đang ngủ thật vui. Gối Chip Ahoy ngay sát mặt nó và vẫn đang mặc áo lót, nhưng nó sẽ chịu được điều đó vào buổi sáng. Dạ dày nó no căng và ấm, và nó thật sự cần tìm cách nôn ra nếu nó muốn mặc vừa cái quần da ưa thích, nhưng thôi, có thể đợi đến sáng. Bên cạnh nó, Aaron đang cười trong giấc ngủ và vỗ hai tay vào nhau, như thể cậu ta đang cố gọi con chó của mình vậy. *Woofie?* Đó là tên chó của cậu ta? Blair cố nhớ, nhưng chịu. Nó có thể nhớ rằng vì sao mình lại ở đây, trong một phòng nhà nghỉ xa lạ với Aaron và mái tóc uốn lộn của cậu ta. Nhưng thật thú vị khi ngủ thiếp đi trong mùi thơm của bánh quy, sô-cô-la và khói thuốc lá trăm phần trăm thiên nhiên của cậu ta. Làm nó nhớ đến Nate.

Hừm. Hình như ai đó cuối cùng cũng làm tóc nó xõa xuống. Hình như ai đó cũng quên yêu cầu lễ tân nhà nghỉ gọi đánh thức.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tố.

Xin chào các cậu!

Những người bị bỏ lại

Okay, mọi người đi đâu mất tiêu cả rồi? Tớ có nên cảm thấy như một kẻ thua cuộc toàn diện khi phải ở lại thành phố lúc cuối tuần hay không? Tớ đã đi thăm trường đại học mình chọn mùa hè này rồi - cũng chả sao nếu tớ là một đứa trượt. Dù sao tớ cũng biết rõ trường nào hay và trường nào dở, và tớ không biết cái gì có thể lọc được từ đám catalog. Lý do duy nhất đối với tớ là đi thăm các trường bây giờ thì tớ có thể tiệc tùng với người ở đó, và thắng thắn mà nói thì tớ nghĩ bọn mình có điểm phẩy cao nhất trong môn tiệc tùng ở thành phố New York cũ kỹ yên ả này.

Dù sao thì mọi người cũng không có ở thành phố, nhưng chúng tớ không bị mất liên lạc. Mở e-mail xem tớ có thư gì nào.

E-mail của bạn:

H: Gái Nhiều Chuyện này,

Tớ làm việc ở Motel 6 ngay ngoài thị trấn trồng cam ở bang Connecticut. Cái cậu dễ thương đi xe Saab đỗ với cô nàng người New York rẽ vào đó đúng không? Dĩ nhiên tớ phải thấy ai đi cùng cậu ta chứ. Cái cô nàng trông khá là đồng đánh, chân thành mà nói thì không phải là loại cậu ta thích. Dù sao thì tớ cũng đã xong việc và về nhà, nhưng tớ biết họ chắc chắn đang chèn chèn với nhau trong phòng họ. Có lẽ là suốt đêm, vì cả hành lang sặc mùi khói thuốc rất lạ. Ánh đèn bật trong xe họ lúc tớ đi khỏi. Tớ hi vọng họ sẽ tắt nó đi nếu không ắc quy sẽ tậm tịt hôm nay cho mà xem.

- Kiera3

D: Kiera3 thân mến,

Ôi, nghe như thể *B* sẽ có một buổi sáng kinh hoàng đây.

- GNC

H: Gái Nhiều Chuyện ơi,

Tớ cũng đi Yale hôm thứ sáu, và tớ đang ở Motel 6. Phải, tớ biết *B* và anh trai con bố dượng là thế nào, gần như là họ hàng. Nhưng tớ thề là tớ thấy họ đùa cợt nhau trong bãi đỗ xe. Thế có kỳ quặc không?

- Nàng Hồng

D: Nàng Hồng thân mến,

Tớ chẳng muốn tin bạn vì đúng là điều đó kỳ quặc thật.

- GNC

H: Gái Nhiều Chuyện thân,

Tớ nghe nói cảnh sát đã đột nhập vào một khách sạn Best Western ở vùng Mass, và bắt quả tang một bữa chè chén của toàn choai choai. Rõ ràng là ai dính vào đêm đó đều bị tổng giam. Báo cho bạn để biết.

- Chuồn chuồn

Đ: Chuồn chuồn mấn,

Tớ không biết liệu bạn của tớ có đại đột để bị bắt giữ hay không. Tớ hi vọng là không!

- GNC

Những cảnh trông thấy

Hãy càn quét thành phố nhé? *J* lang thang trong Công viên Trung tâm hôm thứ sáu sau giờ học. Chắc hẳn cô bé nhớ *N* kinh khủng. *V* chăm chút xong những phần hoàn thiện cho bộ phim của mình. Cô đang làm một màn giới thiệu tại quán The Five and Dime cuối tuần này. Rất tự hào về cô ấy, nếu bạn hỏi tớ. *D* mua một hộp dao cạo ở hiệu thuốc trên đường số 42 trước khi bước vào Nhà ga Trung tâm hôm thứ sáu. Hẳn cậu muốn đẹp đẽ và sạch râu ria khi gặp *S.A* mua một tấm thiệp Hallmark điệu đà ở CVS hôm thứ sáu trên đường đi lấy xe. Ai sẽ được tặng đây nhỉ?

Tất cả có vậy. Tớ chắc sẽ có nhiều tin hơn khi mọi người trở lại.

Hãy làm việc tốt nhé.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Buổi sáng hôm sau

Bình minh rọi qua cửa sổ, hun nóng cái gói Chip Ahoy đủ để những lát khoai chảy ra. Blair ngủi thấy mùi sô-cô-la dậy lên và tỉnh giấc. Nó trợn mắt lên, va phải Aaron, và rồi lăn sang hướng khác, đè lên cái gói Fritos đã vơi nửa.

“Cút thật,” nó lẩm bẩm. Nó giơ đồng hồ lên gần mặt và nhìn chăm chăm vào đó. Buổi phỏng vấn ở Yale của nó bắt đầu lúc 11 giờ. Nó đang nằm sắp mặt lên một gói Fritos trong một phòng nhà nghỉ tồi tàn ở vùng East Asshole, Connecticut và đã *mười giờ* rồi.

“Chết mất!” Blair rít lên, nhảy xổ ra khỏi giường. “Aaron. Dậy thôi! Ngay!”

Khó mà không nhận ra sự hoảng loạn trong giọng của Blair. “Mấy giờ rồi?” Aaron lẩm bẩm. Cậu ngồi dậy, lắc lắc đầu như vẫn còn ngái ngủ.

“Mười rưỡi rồi!” Blair thét lên với cậu, lục tung túi xách lên. Nó thậm chí còn chẳng thèm treo quần áo lên, cái váy mặc phỏng vấn vẫn vẫn nhàu nhĩ. Chuyện gì sai với nó thế? Chẳng lẽ đây không phải là ngày quan trọng nhất đời nó hay sao?

“Đừng lo,” Aaron nói.

Thật dở để nói ra điều đó.

“Câm đi!” Blair gào lên, ném cái giày Gucci đen vào cậu ta. “Đây hoàn toàn là lỗi của mày!”

Aaron kéo cái chăn lên để gãi mông. “Lỗi gì của tớ?”

“Câm miệng đi,” Blair nói. Nó vơ quần áo, dùng dùng chạy vào phòng tắm, đóng sầm cửa lại.

“Tớ sẽ xem họ có cà phê ở quầy lễ tân không nhé,” Aaron gọi với cho Blair nghe thấy. “Tớ sẽ trả phòng và đợi cậu ở xe.”

Cậu vung chân trên sàn và xỏ quần jeans vào. Rồi cậu đứng dậy và soi gương. Một lọn tóc dựng đứng lên giữa đỉnh đầu. Có một vết sô-cô-la trên áo phông. Aaron nhún vai. Cậu không phải là người phải đi dự phỏng vấn. Cậu khoác áo jacket vào và vơ lấy chìa khóa phòng. Chẳng có lý gì Blair lại kết tội cậu được vì đã làm hỏng đời nó. Cậu sẽ đưa nó tới nơi.

Trong nhà tắm, Blair kỳ cọ người một cách cáu kỉnh khi nó tranh thủ nhắm lại các câu hỏi phỏng vấn trong đầu.

Tại sao chọn Yale? Bởi vì nó là tốt nhất. Tôi không đến trường đại học chỉ để cho vui. Tôi muốn được học những thầy giáo tốt nhất và lựa chọn được những khóa học tốt nhất và tiện nghi tốt nhất. Tôi không muốn chỉ học cho xong bốn năm trời. Tôi muốn được thử thách.

Hãy nói cho tôi biết về bản thân bạn. Bạn là mẫu người thế nào? Tôi rất biết cách tổ chức (cười thầm). Bạn bè tôi nghĩ tôi thuộc dạng dị thường. Tôi tham vọng. Tôi không thể chịu được ý nghĩ làm cái gì cũng bình bình. Tôi rất kiên quyết. Tôi thúc đẩy bản thân đến mức tốt nhất có thể. Tôi thấy mình có chút ượng ngạnh. Tôi rất năng hoạt động xã hội. Tôi tổ chức các bữa liên hoan và lễ từ thiện. Tôi cố gắng sống có nhận thức chính trị, cho dù đúng là với việc đọc các thứ ở trường, tôi phải thừa nhận là mình không đọc báo hàng ngày. Tôi yêu động vật. Tôi cố gắng làm một người con gái, một người chị có suy nghĩ chín chắn và làm những điều tốt đẹp cho gia đình tôi mà không chờ họ yêu cầu.

Ai là hình mẫu của bạn? Tôi có hai. Jacqueline Kennedy và Audrey Hepburn. Họ đều là những phụ nữ nổi bật, mạnh mẽ, đáng kính và xinh đẹp. Đây thanh lịch.

Blair khóa vòi nước và vợ lấy khăn tắm. Nó không có thời gian để gội đầu nữa. Hi vọng không sặc mùi khói. Nó soi gương. Mắt nó sưng húp, và một vết bầm nhỏ đỏ đỏ bên trên lông mày trái. Nó rửa mặt bằng sữa dưỡng da dưa chuột và thoa kem La Mer dưới mắt. Dù sao thì Yale sẽ không nhận nó chỉ vì ngoại hình. Nó mặc cái áo cài cúc Calvin Klein xanh nhạt, váy DKNY xếp ly và tất đen. Rồi nó buộc tóc ra sau thành đuôi ngựa. Thế đấy. Nó trông như một cô gái hay lang thang trong hiệu sách tìm đọc thơ. Nó trông nghiêm túc và thông minh.

Blair lục trong túi đựng mỹ phẩm lấy hộp Stila của mình. Nó chải một ít phấn hồng sáng quanh má, sống mũi và trán. Rồi bôi ít son bóng không màu lên môi. Nó đã sẵn sàng như thế lúc nào cũng vậy.

Tạm quên đi cảm giác hồi hộp khó chịu trong dạ dày đang cồn lên, Blair nhét các thứ vào túi xách, xỏ chân vào đôi giày Gucci, mặc cái áo khoác len đen vào, và lao ra khỏi phòng. Nó là người biết tổ chức, tham vọng, kiên quyết, có nhận thức chính trị... nó xuống đến bậc cuối cùng cầu thang và đẩy cửa ra bãi đỗ xe. Cái nắp capô dựng đứng trên chiếc Saab. Aaron đang quanh quẩn bên động cơ, nổi cái gì như cái kẹp vào ắc quy. Blair đứng khựng lại và uất nghẹn trong hơi thở.

Cái quái gì không ổn với cái xe khốn kiếp vậy?

Aaron quay lại và nhìn liếc sang Blair. “Ắc quy hỏng,” cậu nói. “Bọn mình để quên đèn cả đêm.”

“*Bọn mình?*” Blair đánh rơi túi và dậm chân đầy tức giận. “Bây giờ tôi phải làm gì?” Nó khóc thét lên.

“Người quản lý sẽ khởi động giúp bọn mình,” Aaron nói, hất mái tóc cuốn lô của mình ra sau tai. “Sẽ ổn thôi.”

“Xin lỗi, nhưng *chả có gì ổn cả*. Chúng ta phải đến đó ngay bây giờ!” Blair gào lên, dù Aaron đứng ngay trước mặt nó.

Một người phụ nữ tóc nhuộm vàng trạc tứ tuần ngó đầu ra bên cạnh từ một chiếc Suburban cũ. Cô để động cơ vẫn nổ và đi ra.

“Làm việc này nhanh lên nào,” cô bảo Aaron. “Tôi không thích để điện thoại reo.” Cô nâng cái nắp trước xe Suburban lên.

Blair nhìn đồng hồ lần nữa. Đã mười rưỡi.

“Từ đây đến Yale còn xa không ạ?” nó hỏi.

“Trường đại học ấy à? Khoảng hai mươi lăm dặm,” người phụ nữ nói. “Con trai tôi cũng tới đó. Nó đi mất khoảng hai mươi phút.”

Blair lo lắng. Chưa bao giờ nó có ý nghĩ con trai của những loại người làm chủ Motel 6 có thể đến Yale được.

“Khởi động cái này thì mất bao lâu?”

Aaron đưa cho người phụ nữ cái kẹp để nối dây. Cậu cười. “Ồ, có thể từ năm phút đến hai

tiếng,” cậu nói, nháy mắt với người chủ nhà nghỉ.

Blair ấp chéo hai tay trước ngực. “Chúng ta lấy đâu ra hai tiếng!”

Aaron mở cửa xe Saab và bắt đầu khởi động, khởi động xăng vài lần để chắc rằng vẫn ổn và rồi cái xe cũng nổ. Cậu để động cơ chạy và ra hiệu cho Blair chui vào xe.

“Đằng ấy may mắn đấy,” cậu nói, và nháy mắt lần nữa với người chủ nhà nghỉ. Cô tắt máy xe mình và Aaron tháo dây cáp, đóng nắp xe lại. Cậu chui vào ngồi cạnh Blair, lấy ra một cái phong bì khỏi túi áo khoác và đưa cho nó.

Blair mở nó ra. Đó là một cái thiệp Hallmark khá điệu với hình một cô gái nhỏ. TẶNG EM GÁI TÔI, thiệp viết vậy. CHO NGÀY ĐẶC BIỆT CỦA CÔ ẤY.

“Sẵn sàng chưa?” Aaron hỏi.

Blair gấp cái thiệp lại. “Hãy lái xe đi, làm ơn,” nó đề nghị. Nó sờ lên vết bầm trên trán. Đường như vết bầm lớn lên theo cấp số nhân qua từng phút một.

Điểm mạnh lớn nhất của bạn?

Tôi chưa bao giờ bỏ cuộc.

Và điểm yếu nhất của bạn?

Tôi hơi thiếu kiên nhẫn một chút. Nhưng chỉ một chút thôi.

Vâng, đúng thế.

Chơi đẹp

“Tại sao con không ra ngoài chạy bộ hay làm gì đi chứ?” Rufus Humphrey gợi ý cho con gái vào sáng thứ bảy. Ông tìm sợi râu cắm bạc bị rơi xuống viền cổ áo lót đã ố vàng của mình. “Mẹ con là người chạy bộ đấy.”

Jenny cau kỉnh. Nó ghét nói đến mẹ. “Mẹ chỉ chạy với người huấn luyện riêng. Họ ngủ với nhau, bố không nhớ à?”

Bố nó nhún vai. “Con trông có vẻ buồn chán, vậy thôi,” ông nói. “Muốn đi xem phim với bố không?”

“Không,” Jenny nói, nó nhấp ngụm trà. “Con thà ở nhà xem ti-vi còn hơn.”

“Được thôi,” bố nó nói. “Hãy chắc chắn là chỉ xem những thứ có giáo dục nhé. Con biết đấy, như là *Phố Vượng* ấy.” Ông gõ vào đỉnh đầu Jenny bằng tờ *Times* thứ bảy và đi vào nhà tắm.

Jenny ngồi cạnh bàn bếp, nhìn vào cốc của mình. Marx, con mèo mướp béo ú, nhảy lên bàn và cọ vào tai nó.

“Tao chán quá,” Jenny bảo nó. “Theo mày thì có chán không chứ?”

Marx ngồi xuống và liếm cái bụng to bự của mình. Rồi nó nhảy khỏi bàn và đến chỗ cái bát thức ăn của con mèo.

Khi chưa có lời giải đáp, hãy ăn đã.

Jenny đứng dậy và mở cửa tủ lạnh. Nó đứng đó một lát, nhìn chằm chằm vào bên trong. Phô mát Thụy Sĩ. Một bình nước nhỏ. Sữa đã bị chua. Một hộp bánh bột ngô nướng để trong tủ lạnh để tránh gián. Một cái bánh nướng xốp kiểu Anh lơ lửng.

Điện thoại reo.

Jenny không đụng dây. Đờn nào đấy là điện thoại của nó. Nate, Dan, Serena - họ đều đi cả rồi.

Tiếng chuông reo lần nữa, lần nữa và lần nữa.

“Jenny, sao thế hả!” Nó nghe thấy tiếng bố nó hét lên trong nhà tắm.

Jenny đóng sập cửa tủ lạnh và nhấc điện thoại lên.

“Alô?” Nó nói.

“Chào Jennifer, Vanessa đây.”

“Chào chị,” Jenny đáp.

“Dan có đấy không?”

“Không. Dan lên Brown với Serena rồi. Anh ấy không bảo chị à?” Jenny hỏi.

“Không.”

“Lạ nhỉ,” Jenny nói.

“Ừ. Bọn này thật sự không nói chuyện nhiều gần đây,” Vanessa nói.

“Ồ,” Jenny quay lại tủ lạnh và mở ra. Phó mát Thụy Sĩ. Nó có thể rưới phó mát mềm lên bánh xốp kiểu Anh.

“Ok, được rồi, chị nghĩ nếu cậu ấy không có đó, cậu ấy hẳn không có đó,” Vanessa nói. Giọng cô nghe khá thất vọng. Thất vọng và tổn thương.

Toàn bộ trò tung hứng câu chữ của Vanessa về anh bạn trai lãnh đạm không đánh lừa được Jenny một phút. Vanessa hoàn toàn phải lòng Dan. Nếu Dan bảo Vanessa rằng cậu sẽ cưới cô nếu cô để tóc dài ra, mặc đồ màu sáng và tập thể dục nhiều hơn, Vanessa sẽ làm ngay. Jenny cảm thấy khá thương cho cô.

Jenny nhét gói phó mát Thụy Sĩ vào lại giá của nó. “Này, em có câu hỏi này hơi ngớ ngẩn tí,” nó nói, quyết định cư xử thân thiện. “Chị có muốn làm gì đó hôm nay không? Ý em là, bọn mình ấy?”

Im lặng một lát. Có thể cảm thấy sự do dự của Vanessa.

“Có,” cô nói. “Chị sẽ chiếu phim của mình ở quán The Five and Dime trưa nay. Em có thể đến và bọn mình sẽ đi chơi sau đó.”

Jenny đóng cửa tủ lạnh lại và tựa vào. Vanessa chẳng phải là người nó thích thú nhất trên thế giới, nhưng nó còn biết làm gì khi Nate đã đi rồi? “Được rồi,” nó đáp. “Em sẽ gặp chị ở đó.”

Ai biết được nhỉ? Nó và Vanessa thậm chí rút cục trở thành bạn bè.

Phỏng vấn: làm thế nào để gây ấn tượng

“Cảm ơn em vì đã ngồi đợi,” người phỏng vấn Blair nói, đi như bay vào phòng đợi sơn xanh lạnh ngắt của phòng giáo vụ trường Yale, nơi Blair đã ngồi ngay đơ trên mép một cái ghế dựa hơn mười lăm phút. Aaron đã gần như đâm sầm phải vào người để đưa nó vào đây đúng giờ, và sau đấy hóa ra nó phải ngồi đợi. Giờ thì nó cứ như một kẻ suy nhược thần kinh.

“Xin chào!” Blair nói the thé, nhảy dựng lên. Nó vung tay ra. “Tôi là Blair Waldorf.”

Người phỏng vấn là một người đàn ông cao, rám nắng, có mái tóc bạc ở thái dương và đôi mắt màu lục lấp lánh. Anh ta bắt tay nó. “Rất vui được gặp em. Tôi là Jason.” Anh ta quay người đi và dẫn nó vào văn phòng. Quần lót của anh ta chật hằn lên sau mông, Blair đã kịp để ý thấy. “Mời em ngồi,” anh ta nói, bắt chéo chân và chỉ vào cái ghế bành bọc nhung xanh đối diện.

Anh ta gọi cho nó nhớ đến bố mình.

Blair ngồi xuống và bắt chéo chân. Nó phải đi tiểu. Có mấy sợi lông mèo trên váy giờ nó mới nhận ra.

“Nào, hãy nói cho tôi biết về bản thân em,” Jason nói, mỉm cười với nó bằng đôi mắt màu lục rất đẹp của mình. Xanh lục, giống của Nate.

“Ừm,” Blair bắt đầu. Nó chẳng thể nhớ nổi liệu đây có là một trong số những câu hỏi nó đã chuẩn bị hay không. Đường như quá u u minh minh. *Cho tôi biết về bản thân em.* Bảo anh ta cái gì đây?

Nó xoay cái nhẫn qua rồi xoay lại quanh ngón tay. Nó thật sự, thật sự phải đi tiểu.

Blair hít hơi sâu và bắt đầu nói. “Tôi sống ở thành phố New York. Tôi có một em trai. Cha mẹ tôi đã ly dị. Tôi sống với mẹ, bà sắp cưới, còn bố tôi sống bên Pháp. Ông ấy là người đồng tính luyến ái. Ông thích mua sắm. Tôi có một con mèo, và anh trai con dượng tôi là Aaron có một con chó. Con mèo của tôi ghét con chó, vì thế tôi không biết rồi sẽ ra sao.” Cô ngừng lại để thở và nhìn lên. Cô nhận ra rằng trong toàn bộ thời gian cô nói, cô chỉ nhìn chăm chăm vào đôi giày da đen bóng lộn của Jason. Chỉ là một tình trạng thi đấu chẳng ai thắng cả. Cô đã quyết dùng cách giao tiếp bằng mắt. Cô đã quyết phải gây ấn tượng.

“Tôi hiểu,” Jason dịu dàng nói. Anh ta ghi nhanh vào tập giấy.

“Anh đang viết gì đấy ạ?” Blair hỏi, vươn ra trước để nhìn.

Một tiếng kêu thương, thật là một cú giao bóng chẳng ai thắng khác.

“Chỉ một vài ghi chép thôi,” Jason nói, che những gì vừa viết bằng tay. “Hãy nói tôi nghe tại sao em quan tâm đến trường Yale.”

Câu này thì nó đã chuẩn bị rồi.

“Tôi muốn nơi tốt nhất. Tôi là người giỏi nhất. Và tôi đáng được nơi tốt nhất,” Blair nói đầy tự tin. Nó chau mày. Nói vậy nghe không đúng. Chuyện gì sai thế nhỉ? “Cha tôi đã học ở Yale, anh biết đấy,” nó vội thêm vào. “Lúc đó ông ấy chưa đồng tính.”

Jason nhú mày và viết vội vào giấy. “Vâng, đúng là ông ấy từng học ở đây phải không?”

Blair kín đáo giơ tay che miệng ngáp. Nó mệt mỏi cực kỳ, đôi giày đang đi làm chân nó đau như dằm. Nó thôi không bắt chéo chân nữa, tì khuỷu tay xuống đầu gối, và tụt giày ra khỏi gót chân. Như thế đỡ hơn.

Chỉ trừ việc như thế trông nó lại giống như đang ngồi ở bồn cầu.

Khi Jason cầm cúi viết, cái khuy măngsét hình chữ lồng bằng vàng ánh lên dưới nắng tháng 11 lạnh lẽo đang rơi qua cửa sổ. Bố Blair cũng đã đeo khuy măngsét giống như thế vào tối sinh nhật nó. Cái buổi tối mà từ đó mọi cơn tai ương sổ lồng.

“Em có thể nói cho tôi biết về một quyển sách em thích đọc gần đây không?” Jason ngẩng lên.

Blair nhìn anh ta chăm chăm, nặn óc để nhớ ra tên của một cuốn sách - bất cứ cuốn nào - nhưng nó không thể nghĩ ra nổi dù một cuốn.

Gấu Winnie the Pooh? Kinh Thánh? Cuốn *từ điển* về Chúa ư - thật sự không nặng nề đến thế.

Có cái gì đó gõ vào trong não Blair. Hay đúng hơn, não nó đã tắt ngấm hoàn toàn và có cái gì khác chiếm lĩnh rồi.

Việc này chưa hề được khuyến cáo trước trong một buổi phỏng vấn vào đại học quan trọng.

“Tôi không đọc được nhiều trong vài tháng gần đây,” Blair thú nhận, môi run rẩy. Nó nhắm mắt lại, như thể đang đau. “Mọi việc rất rối loạn.”

Nó nhớ lại - nữ nhân vật chính trong bộ phim bi đời nó. Nó hình dung mình đang nhìn chăm chăm ra biển trên một bãi cát hoang vắng, mặc một chiếc áo khoác đen đi mưa hợp thời trang. Mưa và nước biển tấp vào khuôn mặt nó, hòa lẫn với nước mắt.

“Tôi đã ăn cắp một chiếc quần pajama,” Blair tiếp tục đầy kịch tính. “Để tặng cho bạn trai. Tôi không biết cái gì đã xui khiến mình làm thế, nhưng tôi nghĩ đó là một dấu hiệu, phải không ạ?” Nó liếc nhìn Jason. “Nate thậm chí chẳng thèm cảm ơn tôi.”

Jason nhóm người không thoải mái trên ghế. “Nate?”

Blair rút một cái khăn giấy Kleenex trên bàn của anh ta và hỉ mũi ầm ỉ. “Tôi đã nghĩ đến việc kết thúc tất cả,” nó tuyên bố. “Tôi đã làm mọi sự trở nên trầm trọng. Nhưng tôi đang cố gắng dừng cảm và chèo lái mình.”

Jason đã ngừng ghi chép. Một cậu trai thập thò bên cửa sổ, mặc cái áo đồng phục Yale. “Thế còn về thể thao? Em có thích thể thao chứ?”

Blair nhún vai. “Tôi chơi quần vợt. Nhưng chỉ là thứ tôi cần đến để bắt đầu lại. Bắt đầu một cuộc đời mới,” nó nói. Nó tuột nốt cái giày bên phải ra, đặt bàn chân phải lên đầu gối trái và bắt đầu xoa bóp ngón chân. “Nó cứng quá,” Blair nói thêm đầy mệt mỏi.

Jason đóng nắp bút lại và gài vào túi áo sơ mi. “Ờ... em có câu hỏi nào muốn hỏi tôi không?”

Blair thôi nắn ngón chân và thả chân xuống sàn. Nó dịch cái ghế ra trước và lần tìm đầu gối Jason. “Nếu anh có thể hứa cho em được vào trường sớm, em hứa sẽ là sinh viên Đại học Yale giỏi nhất từng có,” nó nói đầy tha thiết. “Anh có thể hứa với em điều đó không, Jason?”

Ôi. Chúa. Ơi. Vĩnh biệt Đại học Yale, xin chào cao đẳng cộng đồng!

Jason dò vào túi, tóm lấy cái bút và viết nhanh gì đó lên tập giấy, rồi gạch chân hai lần.

Đoán xem anh ta viết gì. *TRÒ QUÁI ĐẢN?*

“Tôi sẽ xem tôi có thể làm gì,” Jason nói. Anh ta đứng lên và chìa tay ra lần nữa. “Cảm ơn rất nhiều vì đã đến dự phỏng vấn.” Anh ta bắt tay Blair. “Chúc may mắn.”

Blair lách vệt chân vào giày và mỉm cười đầy thắng lợi với anh ta. “Hẹn gặp anh mùa thu tới,” nó nói.

Rồi nó đứng kiễng chân lên và hôn vào má anh ta.

Như thế nó chưa gây đủ ấn tượng.

Đoán xem ai vào được Brown?

“Tớ tưởng tớ sẽ lo lắng hơn nữa cơ,” Serena nói, dẫm chân lên đồng lá khô bên ngoài tòa nhà Corliss-Brackett, tòa nhà nhỏ bằng gạch, nơi đặt phòng giáo vụ trường Đại học Brown.

Cô thức dậy trên giường khách sạn trong khi vẫn nắm tay Nate. Khi cậu mở mắt ra một lát sau, họ mỉm cười với nhau, và Serena biết mọi thứ đã trở lại bình thường giữa họ. Vẫn còn Blair để đương đầu, và họ sẽ không bao giờ gần gũi như họ đã từng. Mọi chuyện đã khác. Nhưng cái nhìn nghi ngại đã biến mất trong mắt Nate, và cả cái nhìn mong nhớ nữa. Cô chỉ là một người bạn cũ. Cô đáng tin cậy.

“Mình cũng chẳng lo gì,” Nate nói. “Ý mình là chuyện tệ nhất có thể xảy ra - người ta không nhận mình. Thì sao nào?”

“Ừ,” Dan đồng tình, mặc dù cậu thật sự lo lắng. Cậu cảm thấy lạnh nổi da gà, run lên và như thể say cà phê. Cậu đã ngồi ở hành lang khách sạn Best Western hai tiếng đồng hồ sáng nay, đọc báo rồi uống cà phê hết cốc này đến cốc khác. Cậu rít một hơi dài điếu Camel trước khi liệng nó vào bụi rậm. “Sẵn sàng vào trong chưa?”

“Tớ thích bọn mình nói chúc nhau chút gì trước khi vào,” Serena nói, kéo áo khoác kín quanh người.

“Hay thôi,” Nate nói, dấm nhẹ vào tay cô.

“Oái,” Serena cười khẽ. Cô dấm trả. “Đồ đầu đất.”

Dan cau có nhìn xuống giày. Cậu ghét cái cách họ thoải mái bên nhau.

Serena quay lại và hôn vào má Dan. “Chúc may mắn,” cô lầm rầm.

Như thể cậu chưa đủ lo âu.

Rồi cô quay sang và cũng hôn Nate.

“May con bà mẫn nào,” [18] Nate nói rồi mở cửa.

Người phỏng vấn Serena là một người lớn tuổi có cặp mắt xanh sắc lẹm và bộ râu muối tiêu rậm. Ông ta thậm chí chẳng thèm giới thiệu bản thân. Ông chỉ ra hiệu cho cô ngồi xuống và bắt đầu nổ phát pháo.

“Cô bị đuổi khỏi trường nội trú cơ đấy,” ông ta nói, gõ những ngón tay xuống mặt bàn gỗ sồi khi nhìn chăm chú vào hồ sơ của cô. Ông ngẩng lên và bỏ kính ra. “Thế chuyện gì đã xảy ra?”

Serena mỉm cười lịch sự. Ông ta lại đi bắt đầu với một chủ đề thẳng thừng đến thế ư? “Em chỉ không quay lại kịp ngày khai trường năm học cuối.” Cô thôi bắt chéo đôi chân tuyệt mỹ của mình và lại bắt chéo lại, hi vọng mình không lộ ra quá nhiều đùi. Váy của cô khá ngắn.

Người phỏng vấn cau có, nhíu đôi lông mày xám đầy lạnh lùng lại.

“Em đã để kỳ nghỉ hè bị kéo dài,” Serena giải thích. “Họ không thích vậy.” Cô đưa tay lên miệng

cẩn móng tay và nhanh chóng bỏ ra. Cô có thể xử lý được tình huống này.

“Tôi hiểu. Thế cô đi đâu? Ket trên một hòn đảo ở Thái Bình Dương à? Hay làm việc cho tổ chức Hòa bình?” Người phỏng vấn dồn dập tấn công. “Xây nhà xí ở El Salvador? Hay gì?”

Serena lắc đầu, đột nhiên cảm thấy ngượng. “Em ở miền Nam Pháp,” cô rên lên.

“A ha. Tiếng Pháp. Có nói được tí nào không?” Người phỏng vấn hỏi. Ông ta đeo kính lên và nhìn xuống hồ sơ của Serena. “Tất cả các trường nữ học tư thục ở New York của các cô đều học tiếng Pháp khi học võ lòng đúng không nhỉ?”

“Lớp 3 ạ,” Serena nói, vén tóc ra sau tai. Cô sẽ không để cho lão già này dọa dẫm.

“Vậy trường cũ của cô nhận cô về sau khi Hanover tổng cổ cô đi?” Ông ta chọc ngoáy. “Họ làm thế cũng phải.”

“Vâng,” Serena nói. Gọng cô nghe hơi nhu mì hơn là cô muốn.

Người phỏng vấn nhìn lên. “Và cô đang cư xử đúng như bản thân cô đấy chứ?”

Serena nở nụ cười thắng lợi nhất của mình. “Em đang cố gắng.”

Người phỏng vấn của Nate là Brigid. Chị vừa tốt nghiệp năm ngoái và yêu trường Brown đến mức chị đã xin làm công việc ở phòng giáo vụ. Để kiếm thêm tiền mặt, chị đã gọi những cú điện buồn chán vào buổi tối yêu cầu quyên góp cho quỹ cựu sinh viên. Chị là người cực kỳ đầy sức sống.

“Hãy cho mình biết một vài mối quan tâm của bạn,” Brigid nói với một nụ cười tươi tắn, lộ lúm đồng tiền. Chị có một mái tóc vàng cắt tém và thân thể lẳn chắc như vận động viên thể dục. Chị ngồi dựa trên mép bàn, đối diện Nate, một quyển sổ ghi chép trong tay.

Nate ngọ nguậy mông trên cái ghế gỗ cứng đơ ngay trước mặt Brigid. Cậu chưa từng đặt ra những suy nghĩ về quy trình phỏng vấn vì cậu chẳng chắc liệu mình có muốn vào đại học năm tới không. Cậu chỉ lảng tránh lướt qua đây thôi.

“Em nghĩ mối quan tâm lớn nhất của em là lái thuyền,” cậu bắt đầu. “Bố em và em đóng thuyền ở Maine. Vào dịp hè thì em đua thuyền. Em muốn được vào đội tranh Cúp Mỹ. Đó là mục tiêu của em.”

Nate bần khoản liệu nói thế có giống như một tay lái thuyền ngớ ngẩn không, nhưng Brigid gật đầu khích lệ. “Tôi thấy ấn tượng đấy.”

Cậu nhún vai. “Em nghĩ mình chắc sẽ làm công việc lái du thuyền nhiều hơn là đến trường,” cậu thừa nhận.

“Ồ, khi bạn thật sự đam mê cái gì, bạn không nên chú ý đến kết quả đạt được. Làm việc chăm chỉ mang cảm giác như có niềm vui,” Brigid nói. Chị mỉm cười rạng rỡ và viết gì đó vào tập giấy. Gần như có vẻ Nate đã ghi điểm cho một trong những nguyên tắc sống nhiệt tình của chị.

Nate xoa đầu gối và vươn người về trước. “Em chỉ đang muốn nói là bảng điểm của em chắc chắn không đủ tốt để được vào Brown,” cậu nói.

Brigid ngửa đầu ra sau và cười lớn, gần như trượt ra khỏi bàn. Nate giơ tay để đỡ chị.

“Cảm ơn,” chị nói, ngồi ngay người lại. “Nghe này, tôi trượt thẳng cả môn Sinh kỳ thi dự bị ở trung học, và tôi vẫn được vào. Tôi biết như thế nghe có vẻ ngạc nhiên, nhưng Brown quan tâm nhiều thứ chứ không chỉ điểm số. Chúng tôi quan tâm đến con người, chứ không phải những người máy với điểm A xịn.”

Nate gật đầu. Brigid xem ra làm công việc này tốt hơn so với mức của người lần đầu đứng phỏng vấn. Cậu cảm thấy thích thú khi mình có thể nói thẳng với Brigid rằng mình không quan tâm đến việc vào Brown, nhưng cô không để cho cậu dễ mà đi. Cô đang làm cho cậu muốn cố gắng thêm.

“Vậy có đội đua thuyền nào ở đây không ạ?” Cậu hỏi.

Brigid gật đầu hào hứng. “Đội đua thuyền *hoành tráng* lắm!”

“Vây em là một người đọc sách,” Marion, người phỏng vấn gầy gò của Dan ghi nhận. Cô ngồi trên mép ghế, đôi chân khằng khiu như cái quẩy xoắn lại với nhau trong khi cô ghi nhanh gạch đầu dòng vào một tờ giấy tra cứu. “Nào, nhanh chóng nêu tên hai cuốn sách và cho tôi biết tại sao em thích cuốn này hơn cuốn kia.”

Dan hắng giọng và nuốt nước bọt. Lưỡi cậu quá khô và giòn đến mức cậu nghĩ nó có thể gãy và rơi xuống sàn. Cậu vợ vẫn nghĩ không biết Serena làm ăn thế nào trong cuộc phỏng vấn của cô. Cậu hi vọng cô ổn cả.

“*Nỗi buồn của chàng Werther*, của Goethe,” cuối cùng cậu cũng trả lời. “Và *Hamlet* của Shakespeare.”

“Tốt,” Marion nói, viết gì đó vào giấy. “Tiếp đi.”

“Em thấy là anh ta muốn trở thành vị hoàng tử chiến binh dũng cảm, nhưng em nghĩ Hamlet đáng thương hại,” Dan nói. Lông mày Marion nhướng lên. “Werther thì em có thể thấy được nhiều điều hơn,” Dan nói tiếp. “Anh ta là một nhà thơ. Anh ta sống bằng lý trí, nhưng có vẻ... có vẻ như anh ta yêu cả thế giới. Anh ta không thể ngừng lại việc viết về điều đó.”

“Em thực sự tin là Werther của Goethe ít đáng thương hơn Hamlet của Shakespeare?” Marion hỏi.

“Vâng,” Dan trả lời, lúc này đã cảm thấy tự tin hơn. “Em thấy Hamlet có nhiều điều phải nghĩ ngợi. Bố anh ta đã bị giết, cô gái anh yêu bị mất trí, bạn bè phản bội, mẹ và bố dượng muốn anh ta chết.”

Marion gật đầu, bấm bút mở ra rồi đóng lại. “Đúng vậy. Và vấn đề của Werther là anh ta yêu Lotte, người không thật sự yêu lại anh và cũng đã gần như nói ra điều ấy. Anh ta hoàn toàn bị cô ám ảnh. Anh ta cần quay trở lại với đời sống thực tế.”

Dan ghen hống. Marion dường như đi guốc trong bụng cậu. Đó là điều không thể nhận ra lúc này. Cậu là Werther, còn Serena là Lotte. Cô không yêu cậu. Cô cũng gần như đã nói ra - sau rốt thì cậu đã thấy cô nắm tay Nate.

Và Dan... cậu cần quay trở lại thực tế.

Dan vùi đầu trong tay, toàn thân cậu rung lên. Cậu sợ rằng mình sắp khóc đến nơi.

“Tôi phải nói rằng tôi ấn tượng với sự tự tin của em trong việc thảo luận văn học,” Marion nhận xét, ghi thêm vài gạch đầu dòng.

Dan không ngẩng lên. Serena không yêu cậu. Điều đó hoàn toàn rõ ràng lúc này.

Marion lại bấm bút vài lần. “Daniel?”

Người phỏng vấn Serena giật chồm râu và nheo mắt nhìn cô. “Có đọc quyển sách nào gần đây không?” Ông ta hỏi.

Serena ngồi thẳng dậy, căng óc suy nghĩ. Cô muốn gây ấn tượng cho ông ta, nhưng cô phải nêu tên quyển sách nào mà ít ra cô cũng phải tương đối quen thuộc nó. “*Kín Cửa* của Jean Paul Sartre à?” Cô nói hơi do dự, nhớ rằng đó là quyển sách Dan đã giới thiệu nhưng cô vẫn chưa đọc xong.

“Đấy không phải một quyển sách, mà là một vở kịch,” người phỏng vấn nói. “Toàn những kẻ kể lể về địa ngục.”

“Em nghĩ nó khá vui chứ,” Serena khẳng định, nhớ rằng Dan đã nói nó làm cậu cười. “‘Địa ngục là kẻ khác’, và tất cả đúng như vậy,” cô châm biếm. Đó là tất cả những gì cô nhớ được từ cuốn sách.

“Vâng, có vẻ. Chà, có lẽ cô thông minh hơn tôi cơ đấy,” người phỏng vấn nói, mặc dù rõ ràng ông ta không tin tưởng lắm. “Cô đã đọc nó bằng tiếng Pháp à?”

“Mais bien sur,[19]” Serena nói dối liêu.

Người phỏng vấn nhíu mày và viết vào giấy.

Serena kéo váy xuống quá đầu gối. Cô có cảm giác chuyện này không được ổn lắm, nhưng cô không chắc vì sao. Có cảm tưởng như người phỏng vấn chẳng thật sự cho cô một cơ hội nào, như thể ông ta đã có cái gì đó để chống lại cô trước cả khi cô bước vào phòng. Có thể ông ta vừa mới bị vợ bỏ và bà ta là người Pháp hoặc tóc bà ta màu vàng như của Serena chẳng. Hay là có thể con chó của ông vừa chết.

“Cô còn làm cái gì nữa không?” Người phỏng vấn hỏi cô về lơ đãng. Thậm chí còn chẳng cho thấy là ông ta có quan tâm hay không.

Serena gật đầu. “Em đã làm một bộ phim,” cô nói. “Đó là một loại phim thể nghiệm. Em chưa từng làm một phim nào trước đây cả.”

“Thử những cái mới, tôi thích đấy,” người phỏng vấn nhận xét. Ông ta dường như thân thiện hơn với cô một giây. “Vậy hãy kể tôi nghe là nó về cái gì. Mô tả nó cho tôi.”

Serena ngồi dè lên hai tay để tránh khỏi cắn móng tay. Làm sao mà cô có thể mô tả bộ phim để ông ta hình dung được? Thậm chí đến cô cũng chẳng thể hình dung nổi, mà cô lại là người làm ra nó. Cô hít một hơi sâu. “À, máy quay đi theo em vòng vòng, quay thật sự cận cảnh. Đầu tiên máy quay theo em xuống phố trên một taxi. Rồi em vào một cửa hàng lớn trên đường số 14 và kiểu như là đi dạo quanh để đặc tả các đồ vật. Và rồi em thử mặc một chiếc váy.”

Người phỏng vấn nhún mày lần nữa, và Serena biết cô đã khiến mình có vẻ hoàn toàn như một đứa óc bả đậu. Cô nhìn xuống đôi giày đế bằng màu đen của mình, dùng đưa hai chân như thể Dorothy đang cố ước cho mình trở về Kansas từ xứ Oz.

“Nó rất là khó diễn đạt,” cô nói thêm yếu ớt. “Thầy có lẽ phải xem nó để nắm được ý của em.”

“Tôi chắc vậy,” người phỏng vấn nói, phô ra mặt cái vẻ khinh khỉnh. “Vậy cô có câu hỏi nào cho tôi không?”

Serena bối tung óc lên tìm thứ để nói đặng làm cho người phỏng vấn hứng thú. *Cho họ thấy em thật sự thích thú*, cô Glos luôn nói vậy.

Cô nhìn chăm chú xuống sàn, vài giọt mồ hôi li ti đọng lại lông mi. Anh trai cô sẽ làm gì trong hoàn cảnh này? Anh ấy luôn giỏi tìm cách thoát khỏi bế tắc. *Sự nhàn* nó là câu ưa thích của anh.

Chính xác, Serena nghĩ ra.

Cô đã làm hết sức rồi. Nếu tay đàn ông này chẳng thấy cô hay ho vì bất cứ lý do gì, thì hãy thay kê lão ta. Cô chẳng cần Brown đến thế. Dĩ nhiên là Erik ở đây rồi, nhưng cô có thể làm thứ của riêng cô và gia đình cô có thể phải chấp nhận thực tế đó. Giống như Nate đã nói trước khi họ đến nơi phỏng vấn, nếu cô không đỗ thì sao nào? Cô có thể đến chỗ khác.

Cô ngẩng lên. “Thức ăn ở nhà ăn ra sao ạ?” Cô hỏi, thừa biết đấy thật là một câu hỏi ngớ ngẩn.

“Chắc chắn là không bằng với những gì cô ăn ở miền Nam nước Pháp rồi,” người phỏng vấn nhếch mép. “Còn gì không?”

“Không ạ,” Serena trả lời, đứng dậy để bắt tay ông ta. Ngay khi cô nhận ra, buổi phỏng vấn đã kết thúc. “Cảm ơn thầy.” Cô nở nụ cười đẹp nhất của mình với ông ta lần nữa và rồi bước ra khỏi phòng, cầm cô ngẩng cao.

Lần này cô đã không có được vận may như vốn có, nhưng cô vẫn thực sự lão luyện đáng kinh ngạc trong việc lấy lại sự phớt đời của mình.

“Được rồi, cho tôi biết về thứ em đọc gần đây đi,” Brigid nói. “Một quyển sách hay một bài báo chẳng hạn. Cái gì mà hấp dẫn em ấy.”

Nate nghĩ ngợi. Cậu chẳng phải là người đọc nhiều. Sự thật thì cậu chỉ đọc lướt sách khi cậu phải đọc để học tiếng Anh. Đương nhiên cậu không đọc vì yêu thích. Nhưng cô ấy đã nhắc đến một bài báo... Chắc hẳn phải có chứ.

Rồi cậu nghĩ sang hướng đó. Cậu và bạn bè đã từng đọc một bài báo trên tờ *Times* về một loại thuốc viên cần sa. Nó là THC nguyên chất. Không có hóa chất, không cần tẩu, không cần giấy cuốn. Dĩ nhiên thuốc viên đó dành cho người bệnh, nhưng Nate và đám bạn lại có ý tưởng khác trong đầu.

“Em đã đọc trên tờ *Times* rằng họ làm thuốc viên cần sa mà toàn THC nguyên chất,” Nate bắt đầu. “Nó được chỉ định cho bệnh nhân ung thư và AIDS, để làm giảm cơn đau của họ. Nhưng nó thật sự còn gây tranh cãi. Em nghĩ mọi người lo ngại việc nó sẽ bị mang ra dùng ngoài đường. Chuyện đó rất đáng quan tâm.”

“Nghe rất lôi cuốn,” Brigid nhận xét. “THC là viết tắt của gì vậy?”

“Tetrahydrocannabinol,” Nate nói một lèo không vấp.

Brigid nhô người ra phía trước đầy hào hứng, gần như ngã ra khỏi bàn lần nữa. “Viên thuốc mà bạn nói tới ấy - là nhân tạo; nó được sáng chế trong một phòng thí nghiệm, được những nhà khoa học thông minh tạo ra và được chỉ định cho người bệnh thông qua những bác sĩ chuyên khoa cao cấp. Nhưng nó có thể trở thành chất xúc tác mới cho cả một thế giới mua bán ma túy và tội phạm.”

Nate gật đầu. “Chính xác ạ.”

“Bạn biết đấy, có một bộ phận tập trung ở Brown này gọi là phòng nghiên cứu khoa học kỹ thuật chuyên về phát triển những lĩnh vực đó,” Brigid nói. “Bạn nên tìm hiểu về nó.”

“Vâng,” Nate đáp. Một lần nữa, cậu có cảm giác rằng Brigid không để cho cậu thoát nếu chưa cố gắng để vào được Brown. Chị ta chỉ xoáy vào mỗi hướng đó.

“Nào, thế bạn còn có câu hỏi nào cho tôi không?” Brigid hỏi.

Thật quái quỷ, Nate nghĩ. Cậu sẽ đi thôi. “VẬY nếu như điểm số của em không tốt, chị thấy em có thể vẫn đăng ký sớm được không ạ?”

Blair sẽ giết cậu nếu chẳng ngó ngang gì đến trường Yale, nhưng Nate nhận ra rằng cậu chẳng bận tâm Blair nghĩ gì nữa. Đầu óc cậu sẽ nhẹ nhõm hẳn đi nếu cậu có thể đăng ký chỉ một trường, đỗ được vào và sau đó mới quyết định học hay không. Nếu cậu vào học ở Brown, cậu có thể lái con thuyền đã đóng với bố mình xuôi từ Maine xuống và neo nó đâu đó gần trường. Thật mới thú làm sao? Cậu hít hơi sâu và thả lỏng bắp chân. Chà, cậu thấy thật dễ chịu.

“Dứt khoát là đăng ký sớm được chứ,” Brigid hân hoan. “Nó sẽ thực sự chứng tỏ cam kết của bạn. Chúng tôi rất đề cao điều đó.”

“Hay quá,” Nate nói. “Em sẽ làm thế.” Cậu không thể đợi thêm nữa để kể Jennifer nghe rằng trường Brown đáng ngưỡng mộ thế nào.

“Nào, em cũng viết phải không, Daniel?” Marion dịu dàng hỏi.

Dan bỏ tay khỏi mắt và nhìn quanh văn phòng đầy ngạc nhiên. Marion có nhiều sách về đàn ông, đàn bà và các mối quan hệ trên giá sách. Cậu có thể hình dung ra cô bó gối trong ghế bành văn phòng, húp súp bồ dưỡng và đọc *Đàn ông đến từ Sao Hỏa*, *đàn bà đến từ Sao Kim*.

Có thể cậu nên hỏi mượn cô.

“Em viết những thể loại gì?” Marion vỗ về.

Dan nhún vai vẻ ngán ngẩm. “Thơ, chủ yếu là vậy.”

Cô gật gù. “Thơ thể loại gì?”

Dan nhìn xuống đôi giày mòn vẹt của mình. Cậu thấy nóng bừng cổ và mặt. “Thơ tình ạ,” cậu nói. Chúa ơi. Cậu không thể tin nổi cậu đã gửi bài thơ đó cho Serena. Cô chắc chắn nghĩ cậu là một thằng dở hơi tội nghiệp câm lặng.

“Tôi rõ rồi,” Marion nói. Cô bấm bút bi vài lần, đợi Dan nói thêm.

Nhưng Dan vẫn im lặng nhìn ra cửa sổ có những chiếc lá mùa thu rực lửa tô điểm cho khuôn viên trông rất đặc biệt của trường Brown. Cậu tưởng tượng ra mình và Serena tay trong tay bước dọc theo hàng cây của ngôi trường đại học, thảo luận về những cuốn sách, những vở kịch hay những bài thơ. Cậu tưởng tượng ra lúc họ cùng giặt đồ chung trong tầng hầm ký túc xá, ôm hôn nhau trên nóc của máy giặt trong lúc quần áo của họ đang quay cuồng bên trong máy.

Giờ thì cậu không thể nhớ nổi tại sao cậu lại muốn đến Brown trước tiên. Tất cả dường như vô định.

“Em xin phép,” cậu nói rồi đứng dậy. “Em phải đi ạ.”

Marion gỡ hai chân ra. “Em ổn cả đấy chứ?” Cô hỏi, nhìn đầy vẻ lo lắng.

Dan dụi mắt và tiến ra cửa. “Em cần chút không khí trong lành,” cậu nói. Cậu mở cửa, nắm chặt tay. “Em cảm ơn ạ.”

Ra ngoài, cậu hút một điếu thuốc và nhìn chằm chằm khu cổng Van Wickle, lối vào chính thức của sân trường Brown. Cậu đã đọc trong cuốn giới thiệu rằng họ chỉ mở chúng có hai lần một năm. Chúng mở vào khi một lứa sinh viên mới vào trông lễ khai trường và mở ra khi lứa tốt nghiệp ra trường sau lễ phát bằng.

Dan đã hình dung cảnh cậu và Serena sóng bước qua cổng, tay trong tay với bộ áo chùng tốt nghiệp.

Cậu đã hình dung ra quá nhiều điều nên cậu chẳng ngạc nhiên nếu bản thân Serena chỉ là một điều tưởng tượng trong sự tưởng tượng của cậu.

Nhưng không.

“Này, Dan, chuẩn khỏi đây đi,” Serena gọi từ ô tô. “Anh mình đang đi lấy một thùng bia đấy.”

Dan quăng điếu thuốc đi. Hay lắm, cậu ấm ạ, cậu nghĩ mĩ mai. Cậu không thể đợi để uống bia và rong chơi với một đám con trai ở một trường đại học mà cậu sẽ không vào học bởi vì cậu đã có một cú hỏng ăn đáng lo trong buổi phỏng vấn. Cậu thấy cần phải bảo Serena và hội đi cùng là cậu sẽ bắt xe bus về nhà.

Nhưng khi cậu quay lại, cậu nhìn thấy ánh nắng nhuộm óng mái đầu vàng rực của Serena, những ngón tay mảnh dẻ của cô sáng lấp lánh trên bánh lái, và cô mỉm cười với cậu. Nó không làm cho cậu quên hết những phiền muộn, nhưng nó đủ để khiến cậu bước lại xe và chui vào.

Ít nhất thì cậu cũng đã có chất liệu mới cho thứ thơ ca não tình của mình.

Chiến tranh và hòa bình

Jenny lấy làm mừng khi đến buổi chiếu phim của Vanessa ở quán The Five and Dime, bởi vì ở đó chỉ có một người khác nữa ngồi xem bên cạnh Clark. Việc đó dường như không phiền cho Vanessa.

“Kiểm chỗ ngồi đi,” cô bảo Jenny khi bước vào. “Bọn này vừa mới bắt đầu.” Cô đi ra cuối phòng và tắt bớt đèn. Cái ti-vi trên quầy bar chớp nháy màu xanh.

“Đợi chút,” Clark nói vọng ra từ sau quầy bar. “Anh phải đi tè cái.”

Căn phòng hôi sực mùi khói thuốc lá lưu cữu và bia đổ ra sàn. Một cô gái mặc quần soóc da màu xanh và áo ba lỗ đang ngồi một mình bên quầy bar. Có một hình xăm con khỉ trên bắp tay cô. Jenny ngồi xuống cạnh cô ta.

“Chào,” cô gái nói, đưa tay ra giới thiệu, bàn tay đeo những cái nhẫn bạc. “Tớ là chị gái của Vanessa, Ruby.”

“Em là Jennifer,” Jenny nói. “Em thích hình xăm của chị.”

“Cảm ơn,” Ruby nói. “Này, tớ sẽ lấy Coke. Cậu có muốn uống không?”

Jenny gật đầu và Ruby lúc lắc mái tóc đen cắt rất ngắn của mình và hét vào cửa nhà vệ sinh. “Này, mang cho bọn tớ mấy chai Coke, được không, anh chàng ời?”

Clark ra khỏi nhà vệ sinh. “Tự phục vụ đi!” Anh ta hét đáp lại.

“Tớ muốn hẳn phải làm việc kiếm tiền chứ,” Ruby đùa.

Vanessa thả người đánh phịch xuống cạnh Jenny và đá chân thiếu kiên nhẫn vào thành quầy bar. “Chúng ta sẽ xem cái này hay gì đây?”

Cô mới cạo trọc đầu lần nữa. Trông tròn ung ủng và kỳ quặc. Jenny nghĩ có nên nói gì đó như là “đầu mới đẹp đấy” hay không. Nhưng rồi cô quyết định như thế là dở hơi.

Clark rót đầy hai cốc Coke và đẩy chúng qua mặt quầy. Anh ta bấm nút chạy trên đầu đĩa và rồi đi vòng ra đầu kia quầy bar, choàng tay qua hông Vanessa.

“Và bây giờ là buổi trình chiếu phim truyện của chúng ta,” anh nói kiểu giọng của người thuyết minh.

Vanessa lừ mắt. “Xem đi nào,” cô nói.

Jenny giương đôi mắt lên ti-vi khi phim bắt đầu. Máy quay đi dọc đường 23, bám theo Marjorie Jaffe, một học sinh năm thứ hai Constance, khi cô đi về phía công viên Quảng trường Madison. Marjorie có mái tóc quần màu đỏ và quàng một cái khăn Kelly xanh lá cây.

Màu xanh lá cây Kelly sẽ rất hay nếu bạn quàng nó một cách ngộ nghĩnh. Nhưng Marjorie lại trông thật sự quá nghiêm túc với cái khăn.

Marjorie sang đường và vào công viên. Rồi cô dừng lại, máy quay tiến lại gần mặt cô. Cô đang nhai kẹo cao su, từ từ đảo giữa hai hàm răng trong khi đưa mắt quét khắp công viên tìm ai đó.

Ở khoe miệng cô, có một cái mụn xấu xí mà cô cố xóa đi bằng miếng cao nom rõ dỏ. Trông rất là lố bịch.

Cuối cùng Marjorie dường như đã thấy cái cô đang tìm. Máy quay bám theo khi cô vội vã bước tới một cái ghế công viên. Trên ghế là Dan.

Cậu đang nằm ngửa, một tay vung vẩy, những ngón tay quét xuống mặt đất. Quần áo của cậu nhàu nhĩ và giày thì tuột dây. Một cái ống tẩu thủy tinh vỡ để trên ngực, còn trong tóc thì lẫn những mẩu rác. Máy quay dừng lâu ở hình dáng bất động của cậu. Mặt trời xuống thấp khiến mặt cậu ửng lên màu hồng cam.

Jenny uống một ngụm Coke. Thực sự thì anh trai cô đã thể hiện được hình ảnh một tay nghiện xì ke rất thuyết phục.

Marjorie quỳ xuống bên cạnh Dan và nắm tay cậu.

Dan không cử động. Và rồi, chậm chạp, mắt cậu mở ra chớp chớp.

“Anh đang ngủ à?” Marjorie nói, nhìn sát vào mặt cậu. Cô thổi kẹo cao su chớp chớp vài lần rồi quét mũi vào mu bàn tay.

“Không, anh tìm em mãi,” Dan khẽ nói. “Anh biết bằng trực giác rằng em đã ở đây. Không ai ngoài em cho anh một cảm xúc bình yên dịu dàng đến thế... như ánh sáng vậy! Anh muốn đắm chìm trong niềm vui sướng vô cùng ấy.”

Jenny biết là bộ phim này chuyển thể từ một cảnh trong *Chiến tranh và Hòa bình* của Tolstoy. Thật buồn cười khi nghe anh trai cô nói như người thời thế kỷ 19, nhưng cũng hay hay.

Marjorie bắt đầu buộc lại dây giày của Dan, vẫn chớp chớp kẹo cao su. Cô không có vẻ gì là đang cố gắng thử đóng vai. Cố khá là tự nhiên. Jenny không biết liệu đó có chút gì chú ý hay không.

Trước khi cô có thể buộc xong dây giày, Dan ngồi dậy và ôm lấy hông cô. Cái tẩu vỡ lăn xuống đất và vỡ tan thành từng mảnh. “Natasha, anh yêu em tha thiết! Hơn tất cả mọi thứ trên đời!” Cậu hỗn hển, cố ngồi thẳng dậy và rồi ngã xuống ghế như thể bị thương.

“Hãy nghỉ chút, chàng chiến binh của em,” Marjorie nói. “Đừng để con tim đau đớn!”

Ruby không kiềm được, phá lên cười. “Con bé thật quá kịch!” Cô kêu lên.

Vanessa lườm cô. “Im đi,” cô nhắc.

Jenny vẫn nhìn lên màn hình. Dan gắng tìm cái tẩu vỡ, nhưng tất cả thứ còn lại chỉ là đám thủy tinh vụn.

“Cẩn thận đấy,” Marjorie cảnh báo. Cô thọc tay vào túi áo và lấy ra một thanh kẹo cao su. “Đây,” cô nói, đưa nó cho cậu. “Đây là vị quả lộc đề.” [20]

Dan lấy thanh kẹo và đặt lên ngực, như thể cậu quá kiệt sức để có thể bóc ra mà cho vào miệng. Rồi cậu nhắm mắt lại, và Marjorie lại cầm tay cậu. Máy quay lùi ra xa, lướt ngang toàn cảnh mặt đất của công viên. Nó dừng lại ở hình một con bồ câu đang mổ một cái bao cao su trên mặt đất, rồi lia rất nhanh phía hướng tây phía đường 23, phóng về hướng sông Hudson, quay cảnh mặt trời lặn và biến mất. Rồi màn hình tối lại.

Vanessa đứng dậy và bật đèn lên.

“Kết thúc có con bồ câu và cái bao cao su thì nghĩa là sao?” Clark hỏi. Anh ta bước ra sau quầy bar và lấy ra một chai bia Corona trong tủ lạnh. “Ai muốn uống gì không?”

“Đó là một vật biểu đạt tâm trạng,” Vanessa nói về bảo vệ. “Nó không cần phải có nghĩa rõ ràng.”

“Tớ nghĩ nó vui nhộn đấy,” Ruby nói. Cô chìa cốc vào và nhai đá. “Cho thêm Coke nào,” cô bảo Clark.

“Nó đâu có vui nhộn,” Vanessa cáu kỉnh. “Hoàng tử Andrei đang hấp hối. Natasha sẽ không bao giờ gặp lại chàng nữa.”

Jenny có thể thấy Vanessa đang rất cố gắng để không nổi đóa. “Em nghĩ là phần quay phim rất tốt,” nó nói. “Đặc biệt là những cú quay ở cảnh kết.”

Vanessa bắn cho nó một cái nhìn biết ơn. “Cảm ơn,” cô nói. “Này, em chưa xem bản cuối phim của Serena nhỉ? Nó rất hoàn thiện.”

“Vâng,” Jenny nói. “Nhưng chị cũng đã quay toàn bộ cho phim đó phải không?”

Vanessa nhún vai. “Ừ. Đúng như vậy.”

“Nói nghiêm túc nhé. Phim của em tốt đấy, nhưng chị thích *Hành tinh Khỉ* hơn,” Ruby đùa.

Vanessa trợn mắt lên. Chị cô sao có thể ngây ngô đến vậy. “Đó là vì chị như trẻ con,” cô vặc lại.

“Anh thích đấy,” Clark nói. Anh ta uống ngụm bia. “Mặc dù anh không thật sự hiểu lắm.”

“Có gì phải hiểu đâu,” Vanessa nói đầy cáu kỉnh.

Jenny không muốn ngồi đây mà nghe họ cãi vã. Nó muốn đến Williamsburg để giải trí chứ không phải để bị tra tấn. “Này, chị có muốn đi đâu kiếm gì ăn không?” Nó hỏi Vanessa.

Vanessa vờ lấy áo khoác trên mặt quầy bar và xỏ tay vào áo. “Muốn quá đi chứ,” cô nói. “Ra khỏi đây nào.”

Họ bước vào một quán cà phê chuyên đồ ăn Trung Đông, gọi món sốt gà và sô-cô-la nóng.

“Này, Jennifer. Hàng họ to thế thì cũng phải có đến bảy thằng bạn trai nhỉ?” Vanessa hỏi, chỉ thẳng vào ngực Jennifer.

Jenny ngượng chín người trước câu hỏi khiếm nhã của Vanessa. “Ờ... Em có... kiểu... một ạ.”

“Thế hả?”

“Thế mà. Gần như vậy.” Jenny đỏ mặt, nhớ lại lúc Nate định hôn nó trong công viên. Cậu đã hứa gọi nó khi quay về từ Brown. Chỉ nghĩ đến đó cũng đã làm nó rịn mồ hôi.

Cô hầu bàn mang ra cho họ sô-cô-la nóng.

Vanessa nhích ghế lên trước và thối tách của mình. “Vây kể chị nghe về cậu đó đi.”

“Tên anh ấy là Nate, và anh ấy học năm cuối trường St. Jude,” Jenny kể. “Anh ấy có vẻ nghiện thuốc, nhưng anh ấy thực sự ngọt ngào và không phô trương, nhất là với một anh con trai sống trong một tòa nhà mặt phố phải đến tỉ đô.”

Vanessa gật đầu. “Ừ hừ.” Cậu ta nghe có vẻ như loại con trai cô chẳng bao giờ có nhu cầu quan tâm. “Thế hai đứa có đi chơi không? Không phải hẳn thuộc loại... cậu biết đấy, *cụ non* ấy?”

Jenny chỉ mỉm cười. “Nate chẳng bận tâm. Chỉ là anh ấy... *thích* em.” Nó sung sướng thối tách của mình, để cho hơi nước bốc lên ngực.

Vanessa định hỏi liệu Jenny có để ý đến tính cách đó của Nate không. Điều này sẽ giải thích tại sao cậu ta lại thích cô bé đến vậy.

“Ý em là chúng em vẫn chưa hôn nhau hay làm gì cả,” Jenny nói tiếp trước khi Vanessa kịp hỏi. “Có cái kiểu gì đó mà làm em càng thấy thích anh ấy hơn nhiều. Anh ấy không quá ranh ma, chị hiểu không? Anh ấy thậm chí chẳng nhìn vào ngực em.”

“Ồ,” Vanessa nói về ấn tượng.

“Thêm nữa,” Jenny nhấp sô-cô-la của mình. “Anh ấy đang ở Brown cuối tuần này. Em không hiểu anh ấy có chạm trán Dan không.”

“Có thể.” Vanessa nhún vai, cố tỏ ra như mình chẳng bận tâm. Cô ước mình có thể bỏ ngoài tai những chuyện ba lằng nhằng khi ai đó nhắc đến tên Dan.

Người hầu bàn mang món sốt gà ra, Vanessa chấm một miếng bánh mì dẹt vào nước sốt và cuộn lại.

Jenny biết Vanessa vẫn mê mẩn Dan - trong chừng mực, phim của cô là một chứng cứ. Nhưng Dan giờ đang cặp với Serena. Và nếu Dan cặp với Serena, Jenny làm thân được với Serena, chính là điều Jenny luôn luôn muốn. Hoặc gì nữa nào?

Jenny nhúng ngón trỏ vào nước sốt gà, cho vào miệng rồi mút. Nó nghĩ ngợi. Dan vẫn cứ khốn khổ như thường dù có được đi cùng Serena hay không, mặc dù Jenny phải thừa nhận là nó nhớ anh mình. Khi nó nghĩ ngợi thấu đáo, nó nhận ra mình không cần Serena cặp kè với Dan để nó có cơ hội được đi chơi cùng Serena. Mà rút cục, nó đã giúp Serena làm phim đấy thôi. Nó có thể trò chuyện với cô ấy bất cứ khi nào nó muốn. Nó đâu có còn chỉ là đứa em gái nhỏ của Dan nữa. Nó là Jennifer, con người của chính nó, đang có một anh chàng năm cuối thật *hot* làm bạn trai.

Nó nhìn lên và mỉm cười với Vanessa. Có lẽ nó sẽ giúp đỡ chị ta.

“Chị biết không, Serena cứ cố đọc một quyển sách mà Dan rất thích,” Jenny nói. “Và chị ấy ghét nó thậm tệ. Chị ấy còn không đọc xong được nữa cơ.”

Vanessa nhú mào. “Thì sao?”

Jenny nhún vai. “Thì em thấy không phải là cái gì họ cũng có điểm chung được, vậy thôi.”

Vanessa nheo mắt. “Ra điều này hờ ra từ cô gái vốn sẵn sàng liếm gót chân Serena nếu cô ta yêu cầu đây.”

Jenny há miệng định nói gì đó để trả đũa. Rồi nó ngậm miệng lại. Điều đó đúng: nó cứ lẻo đẻo theo Serena như một con chó con. Nhưng không còn lâu nữa. Tên nó bây giờ là Jennifer.

“Em chỉ nghĩ nếu chị vẫn còn tình cảm với Dan, chị nên làm điều gì đó, vậy thôi. Chị sẽ ngạc nhiên cho mà xem,” Jenny nói.

“Chị không làm,” Vanessa nói ngay. Cô vớ lấy một miếng bánh mì mỏng và cái kính xé nó làm đôi.

“Có, chị làm đi nào.”

Vanessa không thích bị bảo ban phải làm gì, đặc biệt từ một đứa nhóc. Nhưng Jenny có vẻ chân thành, và nếu Vanessa thành thật với lòng mình thì cô phải thừa nhận rõ ràng là cô vẫn có tình cảm dành cho Dan.

Cô xoa tay khắp cái đầu gần như trọc của mình và nhướn mắt lên nhìn Jenny. “Em nghĩ thế à?” Cô hỏi.

Jenny gật đầu. Vanessa có một cấu trúc xương khá là cân đối. Với một chút son bóng cô sẽ thực sự trông giống một cô gái. Cô cũng không đến nỗi nửa gàn dở hay khó chơi như cách bản thân cô vẫn tỏ ra thế.

“Chị chắc cần phải để tóc dài ra tí, nhưng chuyện có thể xảy ra,” Jenny nói. “Ý em là hai người thực sự đã là bạn bè tốt rồi. Chị chỉ cần đẩy quan hệ lên mức tiếp theo thôi.”

Hãy cho một cô gái một anh bạn trai có cơ hội thì người đó sẽ trở thành một chuyên gia thứ thiệt về chuyện quan hệ.

B nổi điên lên theo cách rất chính thống

“Thế tình hình ra sao?” Aaron hỏi khi Blair quay lại xe sau buổi phỏng vấn. Cậu đang ngồi trên nắp máy chiếc Saab, khẽ chơi guitar và hút điếu thuốc khác. Cậu ta trông như đang ở nhà ngay tại Yale này.

“Okay, tôi nghĩ vậy,” Blair đáp vẻ do dự. Thực tế vẫn chưa đâu vào đâu. Nó mở cửa vào ghế của khách, ngồi xuống và tụt giày ra. “Tôi nghĩ tôi bị rộp lên rồi. Giày như củ kọt.”

Aaron mở cửa chỗ người lái và chui vào. “Thế họ hỏi đằng ấy những gì?” Cậu ta hỏi.

“Cậu biết đấy, tại sao chọn Yale - những thứ đại loại vậy,” Blair đáp một cách lơ đãng. Cả buổi phỏng vấn giờ là một thứ mờ mịt với nó. Nó thấy mừng vì đã xong.

“Nghe khá là chuẩn nhỉ,” Aaron nói. “Tớ chắc đằng ấy đã làm tốt.”

“Ừ.” Blair quay lại và vói ra sau lấy cái túi xách. *Tuyển tập truyện ngắn của Edgar Allan Poe* nằm ngay trên băng ghế sau.

Blair nhớ ra một trong số những câu hỏi của người phỏng vấn. *Em có thể nói cho tôi biết về quyển sách yêu thích mà em đọc gần đây không?*

Ồi ôi.

Đột nhiên tất cả ủa về với nó.

Nó quật tay ra xung quanh, run lên. “Cút thật,” nó nói gần như thành tiếng thì thầm.

“Gì cơ?”

“Tôi đã rối tinh cả lên. Tôi đã làm hỏng hết mọi chuyện.”

“Ý đằng ấy là sao?” Aaron lo lắng hỏi.

Blair xoa vết bầm trên lông mày. “Ông ta hỏi tôi là có đọc quyển sách nào hay gần đây không. Cậu có biết tôi bảo sao không?”

Aaron lắc đầu. “Nói sao?”

“Tôi bảo ông ta là tôi chẳng đọc gì bởi vì đời tôi là một mớ bòng bong khủng hoảng. Tôi bảo ông ta là tôi đã ăn cắp ở cửa hàng. Tôi bảo ông ta là tôi muốn tự tử.”

Aaron mở to mắt, nhìn nó chằm chằm.

Blair liếc ra cửa sổ nhìn vào cái khuôn viên đẹp đẽ của trường Yale. Nó muốn được vào đó từ khi nó đến lần đầu tiên cùng bố để xem trận bóng đá giữa trường Yale và Harvard trong kỳ gặp mặt cựu sinh viên năm nó lên 6. Yale là định mệnh của nó. Là tất cả những gì nó làm để hướng tới. Tại sao nó không đi chơi vào các đêm trong tuần nữa vì nó thực sự học ôn thi cuối cấp. Nó đã rất tự tin về việc đỗ vào, và chỉ trong vài phút ngắn ngủn nó đã thối sạch trơn đi hết cả. Làm sao nó có thể vác mặt nhìn mọi người sau chuyện này?

Aaron đặt tay lên vai Blair. “Đằng ấy làm thế ư? Ý mình là tự tử ấy?”

Blair lắc đầu. “Không.” Nó sụp người xuống ghế, ngực nó trĩu xuống trong khi những giọt nước mắt giận dữ rơi trên má. “Mặc dù tôi nên làm thế sau lúc này.”

“Và ấy đã ăn cắp ở cửa hàng à?”

“Câm đi,” Blair quát lên, gạt tay cậu ra khỏi vai nó. “Đây tất cả là lỗi của cậu. Cậu đã làm tôi đến quá muộn. Tôi lẽ ra nên bắt tàu đi vào buổi sáng như tôi đã dự định.”

“Này, tớ đâu có bảo đằng ấy phải nói tất cả mọi thứ đó trong buổi phỏng vấn đâu,” Aaron chỉnh lại. “Tớ thì không lấy làm buồn quá về việc đó đâu. Cuộc phỏng vấn chỉ chiếm một phần năm cả quá trình thôi. Đằng ấy chắc vẫn ổn mà. Ngay cả nếu không được, có hàng tỉ trường tốt khác để vào học.”

Blair sực nghĩ ra điều đó. Nó cố gắng nhớ lại cả buổi phỏng vấn còn lại diễn ra như thế nào. Có thể có một đốm sáng nhỏ nào không đến nỗi tồi tệ như nó nghĩ.

Rồi nó nhớ lại nó đã làm gì ở phút cuối buổi phỏng vấn.

Blair đập đầu lần nữa ra sau. “Ôi Chúa ơi!”

Aaron cắm chìa khóa vào ổ và khởi động. “Gì vậy?”

“Tôi đã hôn ông ta.”

“Ai cơ?”

“Người đàn ông đó. Người phỏng vấn. Tôi đã hôn lên má ông ấy trước khi tôi ra.” Blair nói, môi dưới nó rung rung và nước mắt chảy tiếp giàn giụa trên mặt. “Tôi thật là làm trò hề.”

“Oái.” Aaron thốt lên vẻ khá ấn tượng. “Ấy hôn người phỏng vấn? Tớ cá đằng ấy là người đầu tiên khởi xướng trò đó.”

Blair không trả lời. Nó xoay người hướng ra cửa sổ và khoanh tay ôm chặt thân mình, khóc một cách khổ sở. Nó sẽ bảo bố thế nào đây? Nó sẽ bảo Nate sao đây? Nó đã làm khó dễ cho cậu vì đã không nghiêm túc về việc tới Yale, rồi nó đã đi và biến cuộc phỏng vấn của mình thành một trò hề.

“Okay, đằng ấy biết gì không?” Aaron nói, lao xe ra khỏi bãi đỗ. “Tớ nghĩ bọn mình nên biến khỏi đây trước khi họ gọi cảnh sát chẳng hạn.” Cậu mỉm cười và nhặt lên một tờ giấy ăn hiệu Dunkin Donuts bắn dưới sàn, đưa cho Blair để nó hỉ mũi. “Đây.”

Blair mặc cho tờ giấy ăn rơi xuống sàn. Nó không thể tưởng tượng được có lúc lại để cho bản thân mình rơi vào tình trạng này. Đi lòng vòng trong một cái xe bắn thủ với một thằng con trai ăn chay tóc uốn nhọn nhọn sắp trở thành anh em với nó. Thức đêm ăn những đồ linh tinh và uống bia. Phơi bày gan ruột của mình ra với người phỏng vấn ở Yale, hôn ông ta và phá tan thành tương lai của mình. Những điều đó không thể xảy ra với nó được. Nó chỉ xảy ra với kẻ thất bại. Những nam diễn viên cứ hiện ra liên tục trong cuộc thử vai nhưng chưa ai nhận được vai chính. Người thì có tóc xấu và da có vấn đề, người thì có quần áo kinh khủng và không có kỹ năng giao tiếp xã hội. Chúa ơi. Nó đang biến thành cái gì đây?

“Muốn đi đâu ăn sáng không?” Aaron hỏi, rẽ vào đường chính đi qua New Haven.

Blair ngồi sụp xuống ghế. Nó không thể chịu nổi việc ăn gì nữa. “Cứ đưa tôi về nhà thôi,” nó nói

đầy ghê tởm.

Aaron nhét một cái đĩa nhạc Bob Marley vào và lái hướng ra xa lộ, trong khi Blair nhìn chăm chăm ra cửa sổ, cố gắng nghĩ ra những lý do để sống.

Đó là liên hoan phim trường Constance vào thứ hai. Nếu thắng, nó sẽ có thêm một sự ghi nhận trong bảng thành tích của mình, và có thể Yale sẽ giả mù đối với cuộc phỏng vấn bất hạnh của nó. Có thể họ sẽ tha thứ cho nó về chuyện kỳ cục đã gây ra, bởi vì hơn hết nó là người có tố chất nghệ sĩ. Và nếu nó thắng cuộc thi nhưng vẫn không được vào Yale, nó có thể trở nên ngả hẳn sang nghệ thuật và bắt đầu chỉ mặc đồ đen giống như cái con Vanessa kỳ quặc kia và gửi hồ sơ vào trường NYU hay Pratt[21]. Và nếu nhờ nó không thắng thì sao? Thì nó có thêm một thứ để bổ sung vào danh sách lý do tại sao đời nó hoàn toàn chó tha mèo ỉa.

Để làm cho mọi thứ tồi tệ hơn, cuối tuần tới là ngày đi spa của mẹ nó và tiệc trưa của phù dâu. Blair sẽ phải tỏ ra dễ thương và nhiệt tình. Nó thậm chí còn phải tiếp chuyện Serena. *Vui chưa!*

Và rồi ngày thứ bảy tiếp theo là ngày cưới. Sinh nhật nó. Và là ngày nó đã ấn định để mất trinh cho Nate. Blair nhắm nghiền mắt lại chặt hết mức, cố nhớ về hình ảnh nó từng mơ lúc trước: Nate mở nút chai sâm-banh trong phòng khách sạn của hai đứa, mặc chiếc quần pajama cashmere quyn rũ đó. Thay vì thế, đầu nó lại là khung cảnh hoàn toàn khác. Nó chỉ thấy con chó của Aaron chồm lên người nó với một bức thư trong cái mồm đầy dãi. Lá thư đề bưu cục trường Yale và viết, “Cô Waldorf thân mến, Chúng tôi lấy làm tiếc phải thông báo cho cô rằng cô đã bị từ chối nhận vào trường Yale. Cảm ơn vì đã cố gắng và hãy có một cuộc sống đẹp đẽ. Trân trọng, Phòng Giáo vụ Trường Đại học Yale.”

Blair mở mắt ra và ghen thở. Không, nó kiên quyết tự răn mình. Nó không thể là một kẻ thua cuộc. Nó sẽ được vào Yale, dù bất cứ chuyện gì. Nó và Nate sẽ tới đó cùng nhau. Họ sẽ sống bên nhau và làm mọi điều bất cứ khi nào muốn. Đó là cuộc đời nó đã hình dung cho mình và đó là cách nó phải diễn ra.

Nó quay sang Aaron. “Điều đầu tiên khi bọn mình quay về, tôi sẽ gọi bố tôi và yêu cầu ông quyn góp gì đó cho trường Yale,” nó nói đầy quả quyết. Đó đâu phải là sự đút lót, phải không nhỉ? Đó là một việc vẫn diễn ra đầy đó thôi! Và thế đâu có nghĩa nó là một sinh viên tồi hay vớ vẩn.

Thực sự thì người phỏng vấn nó hẳn nhiên sẽ không quên được cái hôn đó ngay chốc lát được. Bất cứ cái gì bố nó đóng góp cũng sẽ phải thật hoành tráng.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tố.

Xin chào các cậu!

Ai đi cùng ai?

D đã bỏ hẳn *S* thì phải? Có phải *S* đã đá *D* có chủ đích hay đó chỉ là điều hiển nhiên trong kiểu cách huyền thoại của cô nàng? Và có phải *N* thực sự nghiêm túc về *J*? Ý tớ là liệu cậu ta có thực sự bỏ rơi *B* trong lúc cô bé cần cậu không? Vì một đứa lớp 9? Hãy cá cược đi nào.

Bạn hãy biết điều này rồi cũng đến

Đại học Yale vừa thông báo việc sát nhập vào Yale trang trại vang nho Waldorf, và một môn học phụ về quản lý rượu vang vừa được thêm vào chương trình học. Các sinh viên sẽ sản xuất rượu vang của chính họ, và sẽ được các thương gia địa phương bán với tên của trường trên nhãn hiệu. Mỗi học kỳ một nhóm sinh viên sẽ sống và làm việc tại trang trại nho mới của trường ở miền Nam Pháp, nghiên cứu về nghệ thuật làm vang, ăn đồ ăn Pháp và nói tiếng Pháp như người bản địa. Trang trại nho sẽ mở cửa và hoạt động trong mùa hè này, nhờ vào sự đóng góp rộng rãi của một phụ huynh tương lai.

Xem ra người bố sẽ vượt qua được bằng tiền của, nhưng *B* vẫn phải đợi đến tận tháng tư để xem liệu nó có được vào học không, cũng như đám còn lại chúng mình vậy. Tình trạng chờ đợi này giết tớ chết mất!

E-mail của bạn

 GNC thân mến,

Tớ đã nghe được vài chuyện về các bộ phim tham gia liên hoan phim trường học. (Tớ cũng học ở Constance.) Dù gì thì tớ vẫn cho là phim của *B* sẽ thắng. Tớ nghiêm chỉnh đấy. Tớ biết phim của cô ấy nghe có vẻ cứ lặp đi lặp lại, nhưng nó rõ ràng giống như hiệu ứng video rất vui của MTV. Tớ học trong lớp làm phim cùng cô ấy, và cô ấy khá nhất về biên tập, vì thế tớ cá nó rất được. *S* thậm chí còn chả biết bật máy quay lên thế nào, và phim của *V* thì lúc nào cũng đầy sự khoe khoang. Vậy đấy.

- NgàyMưa

 Ngày Mưa thân mến,

Tớ nghĩ phim của *B* nghe rất hấp dẫn đó, nhưng tớ muốn để nhận xét của bạn sang một bên. Nó còn tùy vào ban giám khảo quyết định ngày thứ hai tới chứ. Và những người thua chắc chắn sẽ trút cơn thất vọng của họ vào những thứ thời trang đầy quá khích. Tớ không đợi nổi nữa!

- GNC

Những cảnh trông thấy

J và *V* đang mua sắm ở hiệu Domsey's trong khu Williamsburg. *V* đã mua một bộ váy màu đen nhỏ kiểu cổ điển. Cô phải nghiêm túc để cho *D* thấy sự quan tâm của cô. *B* và *A* chạm trán bố mẹ họ và người tổ chức lễ cưới trên đường về nhà họ ở đường số 72. *B* trông không vui vẻ gì. *D*, *S*, *N* và đám bạn túm tụm với nhau ở Nhà ga Trung tâm lúc chiều chủ nhật. Cả sáu người trông rất phờ phạc, nhưng có chuyện gì mới vậy?

Một điều cuối

Đó là kỳ Lễ Tạ ơn, lúc dành lời cảm ơn cho những gì ta có. Vậy... cảm ơn bạn vì tất cả những cái quần da ở hiệu Intermix và cái choàng da cực đẹp mà tớ sắm từ hiệu Scoop. Cảm ơn mọi cậu trai tớ biết và những người tớ chưa từng gặp vì đã càng lớn càng dễ thương hơn. Và cảm ơn mọi người vì đã luôn cư xử nhã nhặn và luôn luôn đem lại cho tớ chuyện để kể.

Sắp có nhiều chuyện hơn.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Và người chiến thắng là...

Cô McLean, hiệu trưởng trường Constance Billard, đã ra một quy định rằng các cô gái lớp trên sẽ được miễn cho hai buổi học cuối ngày thứ hai để tham gia liên hoan phim cuối cấp. Từ lớp 7 đến lớp 12 kéo vào hội trường và chọn chỗ ngồi. Một màn hình trắng rộng treo từ trần nhà thả xuống sân khấu. Các thí sinh ngồi ở hàng đầu, Blair, Vanessa và Serena cũng trong số đó. Arthur Coates, người cha diễn viên nổi tiếng của Isabel, đứng trên bục, sẵn sàng đọc phát biểu và giới thiệu các bộ phim.

Serena ngồi ở cuối hàng đầu gần cửa sổ. Cô ngắm những người đi bộ ăn mặc bánh bao diều qua đường số 93. Móng tay cô đã hoàn toàn bị găm nham nhở, và cô thấy lo lắng đến mức chỗ ngựa rậm ran trong đôi tất đen của mình lan ra thành cơn ngựa toàn diện chạy từ mắt cá chân lên đến đùi.

Dĩ nhiên, cô trông vẫn đẹp. Cô lúc nào cũng đẹp.

Nhưng Serena rất lo lắng. Đây là một dự án ngoại khóa của cô. Thắng lợi tại cuộc thi này là cách duy nhất để cô chứng tỏ với trường đại học rằng cô không chỉ là một đứa con gái bị đuổi khỏi trường nội trú chỉ vì không lo đến việc quay về học đúng hẹn sau khai giảng, hay một cô nàng có bảng điểm chẳng có gì gây chú ý. Cô không phải là một đứa hoàn toàn kém cỏi. Cô biết sáng tạo. Cô có năng lực. Cô có gu thẩm mỹ.

Và nếu họ không thể nhìn ra được điều đó, thì mặc xác họ... Phải không nhỉ?

Vanessa cũng lo lắng, mặc dù cô không để lộ ra. Cô ngồi thu vào trong ghế, chọc chọc vào phía trên quyển sổ đục lỗ 3 vòng màu đen của mình, nhìn chăm chăm vào đôi ủng Doc Martens của mình trên sàn gỗ hội trường. Cô chẳng bận tâm việc Ruby và Clark không đón nhận phim của cô. Jenny đã nói nó thích phim đó. Và thậm chí nếu câu chuyện không thật sự đi theo đúng cách cô muốn, và sự kết nối giữa Marjorie với Dan lù lù hơn cả tiếng tốp mõ xèo xèo, phần quay phim vẫn xuất sắc. Thậm chí trước khi cô bắt đầu làm phim, cô đã tính đến việc chiến thắng cuộc thi. Nó sẽ là cú quyết định cho cô được tiếp nhận sớm vào trường NYU.

Blair cảm thấy đau bụng bởi hàng loạt lý do. Nó đã gọi điện, gửi mail và nhắn tin chat lại cho Nate từ lúc nó trở lại thành phố chiều thứ bảy, nhưng cậu chẳng hề đáp lại. Đêm qua nó gần như đã ào đến nhà cậu để xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng rồi mẹ nó đã lôi nó đến xem xét khách sạn St. Claire để quyết định loại đồ ăn dùng cho đám cưới. Cứ như là Blair có thể cho ý kiến rằng món cá bầm viên này quá tanh hay món salad kia thì trộn quá nhiều dầu. Sau khi họ đã đặt xong bốn món, nó còn phải nghe mẹ và người sắp đặt tiệc cưới có cuộc tranh luận ngắn gọn về việc bố trí hoa nên cao hay thấp - để cuống dài hay cuống ngắn. Cao nghĩa là mọi người sẽ khó nhìn được qua chúng. Thấp nghĩa là chúng trông không ấn tượng. Họ chốt lại là tầm lưng chừng, như thế đó không phải là điều *hiển nhiên* nhất trên thế giới này.

Khi về nhà, bố Blair đã để lại một lời nhắn trong máy trả lời, hỏi cuộc phỏng vấn vào Yale của Gấu con của ông ra sao. Nó không gọi lại. Ký ức về cuộc phỏng vấn nhức đầu vẫn bám lấy nó như một cái bóng hôi hám, và nó từ chối nhắc đến với bất cứ ai. Nói về điều đó nghĩa là sẽ phải thừa nhận bị đánh bại, và Blair chưa sẵn sàng cho điều đó. Thay vì thế, nó gửi cho bố một e-mail vui vẻ, kể tất cả về người phỏng vấn đã rất hào hứng với rượu vang ra sao và đã tìm cách đưa một môn học phụ về quản lý rượu vang vào chương trình học từ nhiều năm nay. Nó không

nhắc gì đến cuộc phỏng vấn thực sự, chỉ bảo ông duy nhất việc có đóng góp sẽ đảm bảo cho nó một chỗ chắc chắn hoàn hảo sẵn sàng ở Yale. Bằng vài dòng chữ, nó đã khiến bố nó phải cuống lên để đóng góp cả phần đất cát còn lại của mình. Nó là một bậc thầy về thuyết phục.

Hôm nay cuộc thi phim mang lại một cơ hội khác để nó đổi vận.

Phải đổi. Chỉ cần *phải* thôi.

“Cảm ơn các em đã đến dự,” ông Coates nói, nở nụ cười mê hồn lừng danh của mình. Ông đã đóng trong một chương trình truyền hình hồi mới lớn, có một album bạch kim hồi năm hai mươi tuổi và đã làm toàn những video ca nhạc quyến rũ. Giờ ông là một ngôi sao điện ảnh và quảng cáo cho Pepsi. “Hôm nay tôi hân hạnh được giới thiệu thể hệ kế tiếp với những tài năng mới trong ngành điện ảnh.”

Ông nói ngắn gọn về lịch sử sự có mặt của phụ nữ trong phim. Marilyn Monroe. Audrey Hepburn. Elizabeth Taylor. Meryl Streep. Nicole Kidman. Julia Stiles.

Rồi ông giới thiệu phim đầu tiên: phim của Serena. Ánh đèn tắt và phim bắt đầu chiếu.

Cơn bồn chồn râm ran trong dạ dày Serena khi cô xem phim của mình dường như đã lần thứ một trăm. Thậm chí bộ phim như ì ra. Thực tế thì cô bắt đầu cảm thấy khá là tự hào về nó.

“Ừm. Cậu có thấy kỳ cục không?” Becky Dormand thầm thì với mấy đứa lăm mồm lớp dưới.

“Ôi Chúa tôi. Trông nó hư hỏng khi mặc cái váy đó thế?” Rain Hoffstetter thì thảo với Laura Salmon ở hàng sau, nơi đám lớp lớn đang ngồi.

“Mà cậu có thể thấy rõ cái ti trần của nó trong gương phòng thay đồ,” Laura thì thảo đáp.

Khi hình ảnh mờ tối dần và ánh sáng bật lên, khán giả vỗ tay. Không phải là tiếng vỗ tay điên dại, phấn khích, nhưng là một tràng vỗ tay liên tục. Có người huýt sáo và Serena nghển cổ để xác định người huýt sáo. Đó là cô Beckham, giáo viên dạy làm phim. Serena đâu có phải là một học trò của cô ấy.

“Tớ nghe nói nó thậm chí chẳng tự làm được phim,” Kati Farkas thì thầm với Isabel Coates. “Nó đã trả tiền cho một đạo diễn nổi tiếng để làm phim đó.”

Isabel gật gù. “Tớ nghĩ đó là Wes Anderson,” cô nói.

Tiếp theo, ông Coates giới thiệu hai phim nữa. Đầu tiên là về cuộc trò chuyện của Carmen Fortier với bà nội 94 tuổi, chỉ toàn nói về việc được phần thưởng là được xem phim truyền hình *Phố Vòng*, và dường như chẳng có cảm xúc gì. Tiếp theo là cuộc du ngoạn của Nicki Button về ngôi nhà nghỉ miền quê của cô ở Rumson, New Jersey, một bộ phim chán như con gián, đặc biệt khi cô dẫn ra cái tên của tất cả những con thú nhồi bông cô đã thu thập hàng năm trời. Fluffernutter. Larry. Bow Wow. Horsie. Ralph. Ủn ỉn tóc xỉn - khi gió ma toi.

Ai thèm quan tâm cơ chứ?

Đám con gái trường Constance vỗ tay lấy lệ, và rồi ông Coates giới thiệu phim của Vanessa.

Phút mái tóc đỏ xoăn của Marjorie xuất hiện trên màn hình lớn, Vanessa bắt đầu khúc khích cười đầy hồi hộp. Cô hiếm khi cười to hay thậm chí là mỉm cười trước đám đông, nhưng

Marjorie thật quá kỳ cục đến nỗi cô không nhìn được. Toàn thân cô rung lên, và cô phải nhìn đi chỗ khác. Bên cạnh cô, Blair Waldorf bắt chéo chân rất kênh kiệu và bắn cho Vanessa một cái nhìn khinh thị. Rồi máy quay chuyển động đầy đặn đuổi dọc hình dáng nhàu nhĩ của Dan và Vanessa ngưng cười. Chúa ơi, cậu ta đẹp thật.

Căn phòng yên lặng giây lát sau khi phim hết. Rồi Jenny bắt đầu vỗ tay từ chỗ cô ngồi cùng đám lớp 9. Cô Beckham huýt sáo ầm ĩ, và cả phòng rầm rầm tiếng vỗ tay.

“Diễn cừ lắm, Marjorie!” Vài đứa năm thứ hai la lên.

“Cái chi tiết bao cao su đó thật tửm,” Kati thì thầm với Isabel ở cuối phòng.

“Cái đó nghĩa là cái quái gì?” Laura hỏi.

“Cái đứa con gái đó thật sự loạn trí rồi,” Rain nói.

Cuối cùng là màn của Blair.

Blair áp cái PalmPilot của nó vào ngực giống như cảnh Audrey Hepburn ăn chiếc bánh sừng bò ngẫu nhiên. Ở phía cuối phòng, đám bạn nó nhún nhảy trên ghế theo nhạc và vỗ tay ầm ĩ khi phim kết thúc.

“Nó hay chứ,” Isabel bảo Kati. “Không phải thế sao?”

“Hửn rồi,” Kati đồng ý.

“Phim đó được,” Becky Dormand nói thầm với đám bạn. “Ý tớ là nó chắc chắn không mất quá nhiều thời gian cho làm phim để bây giờ bạn bị dồn đơn xin vào mọi trường đại học ở Bờ Đông.”

“Tớ nghe nói ngay cả nếu đỗ vào Yale, nó sẽ xin hoãn việc học lại một năm để có thể theo mấy cái chương trình trị liệu pháp rất khắc nghiệt,” một cô gái lớp lớn nói.

“Ý cậu là vì chuyện nó có với anh con dượng? Tớ nghe nói bọn họ đã ngủ với nhau từ khi cậu ta chuyển đến,” Becky nói.

“Eo tửm!” Các cô còn lại la lên.

Cuối cùng Arthur Coates đứng dậy với một phong bì trắng trong tay. “Các em biết đấy, không thực sự có người thắng hay kẻ thua,” ông bắt đầu.

Blair nuốt nước bọt đầy lo lắng. *Vâng, vâng, vâng. Hãy mở cái phong bì chết tiệt đó ra.*

“Và người chiến thắng là...”

Khoảng dừng nặng nề.

“Serena van der Woodsen!”

Hoàn toàn im lặng.

Rồi Vanessa đứng dậy và tru lên kiểu sói như chị cô đã dạy cô. Cô thất vọng, nhưng phim của Serena tốt, và khỉ thật - cô tự hào đã tham gia một phần trong đó. Khi thấy Vanessa, Jenny cũng đứng dậy, và vỗ tay ầm ĩ. Rồi cô Beckham đứng dậy và hét lên, “Hoan hô,” và cả trường cũng

hòa theo.

Serena bước lên bục, mặt bừng lên hạnh phúc và đón nhận giải thưởng - hai tấm vé đến Cannes và ba đêm ở một khách sạn năm sao trong suốt thời gian liên hoan phim vào mùa xuân. Cô ngập ngừng, vén mái tóc vàng óng của mình ra sau tai và ghé vào micrô.

“Tôi muốn mời hai cô gái nữa lên đây,” cô nói. “Vanessa Abrams và Jennifer Humphrey. Tôi đã không thể hoàn thành bộ phim mà không có họ.”

Vanessa thè lưỡi ra với Jenny từ bên kia hội trường và rồi đi lên bục với Serena. Rút cục thì cô đã đảm trách tất cả phần quay phim. Cô đáng được ghi nhận về việc làm cho toàn bộ cái thứ này thành hiện thực.

Serena nắm tay Vanessa và đưa cho cô một tấm vé máy bay. “Cảm ơn,” cô thì thầm. “Tớ muốn cậu có nó.”

Jenny háo hức len qua đầu gối của đám bạn cùng lớp và lên với Serena cùng Vanessa trên bục. Serena hôn cô vào má và ấn tấm vé máy bay kia vào tay cô. “Em tuyệt lắm,” Serena nói. Jenny đỏ mặt: cô chưa bao giờ đứng trước một cử tọa bao giờ.

Điều này không thể xảy ra, Blair nghĩ. Nó ngồi ngay đơ trên ghế và nhắm mắt lại chìm trong tiếng vỗ tay. Nó đang thiếp đi. Mới ba giờ sáng. Ngày thứ hai vẫn chưa bắt đầu. Còn vài giờ đồng hồ nữa cho đến lúc nó bước đầy tự hào lên bục trong chiếc áo len màu thạch thảo may mắn của nó và đón nhận giải thưởng từ tay ngài Coates.

Đáng tiếc.

Blair mở mắt. Serena vẫn đang rạng rỡ như chọc tức giữa đám đông.

Và Blair vẫn đang đóng trong bộ phim bi thương nhất mọi thời đại. Bộ phim đó là cuộc đời nó.

Thú đau thương không thể bỏ

“Mình thắng rồi!” Serena hét lên.

Dan đá vào cái chai Snapple vỡ trên Đại lộ West End, áp điện thoại vào tai. “Thắng gì cơ?” Cậu hỏi, cố không tỏ ra quan tâm.

“Liên hoan phim cuối cấp,” Serena hào hứng nói. “Họ thích nó! Mình không thể tin được. Vanessa còn nói mình nên nghĩ đến việc nộp đơn vào các trường nghệ thuật. Mình có thể trở thành nhà làm phim!”

“Tốt đấy,” Dan nói. Cậu không thể nghĩ ra được một sự hưởng ứng nào khả dĩ hơn. Mỗi lần nghe giọng của Serena hay chỉ cần nghĩ về cô, cậu cảm thấy mình như bị hành hạ.

“Dù sao mình cũng chỉ muốn cậu biết vì cậu đã xem phim,” Serena nói.

Không đáp lại.

“Dan?”

“Ừ?”

“Chỉ chắc chắn là cậu vẫn còn nghe. À mà này,” cô liến thoắng, “Mình phải làm các thứ đồ cưới cuối tuần này, vì thế mình có lẽ không đi chơi được cùng nhau. Nhưng cậu vẫn đi dự đám cưới cùng với mình chứ, phải không?”

Dan lắc đầu. *Hãy bảo cô ấy là không*, lí trí ra lệnh cho cậu.

“Cậu đã hứa rồi mà,” Serena nhắc nhở.

“Được rồi,” cậu nói. Trái tim cậu lần nào cũng thắng.

“Hay lắm,” Serena nói. “Okay, mình sẽ gọi cậu sau. Chào nhé.”

Cô tắt máy. Dan ngồi xuống bậc cuối cùng hiên nhà ai đó và run run châm thuốc. Cậu đang phản ứng quá đà chăng? Có thể là cậu đã sai hết cả chăng? Có lẽ Serena quan tâm thật, ít nhất một chút xíu.

Có thứ để hi vọng.

Và có thứ để hành hạ bản thân cậu tiếp.

J có hương vị ngon hơn

“Vậy trường Brown tốt chứ?” Jenny hỏi Nate. Họ ngồi cạnh bến thuyền trong Công viên Trung tâm, nhìn những cậu bé chèo những cái thuyền con vịt đồ chơi và những chiếc lá đang trôi. Nate nắm tay nó và cảm thấy thật đẹp khi Jenny không bận tâm việc họ có nói chuyện hay không.

“Ừ,” Nate nói. “Ý anh là anh vẫn phải học tốt học kỳ này và viết bài luận linh tinh. Nhưng anh thực sự không nghĩ về việc học tiếp năm tới, em biết đấy. Và bây giờ anh hơi bị bồn loạn.” Cậu nắm tay Jenny đưa lên trước mặt và xem xét những ngón tay nhỏ nhắn của nó.

Jenny cười. “Anh đang làm gì đấy?”

“Anh không biết. Thật tuyệt khi gặp em.” Nate mỉm cười với nó. “Jennifer,” cậu nói. “Anh đã nghĩ về em cả kỳ cuối tuần, và giờ em đang ở đây.”

“Em cũng vậy,” Jenny nói, mỉm cười xấu hổ. Một lần nữa, nó hồi hộp không biết Nate có định hôn nó không.

“Anh cảm thấy hơi chán trước khi bọn mình vào công viên,” Nate tiếp tục, “Em biết đấy, lúc mà bọn bạn anh đến ấy?”

Jenny gật đầu. *Vâng?*

“Có điều này anh muốn làm,” Nate nói. “Và anh nên làm tới cho xong luôn.”

Vâng, vâng!

Nate kéo nó lại gần. Họ mở to mắt, mỉm cười khi hôn nhau.

Jenny đã từng hôn hai cậu con trai trong một trò chơi hôn nhau ở một buổi liên hoan, nhưng hôn Nate là khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong cả cuộc đời của nó. Nó cảm thấy như mình sắp nổ tung vì hạnh phúc.

Nate ngạc nhiên về sự thành thực của Jenny. Rõ ràng là cảm giác tốt hơn nhiều so với khi cậu hôn Blair. Jenny có hương vị ngon hơn. Như bánh vòng đường hay sữa vanilla lắc.

Cậu lui lại, vẫn nhìn vào gương mặt xúc động và hạnh phúc của Jenny.

Jennifer không biết về Blair, và Blair không biết về Jennifer. Cậu đã lờ đi những cú điện thoại của Blair và đơn giản là vờ như nó không tồn tại, nhưng cậu có thể tiếp tục như thế bao lâu nữa? Sớm hay muộn Nate cũng sẽ phải nói ra.

Cậu chỉ không biết phải nói cái gì đây.

Dưỡng chân bằng sữa thiú

Sau cuộc mua sắm nhẹ nhàng ở cửa hàng Chanel dưới tầng trệt, Eleanor Waldorf và đám phù dâu đi thang máy lên hiệu spa Frederic Fekkai Beauté de Provence trên đường số 57. Blair, mẹ Blair, Kati, Isabel, Serena và dì Zo Zo của Blair đều tới đó để dưỡng chân tay trong sữa-và-mật-ong, đắp bùn biển lên mặt, và dĩ nhiên là tán dóc về đám cưới. Sau cùng, họ sẽ ăn trưa ở hiệu Daniel, nhà hàng yêu thích của Eleanor Waldorf. Dì Fran của Blair sẽ gặp họ ở đó, không đi dưỡng chân vì cô ghét người ta sờ vào chân mình.

Spa trông giống như một nhà hàng bận rộn, ngoại trừ nó có mùi dầu gội và keo xịt tóc Frederic Fekkai thay vì đồ ăn. Nó rộng rãi và sáng sủa, người làm chạy tới chạy lui, phục vụ các chị em. Tất cả mặc bộ áo choàng màu be như trong bệnh viện để bảo vệ quần áo. Mỗi một cô phục vụ đều nhuộm tóc vài sợi sáng màu bạch kim và vàng pha màu trái dâu. Đây là màu tóc đang nổi của mạn Upper East Side.

“Ciao, mes cheries![22]” Pierre, một anh chàng người Nhật mảnh khảnh làm lễ tân la lên. “Tôi sẽ đưa ba người đi dưỡng chân trong khi ba người kia sẽ làm mặt. Theo tôi, theo tôi nào!”

Blair chẳng còn biết mọi sự diễn ra thế nào, nhưng nó nhanh chóng nhận ra mình được ngồi giữa Serena và mẹ với hai tay và chân ngâm trong những cái bát đựng đầy sữa ấm pha mật ong, trong khi Kati, Isabel và dì nó đang làm mặt ở khu khác của spa.

“Thế này không tuyệt sao?” Mẹ Blair thủ thỉ, nằm ngả ra ghế.

“Sữa của con có mùi rồi,” Blair nói. Nó ước giá mà mình đã bảo mẹ là nó sẽ gặp mọi người ở nhà hàng, giống như dì Fran đã bảo.

“Cháu chưa đi dưỡng chân tay lần nào kể từ hồi hè,” Serena nói. “Chân cháu bẩn đến nỗi cháu sẽ chẳng ngạc nhiên nếu nó làm sữa của cháu bị thiú đi.”

Tao cũng sẽ chẳng ngạc nhiên đâu, Blair chưa chát nghĩ.

“Chị muốn làm móng thế nào?” Thợ làm móng cho mẹ nó hỏi khi chị ta xoa bóp ngón chân của bà.

“Tôi thích kiểu tròn, không nhọn,” mẹ nó đề nghị.

“Em thích của em vương,” Serena nói.

“Tôi cũng vậy,” Blair nói, mặc dù nó ghét phải nói ra là mình thích bất cứ cái gì Serena thích.

Người làm móng cho Blair vỗ đùa vào hông nó. “Em quá căng cứng. *Thư giãn nào,*” cô ta nói. “Em là cô dâu à?”

Blair ngây ra nhìn cô ta.

“Không, tôi cơ,” mẹ nó trả lời đầy phấn khởi. “Là lần thứ hai của tôi,” bà thì thầm, nháy mắt với người thợ làm móng trông thật tức mắt.

Blair cảm thấy cơ bắp của nó còn căng cứng hơn thêm. Làm sao mà nó thư giãn được ở cái địa ngục này?

“Mẹ thấy mấy cái quần pajama bằng cashmere rất đẹp trong gian hàng đàn ông ở hiệu Barneys,” mẹ nó tiếp tục lảm nhảm. “Mẹ đang nghĩ sẽ lấy một cái cho Cyrus làm quà cưới.” Bà quay sang Blair. “Con có nghĩ ông ấy sẽ mặc nó không?”

Serena liếc nhìn lo lắng sang Blair, không hiểu liệu nó có nên nói gì không. Giờ là cơ hội cho cô để lật tẩy Blair và buộc nó hiện nguyên hình là một đứa hư hỏng. Cô có thể nói đại loại như là “Này Blair, chẳng phải tớ thấy cậu đang mua một cái quần pajama cũng như thế ở Barneys tuần trước mà?” Nhưng mặt Blair mỗi lúc đỏ và đỏ hơn, và Serena không nỡ lòng nào nói ra những chuyện như thế. Hay đúng hơn, cô quá nhân từ. Blair đã gần như đủ quẫn trí đến nỗi đi ăn trộm cái quần pajama - Serena không cần phải làm cho nó suy sụp thêm tí nào nữa.

“Con không rõ đâu, mẹ ạ,” Blair trả lời đầy khổ sở. Cổ nó ngứa ngáy. Có lẽ nó đang bị dị ứng và phải lao tới bệnh viện ngay.

Thợ làm móng kết thúc công đoạn xoa bóp tay và ngồi xuống ghế thấp hơn để bóp chân khách với dầu oải hương.

“Con chưa kể mẹ nghe buổi phỏng vấn ở Yale của con thế nào đấy,” mẹ Blair nói, mắt bà nhắm nghiền vẻ sung sướng.

Blair đá phải một vũng sữa trên sàn nhà.

“Cẩn thận,” người thợ làm móng của nó nhắc.

“Xin lỗi,” Blair gắt. “Nó diễn ra tốt đẹp cả, mẹ ạ, thực sự tốt.”

Bên cạnh nó, Serena buông một tiếng thở dài. “Cháu vừa có một buổi ở Brown cuối tuần rồi,” cô nói. “Thật kinh khủng. Cháu nghĩ người phỏng vấn chắc lúc ấy đang có một ngày tồi tệ hay sao ấy. Ông ấy cứ như ngớ ngẩn.”

Brown? Serena ở Brown cuối tuần trước? Những tiếng chuông báo động, còi hú, la ó, tất cả vang lên ầm ĩ trong đầu Blair.

“Cô chắc cháu đã làm tốt hơn là cháu nghĩ đấy, con gái à,” bà Waldorf trấn an Serena. “Những buổi phỏng vấn đều kinh khủng cả. Cô chẳng hiểu tại sao người ta lại tạo ra nhiều sức ép thể lên mấy đứa con gái các cháu chứ.”

Blair làm tung tóe một vũng sữa khác trên sàn. Nó không thể ngồi yên được nữa. Nó ước gì người thợ làm móng bỏ chân nó ra. “Buổi phỏng vấn của cậu lúc nào?” Nó hỏi Serena.

“Thứ bảy,” Serena nói. Cô không chắc liệu có nên đề cập chuyện Nate cũng ở đó không. Cô có cảm giác rằng dừng thì hơn.

“Lúc nào hôm thứ bảy?” Blair truy vấn.

“Mười hai giờ,” Serena đáp.

Ồi chà.

“Nate có buổi phỏng vấn ở đó,” Blair chơi bài rần. “Cậu ấy cũng đến đó lúc mười hai giờ thứ bảy.”

Serena hít hơi sâu. “Ừ, tớ biết,” cô nói. “Tớ thấy cậu ấy ở đó.”

Blair cong bàn chân lên trong sự giận dữ. *Chuyện chó má gì vậy?* Người thợ làm móng vỗ vào chân nó. “Thả lỏng nào,” chị ta nhắc nhở.

“Nate chẳng gọi gì mình từ lúc cậu ấy quay về,” Blair lầu bầu. Mắt nó he hé khi nó liếc nhìn nghiêng Serena.

Serena nhún vai. “Nate và tớ thật sự không nói chuyện nữa,” cô nói. Cô nhất định sẽ không nói gì đến sự thật là cô và Nate đã ngủ cùng giường trong một phòng khách sạn và thức dậy tay trong tay. Hoặc chuyện họ đã cùng say bết nhè ở bữa liên hoan bia túy lúy của Erik và cùng nôn ở bụi rậm sau nhà anh cô. Họ đã không nói chuyện với nhau kể từ lúc quay về thành phố - điều đó thì quá đúng.

“À mà thằng Nate nó biến đâu ấy nhỉ?” Mẹ Blair ngáp. Cuộc mát-xa chân làm cho bà thiếp đi. “Phải đến cả năm trời mẹ chẳng nhìn thấy nó.”

“Con cũng vậy,” Blair rít lên, và nó chắc chắn Serena có gì đó để khai ra. “Con không hiểu tại sao đây.”

Serena biết Blair đang đợi cô làm những việc như kiểu tự thú. Cô nhắm mắt lại. “Đừng có nhìn tớ,” cô nói. Nhưng đúng phút cô nói ra câu đó, cô ước giá mình đừng nói. Nó gần như là cô đang trả lời vậy.

Blair đứng dậy đột ngột, làm sánh hai bát sữa của mình ra sàn và gần như làm đổ ụp chậu rửa chân của mình.

“Trời ạ!” Người thợ làm móng kêu ré lên, ngã ra khỏi ghế và đập mông xuống một vũng sữa.

“Blair, chuyện gì thế?” Mẹ nó kêu lên.

“Con xin lỗi,” Blair gắt lên. Nước mắt nóng bỏng giận dữ trào ra từ mắt nó. “Chỉ là con không thể ngồi đây thêm tí nào nữa. Con về nhà đây.” Nó liếc nhìn xuống người thợ làm móng. “Xin lỗi vì đã làm lộn xộn,” nó nói. Rồi nó lao ra khỏi phòng, suýt trượt trên sàn gạch ướt.

“Tất cả chuyện này là về cái gì thế?” Mẹ Blair hỏi Serena. Bà lo lắng về con gái mình, nhưng bà không định đuổi theo Blair và đành từ bỏ sự chiều chuộng.

Serena lắc đầu. Cô chẳng có gì để làm với những chuyện giữa Blair và Nate, mặc dù cô có tò mò thật. Và cô cũng thấy lo lắng cho Blair, dù cho sự nhỏ nhen quá đáng mà Blair đã dành cho cô gần đây. Blair xuất hiện là để có vài thứ đổ vỡ.

“Bạn ấy chắc là chỉ lo lắng về đám cưới thôi ạ,” Serena nói, mặc dù cô chắc mười mươi là đám cưới chỉ chiếm một phần tí xíu trong những phiền muộn của Blair. “Cô biết cách bạn ấy đón nhận ra sao rồi đấy.”

Mẹ Blair gật gù như một thói quen.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tố.

Xin chào các cậu!

Không ai làm tốt hơn

Do cuộc xuất phát đầy kịch tính của mình, *B* bỏ lỡ mất buổi làm mặt ở hiệu Frederic Fekkai. Thật là phí hoài, vì rất ít tiệm spa nào làm tốt hơn. Nó cũng bỏ mất màn *K* và *I* say rượu vang trắng ở nhà hàng Daniel và họ trấn an mẹ nó rằng *B* và *N* đã không còn giữ trọn vẹn được quan hệ của mình nữa. Nó cũng bỏ lỡ mất tiết mục các dì nó kiểm tra kế hoạch vào đại học của *S*. Và nó bỏ lỡ mất món bánh sô-cô-la phòng không chỗ nào sánh được ở mạn trung tâm này. Hãy hi vọng rằng nó không bỏ lỡ mất đám cưới - vắng nó thì chuyện vẫn vui, nhưng nó sẽ đem lại cho chúng ta toàn bộ tấn kịch.

E-mail của bạn

H: GNC à,

Tớ nghe nói *S* đã ngủ với, hình như là, toàn bộ ban giám khảo liên hoan phim, vì thế chẳng phải ngạc nhiên lớn lao gì khi cô ta thắng. Cậu biết ý tớ nói chứ?

- Ceecee

Đ: Ceecee ơi,

Cô ấy ngủ với tất cả bọn họ? Thậm chí cả với phụ nữ?

- GNC

H: G. nhiều chuyện này,

Chuyện nóng không? tớ chỉ muốn bảo cậu rằng tớ nghĩ cậu hấp dẫn, cho dù chúng mình chưa gặp nhau. À mà tớ là con trai nhé. tớ cũng muốn nói rằng tớ đã ở ngoài công viên sau giờ học hôm thứ tư và trông thấy *J* với *N*. con nhỏ đó quả là khó quên được. tớ muốn nói đến nửa trên thân người nhỏ ấy. Hai đứa trông có vẻ rất hạnh phúc khi được gặp nhau nếu cậu hiểu ý tớ muốn nói gì.

- Goodie

Đ: Chào Goodie,

Uh, cảm ơn về lời khen (nếu đúng là lời khen). Cảm ơn nhiệt liệt về sự dò la. Như vậy nghĩa là *N* và *J* đã hẹn hò nhau sau giờ học hàng ngày. Tội nghiệp *B*.

- GNC

Những cảnh trông thấy

B rình mò trên các phố giữa nhà *S* và *N*, cố tìm cách bắt được quả tang. *J* và *N* đang học ở thư viện công cộng trên đường số 96. Dễ thương ghê! *N* đã xác định rõ ràng mục tiêu đi vào trường Brown và đi vào... tìm *J*. *S* đứng bên cửa sổ, mặc cái váy Chloé mà mẹ của *B* đã mua cho các phù dâu. Tớ biết cô nàng đương nhiên là có dáng đẹp nhất Đại lộ Năm, nhưng tớ nghe nói cô ấy dạo

này trông có vẻ hơi phì nhiêu. Có lẽ vì ăn nhiều đồ ăn tạp nham ở Rhode Island[23] chẳng? *N* đang lựa bộ lễ phục cho mình ở hiệu Zeller. Và *B* đang ở một sân chơi khúc côn cầu ở công viên Quảng trường Madison với em trai và cậu anh con dượng. Tớ cho là khúc côn cầu còn thú vị hơn là đi kéo đàn kéo lũ với bà mẹ sắp-thành-cô-dâu của nó hay đám bạn bè phù dâu băm bổ của nó. Thật khó tin.

Chưa đầy một tuần là đến ngày trọng đại. Hãy vui mừng đón lễ Tạ ơn, nhưng đừng chén nhiều quá, kẻo bạn sẽ không ních nổi vào bộ quần áo mặc đi ăn cưới đâu đấy!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Phù rể hấp dẫn và phù dâu quyến rũ

“Bộ váy này làm tớ trông giống như là bơm silicone vào đùi ấy,” Kati kêu ca, bấu bấu vào chân khi cô ngắm mình trước gương.

“Nó làm da tớ trông xám ngoét đi,” Isabel phụ họa. Cô bơm ít dầu Lubriderm ra tay và xoa lên khắp tay. “Tớ phải mua cái bột làm nâu da ở Sephora mới được,” cô trề môi ra.

Blair trườn ra khỏi giường trong phòng khách sạn St. Claire và vợ lấy cái váy Chloé, giăng nó lên từ những ngón tay. Đó là một cái váy dài màu nâu và bóng, với những hạt trai đính chéo khắp phần vạt trên, với hai sợi dây được kết cườm xinh xắn giống như vòng cổ giữ lấy phần thân trên.

Nó giật cái áo choàng nhà tắm màu trắng của khách sạn ra và chui đầu vào chiếc váy. Chất vải ôm sát lấy thân người nó, nhưng không bị cảm giác chật mà thực sự rất tuyệt. Blair soi vào gương. Bộ váy không làm cho nó có vẻ béo tí nào. Nó trông hấp dẫn. Hôm qua nó đã làm sạch lông, soi da, tẩy tế bào chết, xông hơi và bôi kem dưỡng từ chân tóc cho đến móng ngón cái ở Salon và Spa Aveda trên phố Spring. Nó đã nhuộm vài sợi tóc sáng màu be vàng mới, và nghệ sĩ trang điểm cho mẹ nó đã thoa toàn thân nó bằng phấn nhũ. Blair búi tóc cao vồng lên nhờ bàn tay của thợ làm đầu của mẹ nó. Nó không quan tâm việc Isabel và Kati không thích bộ váy của họ. Nate sẽ không thể rời tay khỏi nó đêm nay. Thêm vào đó là bộ váy của nó thật hợp với đôi Manolo bố nó đã tặng dịp sinh nhật. Blair lôi đôi giày ra khỏi túi và xỏ vào chân. Nó vui mừng vì đã có thể chung thủy được với bố, ngay cả trong đám cưới ngu ngốc của mẹ nó.

“Cậu biết cậu muốn tớ mà,” Blair nói với mình trong gương, vờ như đang nói chuyện với Nate. Nó trông thật đầy bất ngờ, và nó đã hoàn toàn sẵn sàng làm chuyện đó.

“Xong cả rồi,” Serena nói, bước ra khỏi phòng tắm trong một bầu không khí nức mùi nước hoa ngọt ngào. Bộ váy trông cũng rất tuyệt hảo với nó, nhưng Blair cố không nhìn. Nó đã làm được một việc phi thường là làm lơ Serena đi suốt cả buổi làm tóc và trang điểm chiều nay. Nó không thấy có lý do nào để chấm dứt việc lơ cô ta đi lúc này.

Ai đó gõ cửa. “Này, tớ đây,” tiếng Aaron nói. “Các cậu sẵn sàng chưa?”

Blair mở cửa. Aaron và Tyler đang đứng bên ngoài hành lang, đều mặc lễ phục. Aaron đã cắt ngắn những lọn tóc khiến chúng chĩa ra mọi hướng trên đầu cậu. Trông cậu giống như một ngôi sao nhạc rock đi dự lễ trao giải Grammy. Bên cạnh, Tyler trông như một quý ông nhỏ hoàn hảo, với mái tóc rẽ ngôi bóng mượt và chiếc nơ thắt tuyệt khéo. Nó phải thừa nhận rằng cả hai người trông thật đáng ngưỡng mộ.

“Chà,” Aaron nói. “Bộ váy thật hoành tráng.”

Tyler gật đầu đồng ý. “Chị nom đẹp thật, Blair à,” cậu nói về chân thành.

Blair nhú mào, nhưng thích thú vì sự chú ý. “Hai người không nghĩ nó làm tớ trông béo đấy chứ?”

Thật là một nữ chúa đồng đánh.

Aaron lắc đầu. “Thôi nào, Blair,” cậu nói. “Đằng ấy biết là đằng ấy hấp dẫn mà.”

Blair nhăn nhó. “Cậu nghĩ thế thật sao?”

“Ừ,” Aaron nói. “Mookie cũng nghĩ vậy. Nó bảo tớ đấy. Tớ phải để nó ở nhà, nhưng nó rõ là muốn rúc vào chân cậu trong cái váy đó.”

“Dở hơi,” Blair gầm lên, mặc dù nó đang hân hoan vui từng phút một.

Nó quay lại Kati, Isabel và Serena. “Đi nào,” nó nói. “Đi cho xong mấy cái của khỉ này.”

Khi các cô gái rút ra khỏi phòng, Blair ngoái lại nhìn cái giường cỡ đại lộng lẫy của phòng suite. Được rồi, vậy là chỉ vài tiếng nữa sẽ là địa ngục. Chắc chắn là nó không biết được cái tên nào Chúa chọn cho trường đại học nó sẽ vào năm tới. Nhưng hôm nay là sinh nhật nó, và đêm nay nó sẽ mất thứ ấy cho Nate trên cái giường kia.

“Con, Cyrus Solomon Rose, có đồng ý lấy Eleanor Wheaton Waldorf làm người vợ gắn bó hợp pháp của mình, để yêu thương và chăm sóc, trong ốm đau cũng như trong mạnh khỏe, cho đến khi cái chết chia lìa các con?” Mục sư giáo phái Hiệp Nhất hỏi khi đứng bên bàn thờ của Nhà nguyện đa tín ngưỡng Liên hợp quốc.

“Con đồng ý.”

“Và con, Eleanor Wheaton Waldorf, có đồng ý lấy Cyrus Solomon Rose làm người chồng gắn bó hợp pháp của mình, để yêu thương và chăm sóc, trong ốm đau cũng như trong mạnh khỏe, cho đến cái chết chia lìa các con?”

“Ồ, vâng. Con đồng ý.”

Misty Bass dựa hông vào một trong những cái ghế gỗ cứng đơ của nhà nguyện. “Nói lại tôi nghe tại sao họ lại phải cưới nhau nhanh như thế?” Cô thì thầm với Titi Coates.

Cô Coates nhích lại gần người bạn của mình và cho cô ta biết qua tấm mạng che mặt màu xanh dính trên cái mũ lông công đẹp đẽ của mình. “Tôi nghe nói chị ta đang sắp hết tiền,” cô thì thầm. “Đó là cách duy nhất để chị ta hết nợ nần.”

Cô Archibald không thể nhin được việc chen vào. “Tôi nghe nói chị ấy mê cái nhà nghỉ mùa hè của anh ta ở Hamptons[24],” cô nói, rướn người để nói thầm vào tai Misty và Titi. “Chị ấy muốn nó cho mình, nhưng anh ta không bán. Vì thế chị ấy phải nghĩ ra cách khác để thò tay được vào đấy.”

“Các chị nghĩ vụ này sẽ được bao lâu?” Misty hỏi đầy ngờ vực.

Titi mỉm cười ác ý. “Các chị có thể sống được bao lâu với *cái ngữ đó?*”

Họ sẫm soi Cyrus Rose, lúc này đang hoàn toàn đỏ phừng phừng trong bộ lễ phục ban ngày có sọc nhỏ và đánh đồng bộ màu kem từ áo sơ mi, cà vạt cho đến áo gilê. Ông ta đeo một cái đồng hồ bỏ túi bằng vàng và có hàng cúc mắt cá trên giày.

Cúc mắt cá? Ông ta nghĩ đây là ngày gì, một bữa dạ tiệc hóa trang chắc?

Eleanor trông rạng rỡ mặc dù cái váy bông Little Bo Peep màu hồng sẫm của bà khá kỳ cục. Cặp mắt xanh của bà rơm rớm những giọt nước mắt hạnh phúc, những viên kim cương gia bảo lấp lánh trên cổ, trên tay và trên đôi tai.

Nhưng quan trọng nhất, ấy là phù dâu và phù rể...

Blair cầm chặt bó hoa ly trắng và giữ mắt nhìn dán vào Nate, đang hoàn toàn cố tránh khỏi thủ tục đám cưới.

Vài ngày trước, Nate cuối cùng cũng gửi cho nó một e-mail quanh co nói rằng cậu xin lỗi vì đã không gặp nó một thời gian, nhưng cậu phải lên vùng Maine để nghỉ lễ Tạ ơn cùng gia đình. Blair đáp lại ngay lập tức, bảo cậu rằng nó rất hồi hộp và phấn khích về đêm nay. Nate chẳng đáp lại, vì thế nó phải tự thỏa mãn bản thân bằng ý nghĩ mọi sự sẽ được giải quyết khi họ nhìn thấy nhau trở lại.

Chùng nào con ranh Serena kia không dính vào chuyện này.

Blair chờ xem mắt Nate có nhìn vào Serena không để nó có thể bắt quả tang cậu nhìn cô ta thêm muốn. Nhưng Nate lại giữ hướng nhìn thẳng vào nơi hành lễ, đôi mắt xanh lục của cậu long lanh dưới ánh nến nhà nguyện.

Lần này, Blair quyết định tỏ ra lạc quan.

Có thể, chỉ là có thể, nó đã sai lầm về họ. Hãy quên Serena đi - Nate đang phấn khích về đêm nay giống như Blair. Còn sao nữa khi cậu lại trông đẹp đẽ đến thế? Cậu tỏa ra sức quyến rũ mãnh liệt.

Một lần nữa, cả nó cũng vậy.

Bộ váy Chloé vừa với thân hình nó như thể một chiếc bao cao su, và nó hoàn toàn không mặc gì bên trong ngoại trừ một đôi tất dài mỏng có đăng ten.

Ôi, và đôi Manolo sinh nhật của nó, dĩ nhiên rồi.

Blair đã sẵn sàng. Nó là một cái máy làm tình cầm bó hoa cô dâu.

Vậy tại sao Nate không nhìn nó chứ?

Nate nhìn vào nơi làm lễ, giả vờ rất chăm chú để tránh nhìn phải mắt Blair. Cậu biết là Blair hôm nay đặc biệt trông hấp dẫn, nhưng tất cả làm cậu lo lắng về việc cậu sẽ xử lý mọi thứ thế nào sau đấy. Trong túi cậu là cái bút thư pháp yêu thích của Jennifer, con bé đã đưa cho cậu để nhắc cậu nhớ về nó khi cậu đi nghỉ lễ Tạ ơn. Nate không thể đưa Jennifer đến lễ cưới vì những lý do hiển nhiên. Nhưng cậu đã hứa là sẽ gặp nó ở quầy bar khách sạn trong lễ tiếp đón để nó có thể nhìn thấy cậu trong bộ đồ lễ phục. Cậu cũng đã hứa với nó rằng cậu nhin không hút một điếu lớn nào trước lễ cưới. Bây giờ cậu thấy tiếc. Cậu đang phải đối mặt với Blair trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo. Nate đút tay vào túi áo và nắm chặt cây bút. Nó làm cho cậu thêm bồn chồn khi nghĩ về nó.

Serena cũng cảm thấy bồn chồn, mặc dù bạn chẳng bao giờ biết được điều đó. Ngay khi một bàn tay chuyên nghiệp đưa lên khuôn mặt cô để trang điểm và làm tóc, kết quả thật phi thường. Mái tóc vàng của cô sáng bừng lên, làn da lấp lánh, gò má rạng rỡ và cái váy nâu Chloé ôm khít lấy thân hình cô, làm nổi bật đôi hông nhỏ nhắn, đường cong của lưng và đôi chân dài thanh tú của cô.

Nhưng bên trong, Serena hơi bị rối bời.

Đầu tiên và trước nhất, cô buồn phiền về Dan. Cậu cư xử quá xa lạ.

Cô không thể tài nào gặp được cậu trước lễ cưới, nhưng cô đã nói chuyện với cậu đêm qua. Gần như thế. Toàn là cô nói. Dan chỉ lí nhí và chỉ nói với cô là sẽ gặp trong lễ cưới. Serena không biết chuyện gì đang xảy ra với cậu, nhưng rõ là có chuyện thật rồi.

Cô cũng muộn phiền về Blair, sự thật là Blair đã lờ lợ cô cả ngày nay. Các cô gái đứng cạnh nhau, và Serena có thể thực sự cảm thấy sự căng thẳng phóng ra từ thân thể Blair như là tĩnh điện vậy.

Đằng kia lối đi, anh trai Erik của Serena nháy mắt với cô. Anh trông giống như một hoàng tử trong bộ lễ phục. Một phiên bản đàn ông của Serena, tóc vàng, mắt xanh, cao, với lốm đốm tàn nhang trên mũi và lúm đồng tiền thật đáng yêu trên má. Serena đã nói với anh về cuộc phỏng vấn diễn khùng ở Brown và Erik ruột để ngoài da thốt ra mỗi mấy từ: “Huých lũ ấy một trận.”

Đây không chính xác là một lời tư vấn có tác dụng an ủi nhất cô từng nhận được, nhưng Serena trân trọng nhân quan vô tư khôn ngoan của anh trai mình - nó có tác dụng với anh. Và cô dù sao cũng đang thật sự quan tâm nghiêm chỉnh đến trường nghệ thuật rồi.

Cô quay đầu, cố gắng xác định xem Dan đứng đâu trong đám khách dự lễ, nhưng cô không thể thấy mái tóc bù xù màu nâu của cậu ở đâu giữa cơ man đám mũ kiểu cách của khách cưới. Cô băn khoăn không biết liệu cậu có bức bối khi phải đến không.

Dan ngồi thụp xuống trong một chỗ ở phía sau, tay cậu túa mồ hôi như điên, cố gắng không nghe những lời buôn chuyện không ngừng xung quanh.

“Còn lòe loẹt hơn tôi mong đợi cơ đấy,” cậu nghe thấy một người phụ nữ thì thầm.

“Chị ta mặc cái quái gì thế hả trời?” Người đứng bên cạnh cậu thì thầm lại.

“Thế về *hắn ta* thì sao?” Người phụ nữ đầu tiên đáp.

“Với lại bộ váy của phù dâu nữa. Trông thật khiêu dâm!”

Dan không biết họ đang nói về cái gì nữa. Mọi người ở tiệc cưới trông thật quá lộng lẫy với cậu, đặc biệt là Serena. Dan đã gắng tắm rửa sạch sẽ nhất mức có thể, nhưng đôi giày đen trầy xước của cậu đã hỏng hoàn toàn và áo sơ mi của cậu thậm chí chẳng được ủi phẳng phiu. Cậu chưa bao giờ cảm thấy lạc lõng đến thế trong đời.

Nhưng cô ấy đã muốn cậu ở đó và cậu đã đến. Một con cừu sẵn sàng cho cuộc sát sinh.

“Và bây giờ, con có thể hôn cô dâu,” mục sư tuyên bố.

Cyrus vồ lấy Eleanor quanh hông. Blair giữ chặt bó hoa vào bụng để khỏi nôn.

Không phải là một nụ hôn rất dài, nhưng bất cứ sự phô bày tình cảm nào nơi công cộng giữa những người tầm tuổi cha mẹ bạn cũng đủ để làm bạn muốn ói.

Cyrus cầm lấy một ly rượu vang quẩn trong khăn ăn và người chơi dương cầm đánh những hợp âm chúc mừng.

Rút cục, họ đã cưới!

Đám đông đi theo đôi mới cưới băng theo lối đi ra cửa nhà nguyện.

Bên ngoài ở vỉa hè Đại lộ Một, ngang qua trụ sở Liên hợp quốc, Blair nhón chân sau Nate và thở vào tai cậu. “Tớ nhớ cậu,” nó rên lên.

Nate quay vòng lại và nở nụ cười đẹp nhất của cậu. “Chào. Chúc mừng nhé, Blair,” cậu nói rồi hôn vào má nó.

Blair nhíu mày. “Cho cái gì thế? Đây như là ngày tệ nhất đời tớ.” Nó bước gần sát lại cậu. “Trừ khi cậu làm cho nó tốt hơn.”

Nate vẫn mỉm cười. “Ý cậu là gì?”

Blair được nuôi dạy quá mức nên quen nói vòng vèo. Nó đi thẳng vào điểm chính. “Ý tớ là,” nó nói, “tớ chẳng mặc đồ lót gì hết.”

Nate tắt nụ cười. “Okay.” Cậu lần bàn tay trong túi áo, chạm vào cái bút của Jenny.

“Cậu thậm chí vẫn chưa chúc mừng sinh nhật tớ,” Blair trề môi dưới ra. Nó giơ tay và vỗ nhẹ vào túi áo Nate. “Và cậu vẫn chưa tặng tớ quà đâu đấy.”

Tay Nate nắm chặt cái bút, giấu nó khỏi Blair.

“Tại sao cậu không nhờ anh kia chụp cho bọn mình tám ảnh?” Nate gợi ý một cách tuyệt vọng.

Nhiếp ảnh gia của tờ *Vogue* đang bận rộn bấm những kiểu ảnh lãng mạn của Cyrus và Eleanor ở phía sau chiếc Bentley của họ. Blair đi tới và giật lấy cổ áo anh ta.

“Chụp một kiểu cho em và bạn trai em nhé?” Cô hăng hái đề nghị.

Nhưng khi cô quay lại, Nate đã đi khỏi.

Cuối khu nhà, Serena đang đợi Dan hiện ra từ cửa nhà nguyện, như cô đã hứa. Cậu đi ra và lễ bước lại gần cô, đầu cậu cúi xuống chào.

“Xin lỗi về mấy thứ trong đó nhé,” Serena nói, khẽ trao cậu một cái ôm. “Hi vọng không quá kỳ quặc.”

Dan xọc tay vào túi áo lễ phục của mình. “Cũng okay đấy chứ.”

“Ôi tớ nghĩ nó như trò dở hơi ấy,” Serena nói. “Tớ biết những người đó mà.”

Cô dường như thật sự vui sướng khi cậu tới nên Dan quyết định cởi mở một chút. “Đằng ấy trông thật tuyệt,” cậu nói.

Serena mỉm cười. “Cậu cũng vậy. Đi nào,” cô nói, kéo cậu tới một chiếc limo đang đợi. Cô đẩy cậu vào băng sau. “Hãy uống tới bến nhé.”

Họ có xe riêng cho họ. Dan yêu thích cách những cái ghế da tỏa mùi. Cậu ngồi sát Serena. Chân

họ chạm vào nhau.

“Cảm ơn vì đã đi cùng tớ,” Serena nói.

Dan quay đầu sang và mắt họ gặp nhau. Chiếc xe bắt đầu đi ra khỏi lề đường. Serena có cảm giác Dan định nói gì đó nghiêm túc.

Rồi cửa băng sau bật mở và Nate thò đầu vào.

“Chào bọn ấy,” cậu hỗn hển nói. “Có phiền không, cho tớ đi nhờ với?” Không đời nào cậu lại kẹt trong một xe riêng với Blair.

Erik xuất hiện đằng sau cậu. “Anh nữa nhé?” Anh nói. Anh quăng một chai rượu đào vào ghế. “Anh đã mua đồ uống rồi đây.”

Serena lui vào để chừa lại chỗ. “Thêm đông thêm vui!” cô vui sướng thốt lên.

Dan chẳng nói gì.

Cậu châm một điếu thuốc.

Tiếp đón không tiếc tòng

“Cháu chắc phải xúc động lắm nhỉ.”

“Chúc mừng cháu yêu!”

Blair đã không tính đến chuyện phải đứng vào hàng chào khách sau đám cưới trong cái kịch bản của nó cho bộ phim tối nay, mà mẹ nó với Cyrus cứ bày vẽ chỉ tổ làm cho tình trạng khó chịu kéo dài hơn mức cần thiết. Mặt nó ê ẩm vì phải cười, và nó phát ốm vì mọi người hôn và bắt nó phải nói cho họ nghe là nó hạnh phúc nhường nào cho mẹ nó. *Cứ như đúng rồi ấy. Và cho đủ bộ tề hai, nó bị đẩy ra tạo dáng cho máy ảnh bằng cách bắt môi nó chạm vào một bên má béo phì, đồ lụng của Cyrus. Kinh tởm.*

“Cô ấy thật sự dễ chịu để đi chơi cùng đấy ạ,” Blair nghe thấy Aaron nói với ai đó. Cậu ta đang đứng cạnh nó ở trong hàng chào khách và cứ nói mãi với mọi người rằng cậu hào hứng ra sao khi có một người em gái mới dễ chịu như vậy. Blair biết cậu ta đang châm chọc. Nó chỉ muốn đánh cậu ta.

Chúc mừng sinh nhật mình, chúc mừng sinh nhật mình, Blair cay đắng nghĩ thầm. Ngay khi việc đứng chào khách đã xong, nó sẽ đi tìm Nate và nói chuyện nghiêm túc với cậu. Cậu ấy không hiểu nó cần cậu biết bao lúc này ư? Làm sao cậu ấy không thể nhận ra chứ?

“Ít nhất họ đã đúng chuyện này,” Misty Bass thầm thì với chồng khi họ chào xong chủ nhà để vào phòng tiệc thanh lịch của khách sạn St. Claire, nơi tiếp đón tiệc cưới diễn ra. Căn phòng sáng choang với đồ bạc, vải dũi trắng, pha lê và ánh nến. Một nhạc công đàn harp đang chơi kín đáo trong góc. Bồi bàn mặc áo trắng rót những ly sâm-banh vàng óng và đưa quan khách vào bàn đã dành cho họ.

Nếu Blair can dự vào việc sắp đặt chỗ ngồi cho chính nó, các thứ chắc sẽ khác đi một chút, nhưng lúc này Serena, Dan, Nate và Erik đều ngồi cùng một bàn, trong đó Serena ngồi giữa Nate và Dan. Đầu kia bàn là Chuck Bass, đối tượng ít được ưa thích hơn cả của Serena và Dan trong mã vùng còn lại. Cậu ta vuốt keo tóc bóng nhẫy, làm cho cậu ta trông có ngoại hình khác đi. Nó làm cho cậu trông giống một trai cu hơn bao giờ hết.

(Trai cu, *danh từ*: Một gã trai lơ vô tình, ngạo mạn, đáng ghét. Thường thì, nhưng không phải luôn luôn, lùn và hói. Nghĩ mình là gã trai có năng lực tình dục mạnh nhất trong phòng này.)

Chuck thực sự đẹp trai một cách ấn tượng, theo kiểu mày râu nhẵn nhụi dân thương mại. Cá tính đó của cậu ta làm cho cậu trở thành một trai cu.

Ở hai bên Chuck là Kati và Isabel, vẫn oằn oại trong bộ váy quá chật của họ.

Dan ngồi vào chỗ của cậu và nhìn trừng trừng mê hồn trận thìa nĩa bằng bạc.

“Không đến nỗi khó thế đâu,” Chuck khinh khỉnh nhếch mép. Cậu ta chỉ vào thìa ăn súp của Dan. “Cứ chơi từ cái bên ngoài vào thôi.”

“Cảm ơn,” Dan nói vẻ khỗ sở. Cậu chùi hai bàn tay ẩm ướt lên đầu gối bộ lễ phục. Cậu không nên đến đây mới phải.

Bồi bàn mang ra món đầu tiên. Súp bí ngô, nhân dịp lễ Tạ ơn, và một giỏ to đựng bánh cuộn bột nhào chua ấm.

“Vì vậy tao đang thấy mù mờ ở đây,” Chuck tiếp tục cướp diễn đàn cả bàn bằng cái lối đáng ghét của mình. Cậu ta cầm con dao ăn chỉ vào Serena. “Cậu đi với nó à?” Cậu ta hỏi, bất thành lĩnh chĩa vào Nate. “Hay nó?” Cậu ta đâm con dao về phía Dan.

Erik cười. “Thực sự thì Chuck,” anh nói đùa cợt, “bọn nó là bộ ba. Nate có những thứ hấp dẫn Dan vô cùng. Serena giới thiệu hai đứa với nhau.”

Serena khuấy súp của cô và tròn mắt lên đầy xin lỗi với Dan. “Dan là bạn tớ,” cô nói. “Và bạn ấy chắc chắn đang cảm ghét tớ ngay lúc này lắm.”

Dan nhún vai. “Không, mình không thế đâu.”

Nhưng cậu băn khoăn câu trả lời thật cho câu hỏi của Chuck là gì. *Cậu đi với nó à?* Chà, cô ấy thế sao? *Cô ấy thế sao?*

Cuối cùng mọi khách khứa đã chào xong, và Blair cùng gia đình mới đông đúc của mình đi cùng nhau về bàn đầu. Blair ngồi xuống giữa Aaron và Tyler, gần như đầu lưng lại với Nate. Blair không thể tin nổi điều đó. Serena và Nate đang ngồi cạnh nhau ở bàn bên cạnh, trong khi nó đang mắc kẹt với gia đình mình. Thật tồi tệ không thể tin nổi.

Nó ngả người ra ghế để nói thầm vào tai Nate. “Tớ có thể nói chuyện với cậu không? Sau phần phát biểu ấy?”

Nate gật đầu do dự. Cậu nhìn đồng hồ đeo tay. Jennifer sắp đến rồi. Có thể là cậu hoàn toàn tránh được việc phải nói chuyện với Blair.

Cảm thấy yên tâm, Blair nghiêng người ra đằng trước và cầm chai sâm-banh của mình đổ vào một ly to. Nếu cuối cùng nó cũng sẽ mất trinh về tay Nate, nó muốn được thư giãn.

“Thoải mái nhé, công chúa,” Aaron lưu ý. “Tớ không muốn đằng ấy nôn ra khắp người tớ đâu.”

“Tại sao không?” Blair đáp, giơ ly lên cho bồi bàn rót đầy. “Lần này sẽ là một sự tiến bộ.”

Cyrus đang đọc một chồng thiệp mừng và lẩm nhẩm ôn lại bài phát biểu.

“Đừng lo lắng, cưng à,” Eleanor nói, vỗ nhẹ vào vai ông ta. “Hãy cứ là chính mình.”

Blair trợn mắt lên và rót một cốc sâm-banh khác. Đây là lời khuyên dở nhất nó từng nghe.

Bồi bàn dọn các bát súp và rót thêm sâm-banh. Cyrus Rose đang đầm đìa mồ hôi như một con lợn. Ông ta cầm cái nĩa lên và gõ nó vào cốc của mình. Blair không thể chịu nổi việc ngồi đó thêm một phút khổ sở nào nữa. Nó ngậm sâm-banh dồn ứ ách trong miệng để làm sạch bất kỳ mẩu thức ăn nào giắt trong răng nếu có, quay người lại, và giật cổ áo Nate.

“Đi ngay nào,” nó nói giữa hai hàm răng nghiến sít lại.

Nate quay người lại và nhìn chằm chằm nó.

“Mọi người, xin cho tôi một giây lát chú ý với ạ!” Cyrus nói, vỗ vỗ vào cốc.

“Đi nào, Nate,” Blair ra lệnh.

Nate nhìn vào đồng hồ của cậu. Jennifer sẽ đến trong vài phút nữa. Không lẽ gì cậu lại bắt con bé phải đợi bởi vì cậu phải ra đâu đó để cho Blair khóc lóc trên vai. “Nhưng ông Cyrus đang đọc phát biểu,” cậu nói.

Blair bấu móng tay vào tay cậu. “Chính xác,” nó nói. “Đi *ngay*.”

Nate lắc đầu. Cậu hít hơi sâu và thở ra. “Hãy thư giãn nào,” cậu bảo Blair rồi quay người đi.

Blair ngó chăm chăm vào gáy Nate mà không tin nổi. “Cái gì?” nó nói, không dám chắc là mình đã nghe đúng. Đôi lông mày của nó ngứa do làn váy chà xát vào. *Chuyện này không thể xảy ra*, nó tự nhủ. Nate đâu có đang làm như một thằng khốn nạn, và cậu không chủ định làm nhục nó. Tất cả là trong đầu nó thôi.

Cyrus hắng giọng.

“Blair!” mẹ nó suýt nó từ đầu kia bàn tiệc.

Aaron tóm lấy tay nó và kéo nó vào ghế. “Đừng khiếm nhã thế,” cậu nói.

Cả phòng yên lặng, đợi Cyrus bắt đầu bài phát biểu.

“Cảm ơn các bạn đã đến,” ông bắt đầu. “Và cảm ơn vì đã bớt thời gian cho lễ Tạ ơn của các bạn để đến đây.” Rồi ông ta đọc bài phát biểu ngô nghê què quặt, cùng một bài Blair đã nghe ông ta tập luyện ở nhà cả tuần rồi, bước lên bước xuống cái cầu thang căn hộ tầng thượng trên đường số 72 của họ trong cùng cái loại quần pajama cashmere mà nó đã ăn cắp cho Nate.

Blair ngồi thật yên, nhìn những bong bóng nổi lên từ đáy cốc sâm-banh lên trên mặt. Nếu nó cử động chỉ một cơ bắp nhỏ thôi, đầu nó ắt sẽ nổ tung.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Mục báo hỉ của New York Times

Eleanor Wheaton Waldorf, nữ chủ nhân thương lưu và Cyrus Solomon Rose, nhà kinh doanh bất động sản, đã cưới nhau hôm nay giữa những xì căng đan, tin đồn và âm mưu. Họ gặp nhau ở thương xá Saks mùa xuân vừa rồi, và đã hẹn hò nhau kể từ đó. Cô đang đau khổ vì thiếu người tri kỷ cho đến khi họ gặp nhau, do vừa mới bị người chồng đầu bỏ để theo một người đàn ông khác. Nhưng Cyrus đã làm cho cô quên đi tất cả những điều đó. Anh ta đã phải lòng nụ cười của cô, thân hình mới giảm cân của cô, căn hộ rộng của cô trên Đại lộ Năm và anh ta sẽ không để chúng tuột mất. Anh ta không thể chờ thêm nữa để bỏ người vợ điên rồ vì phẫu thuật thẩm mỹ. Eleanor yêu ngoại hình vui vẻ của Cyrus trong đời sống, sức hấp dẫn tình dục thô tục kiểu Santa Claus của anh ta, và ngôi nhà nghỉ bãi biển lộng lẫy của anh ta ở Bridgehampton.

Sao mà mỗi người họ lại có thể được hoàn hảo đến vậy?

Cô dâu là con gái của nhà đại phú Tyler August Waldorf, đã qua đời, và quý bà Mirabel Antoinette Kattrel Waldorf, cũng đã qua đời. Cô có hai con, Blair Cornelia Waldorf, hôm nay tròn mười bảy tuổi, và Tyler Hugh Waldorf mười một tuổi. Chú rể là con trai của Jeremiah Leslie Rose, giáo sĩ Do Thái ở Scarsdale Synagogue, đã qua đời, và Lynne Dinah Bank, một nhà trang trí nội thất đã nghỉ hưu, hiện định cư ở Mexico. Con của anh ta là Aaron Elihue Rose mười bảy tuổi.

Sau một thời gian đính hôn ngắn ngủi đến vô lý, cả hai đi đến kết hôn vào hôm nay. Cặp này chọn nhà nguyện đa tín ngưỡng Liên hợp quốc làm nơi cử hành lễ cưới, vì chàng theo Do Thái giáo và nàng là người Thanh giáo và cả hai đều không muốn cải đạo. Lễ đón tiếp đang diễn ra ngay lúc này ở khách sạn St. Claire sang trọng trên đường 61 Đông. Bữa tiệc có một món có tên cá băm viên, là một món như kem mút bằng cá và để làm cho bạn thấy phát ốm nếu đi dùng nó với quá nhiều sâm-banh. Cặp mới cưới sẽ nghỉ tuần trăng mật ở một du thuyền Caribbean trong một tháng, để lại bọn trẻ tự xoay xở ở nhà khi họ đi.

Hmm. Điều đó trở nên thú vị đây!

Cô dâu theo họ chồng, và con trai Tyler của cô cũng vậy. Con gái Blair của cô vẫn chưa quyết định. “Không đời nào,” đó là câu trả lời của cô gái khi vừa được hỏi.

Cả hai cuộc hôn nhân trước của cô dâu và chú rể đều chấm dứt bằng ly dị. Chúng đều là những xì căng đan dạo đó, nhưng nào, hãy chúc mừng họ - họ đã vượt qua được.

Tốt hơn là hãy quay lại bữa tiệc nào!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

Má kè má

“Hi vọng là anh ấy đang đợi bọn mình ở hành lang,” Jenny lo lắng nói.

“Đừng lo,” Vanessa trấn an. “Bọn mình sẽ tìm cậu ta.”

Họ đẩy cánh cửa quay của khách sạn St. Claire, đi vào và liếc nhìn quanh cái sảnh lộng lẫy. Cả hai cô gái mặc những cái váy đen mini kiểu những năm 60 mua với giá mười đôla ở hiệu Domsey khu Williamsburg. Váy của Jenny thêu những hạt cườm đen, còn của Vanessa có đính một con mèo nhung trên vạt. Cô cũng đi tất lưới đen, đấy là lần đầu tiên.

Cả hai cô gái trông rất xưa và cực kỳ dễ thương.

“Anh ấy kìa!” Jenny la lên, đi thẳng tới chỗ Nate, lúc này đang ngồi cứng đờ trên một cái ghế trong góc, đang uống sâm-banh.

“Tốt rồi,” Vanessa nói, bỗng nhiên cảm thấy hoàn toàn lạc lõng ở đây. Cô làm gì ở đây trong khi Jenny và anh bạn trai giàu có bóng mượt sờ sẫm mộng nhau? “Tớ sẽ đợi các cậu đằng quầy bar.”

Cô đã nhất quyết rằng cô chỉ đến để hỗ trợ về mặt tinh thần, nhưng dĩ nhiên là cô có một lý do không nói ra được. Ở đây có cơ hội để gặp Dan đi ngang qua trên đường vào nhà vệ sinh chẳng hạn. Như vậy cô sẽ không cảm thấy mình lãng phí thời giờ khi khoác lên người một cái váy.

“Chào Jennifer,” Nate nói, hôn Jenny vào má và nắm tay con bé.

“Chào,” Jenny nói, mắt nó mở to thích thú. Nó nhìn xuống đôi giày đánh xi bóng lộn của Nate. Bộ lễ phục đen bánh bao của cậu. Mái tóc nâu vàng bồng bênh của cậu. Đôi mắt xanh lục mơ huyền của cậu. “Trông anh... thật, thật là tuyệt.”

Nate mỉm cười. “Cảm ơn em. Em cũng thế.”

“Giờ anh muốn làm gì nào?” Nó hỏi.

“Ngồi đâu đó và đi chơi một lát, được không?”

“Okay,” Jenny nói. Nate dẫn nó ra một cái ghế đôi trong một góc yên tĩnh gần quầy bar.

“Em chỉ uống một chai nước khoáng thì có được không?” Jenny hỏi, bắt chéo chân và hồi hộp hạ chân xuống. “Em thấy hơi kỳ.”

“Được chứ,” Nate nói. Bồi bàn tiến đến và cậu gọi đồ uống cho họ. “Hai chai nước khoáng.”

Chà, anh ấy thật sự *đang* thay đổi.

Cậu nắm tay Jenny lại và đặt vào lòng mình. Jenny cười khúc khích. Thật là kỳ khi ngồi trong quầy bar khách sạn với Nate thay vì ngoài công viên hay ở nhà cậu. Nó cảm giác như mọi người trong khách sạn đang nhìn họ.

“Đừng lo,” Nate nói khẽ. Cậu nâng bàn tay nhỏ của nó lên và hôn vào mu bàn tay đầy âu yếm.

“Em đang cố trấn tĩnh đây,” Jenny nói. Nó nhắm mắt lại, hít hơi sâu, và ngả đầu vào vai Nate. Thật dễ dàng thư giãn khi nó ở bên Nate. Cậu làm cho nó cảm thấy thật an toàn. Nó mở mắt ra, nhìn Nate đang mỉm cười với nó, đôi mắt xanh lục của cậu lấp lánh.

“Anh có cảm giác là anh sẽ gặp rắc rối vì chuyện này,” cậu nói, như thể cậu đang đón đợi điều đó.

Jenny nhú mày. “Sao thế?”

“Anh không rõ,” Nate nói. Cậu không định giải thích cho Jenny biết rằng bạn gái cậu, Blair, đang ở phòng bên cạnh, chắc chắn là đầy đủ dạn và nguy hiểm. “Anh chỉ có một cảm giác thế thôi,” cậu nói.

Jenny siết chặt tay cậu. “Đừng lo,” cô nói. “Bọn mình sẽ không làm gì sai trái.”

“Này con,” mẹ Blair nói khi Cyrus đã đọc xong bài phát biểu của mình và món cá băm viên cùng salad thập cẩm đã được dọn ra. “Cyrus và Tyler với mẹ đang bàn về họ của chúng ta.”

“Có chuyện gì với họ của chúng ta?” Blair hỏi. Nó dùng cái nĩa chọc chọc món cá băm viên. “Mà cái món này là gì vậy ạ?”

“Con không nhớ sao?” Mẹ Blair đáp. “Chúng ta đã chọn nó hôm ăn thử còn gì.”

Blair cắn một miếng nhỏ. “Như thức ăn cho mèo ấy,” nó nói. Nó đẩy đĩa của mình sang một bên và cầm ly sâm-banh lên.

“Dù sao thì,” mẹ nó tiếp tục. “Tyler đã đồng ý đổi họ sang Rose. Và mẹ cũng đã đổi rồi. Vậy là còn con đây, Blair.”

Blair đá vào chân ghế. Đây không phải là lần đầu tiên chủ đề này được đưa ra. “Em đổi rồi à?” Nó hỏi cậu em trai đầy ngờ vực.

Tyler gật đầu. “Em đã quyết định rồi. Tyler Rose. Nghe hay đấy chứ, phải không? Giống như tên của DJ[25] ấy nhỉ.”

“Công nhận,” Aaron đồng ý. Cậu hạ thấp giọng. “Đang tung ra những điệu nhạc cực phê là Tyler Rose, đến với các bạn từ đường số 72.”

“Câm đi,” Blair lầu bầu. Như thế cái tên đệm của nó chưa đủ ngớ ngẩn, bây giờ họ còn cố ghép nó vào với một cái họ mới thậm chí còn ngớ ngẩn hơn sao? Blair Cornelia Rose - không đời nào. “Con đã bảo mẹ trước rồi. Con không đổi đâu,” nó nói.

Mẹ nó xị mặt xuống. “Ôi, Blair. Sẽ rất tốt nếu tất cả chúng ta cùng chung một cái họ. Như một gia đình thực sự mà.”

“Không,” Blair bướng bỉnh đáp.

Cyrus nở nụ cười thông cảm với Blair. “Sẽ có ý nghĩa rất nhiều với tôi và mẹ của con nếu con ít nhất gắng nghĩ về điều này thêm chút,” ông nói.

Blair mím chặt môi để khỏi thét lên giận dữ. Nói “không” mà họ không hiểu là sao? Nó quay

đầu lại tìm Nate, nhưng ghế của cậu... trống không. Ôi, tại sao mọi thứ lại rối bết lên thế này?

“Xin lỗi,” nó cay đắng nói. Món cá bầm viên còn lên trong cổ họng nó, nhào trộn lộn tung phèo với những ly sâm-banh mà nó đã nốc vào. Blair bịt tay lên miệng và nhanh chóng chạy khỏi bàn.

Serena và Erik nghịch chỗ cá bầm viên. Món này thật kinh khủng và khó nuốt, mà ban nhạc vẫn chưa chơi, nên chẳng có gì để làm cả. Erik lấy trộm đĩa của Nate, và họ cắn ba miếng cá bầm viên hình cá lại, đầu con này đớp đầu con kia, nổi chung lại cùng với hai ống hút cocktail. Erik biết làm thứ này vì anh đang học kiến trúc ở Brown.

Dan thực sự thích món cá bầm viên. Cậu ăn nó rất chậm rãi, lấy hết sức can đảm cho điều cậu định làm.

“Này, tớ có thể nói chuyện với cậu một phút không?” Cuối cùng cậu cũng hỏi được Serena. Cậu đặt tay lên bàn, bên cạnh đĩa của cô để cô chú ý.

“Được chứ,” cô nói, quay người lại.

“Đừng để ý tớ,” Erik nói, phết lên đồng cá bầm viên bằng những viên bơ. “Tớ có việc phải làm đây.”

“Gì vậy?” Serena hỏi. Cô vén tóc ra sau tai và nghiêng người về phía Dan, dành cho cậu sự chú ý hoàn toàn.

Dan nhìn vào đôi mắt gần như xanh biếc của cô và cố gắng tìm ra thứ cậu đang tìm. Có gì đó bảo cậu rằng cậu thật ngốc để lo lắng. Rằng cô yêu cậu cũng nhiều như cậu yêu cô. Cậu không thể nhìn thấy gì ngoài màu xanh.

“Tớ chỉ muốn nói rằng tớ không có ý... Tớ không muốn... khi tớ gửi cậu bài thơ đó, tớ đã nghĩ...” Dan không biết mình đang cố gắng nói cái gì. Nghe như cậu đang xin lỗi, và cậu không thấy hối hận. Cậu không ân hận về điều gì cả mà chỉ thấy sự thật là đôi mắt của Serena vẫn xanh biếc, và chẳng có gì khác hơn.

“Ồ, đừng lo về điều đó,” Serena nói. Cô nhấp ngụm sâm-banh và bồn chồn vôn vên mép khăn trải bàn. “Đang ấy nhạy cảm quá thôi,” cô nói thêm.

Nhạy cảm quá? Dan băn khoăn. Thế nghĩa là gì?

Thình lình, ban nhạc jazz bắt đầu chơi.

“Ôi, tớ yêu bài hát này!” Serena la lên. Đó là bài “Má kè má.” Cô quả là người say mê thứ nhạc suốt mướt.

“Thưa các quý bà và quý ông, đây là cô dâu và chú rể!” Người trưởng ban nhạc giới thiệu. Cyrus và Eleanor Rose đứng dậy và quay vòng ra sàn nhảy, ra hiệu cho quan khách ra nhập hội cùng.

Chuck tóm lấy tay của cả Kati và Isabel và cùng xoay hai cô, tay cậu ta trượt từ lưng xuống hông họ chỉ trong vài giây.

“Muốn nhảy không?” Serena hỏi Dan. Cô đứng dậy và chìa tay ra.

Dan ngược nhìn cô với đôi mắt đau đớn, cảm thấy rất thương tổn bên trong. “Không, tớ cảm ơn,” cậu nói. Cậu đứng dậy để đi. “Tớ nghĩ tớ phải hút thuốc.”

Serena nhìn cậu đi. Cô biết Dan thất vọng, nhưng cô có thể làm được gì? Chẳng có vấn đề gì với những điều cô nói hoặc là cậu ta luôn tìm ra một lý do để khổ sở. Đó là cái kiểu cậu ta muốn. Nó sẽ là cái vốn để cậu viết.

Serena thích được tự do và theo phương châm vui vẻ để may mắn, như anh trai mình vậy. Cô cạn ly sâm-banh của mình và nắm lấy vai Erik để lôi anh ra khỏi món đồ chơi thức ăn của mình. “Một cô gái không thể có niềm vui nào nữa sao?” Cô hỏi anh, trong tiếng cười khúc khích hơi có chút tuyệt vọng.

Erik đứng dậy. “Cô gái này rõ ràng là có thể chứ,” anh nói, giang tay ôm lấy cô và xoay cô lộn lại đầy đột ngột.

Điều đó đúng, Serena luôn luôn tìm ra cách để vui vẻ, cô chỉ chưa tìm được trong đêm nay thôi. Nhưng đêm thì chỉ mới bắt đầu...

Amor omnia vincit - tình yêu chiến thắng tất cả

“Anh có thấy anh trai em không?” Jenny hỏi Nate. “Anh ấy đang vui chứ?” Nate mở nắp bật lửa Zippo bằng bạc của mình và châm một điếu thuốc. “Anh không thật sự để ý lắm,” cậu thú thực.

“Em chắc là anh ấy vui,” Jenny nói. Nó nhìn quanh những trang trí cầu kỳ của khách sạn. “Ý em là lẽ nào anh ấy lại không thể vui chứ?”

Nate ngửa đầu và thở khói lên trần nhà. Jenny uống một ngụm nước khoáng. “Anh đang vui chứ?” Nó hỏi.

Nate ngả người ra trước và dựa đầu vào bờ vai trần của nó. Nó có mùi thơm như phấn thơm trẻ em và dầu dưỡng tóc Finesse. “Anh đang thấy khá hơn nhiều so với lúc trong đó,” cậu nói.

“Thật sao?” Jenny vẫn không thể tiếp nhận được sự thật là Nate thích nó. Giờ cậu đang bảo nó rằng cậu thà đi chơi với nó hơn là khiêu vũ trong lễ tiệc mừng một trong những đám cưới lớn nhất của năm. Đúng vậy không?

Nate gục đầu và hôn theo kiểu của cậu vào một bên cổ Jenny, vào xương hàm con bé cho đến khi lần được môi nó. Jenny nhắm nghiền mắt và hôn lại. Nó cảm thấy mình như một công chúa trong truyện cổ tích, và nó chẳng bao giờ muốn tỉnh dậy.

Dan nhồm lên một cái ghế ở cuối quầy bar khách sạn và gọi một ly đúp scotch đá. Tay cậu run rẩy lấy ra một điếu Camel từ trong túi áo khoác và châm nó. Nước mắt thấm xuống giấy cuốn điếu thuốc khi chúng chảy giàn giụa xuống giữa đôi môi cậu. Cậu tóm lấy một cây bút trên quầy và vẽ một chữ X màu đen to trên tờ khăn quăn ly cocktail của mình. Đó là tất cả những gì cậu có thể tập trung lại được.

Mọi bài thơ đáng yêu và bi thương cậu đã viết mang nội dung né tránh bị kịch thực sự, thậm chí là ý niệm thực sự, rằng Serena không yêu cậu. Nhưng rút cục đó là sự thật. Cô không yêu cậu.

Điều buồn cười là, cậu không khóc vì cô quá nhiều bởi những gì cô nói.

Cậu quá nhạy cảm. Một kẻ thua cuộc sinh ra để sợ người khác bởi vì chẳng ai có thể tương hợp với sự nhạy cảm của hắn ta.

Ngực Dan rung lên vì nức nở và cậu đổ sập ra phía trước, tì trán lên miệng ly. Ở khóe mắt, cậu nhìn thấy một mái tóc nâu xoắn vượt dựng quen thuộc, một khe ngực khổng lồ, một thân hình nhỏ xíu.

Em gái cậu.

Và bên cạnh cô, với hai bàn tay đang đặt trên khe ngực đồ sộ và thân hình nhỏ xíu đó là gã mất dạy nhà giàu Nate.

Dan thật sự không ở trong tâm trạng theo dõi đứa em gái bị một gã da trắng Tin lành Anglo-Saxon[26] nghiện hút ga găm làm hư hỏng đầu óc. Cậu ngồi xuống và dốc ly scotch tuột xuống cổ họng và xoay ghế.

Sau khi nôn hết đám cá bầm viên ra, Blair đi ra ngoài hút điều thuốc và hít khí trời. Sẽ không quá lâu. Đang là tháng 11 và nó đang lạnh buốt đít, vì vậy nó đi vào và trở lại nhà vệ sinh nữ để rửa lại dung nhan.

Ngay sau khi nó lau miệng, làm tóc mượt lại, tô lên môi lớp son M*A*C Spice khác, và xịt nước hoa lên người xong, nó sẽ đi tìm Nate và đưa cậu lên phòng của họ. Đủ nghĩa là vừa đủ. Hôm nay là sinh nhật của nó và nó muốn nó theo cách *của nó*.

Nhưng khi nó đi qua quầy bar để vào phòng vệ sinh nữ, Blair chết đứng. Trong góc, Nathaniel Archibald - Nate của nó - đang hôn một đứa con gái lớp 9 trường Constance Billard.

Nhạc nền lên tới cao trào và rồi câm bặt. Nữ nhân vật chính run rẩy, mắt nàng mở to.

Blair cảm thấy như thể mình bị bắn vào bụng. Nate trông có vẻ hoàn toàn thoải mái và hạnh phúc. Cậu và đứa con gái - tên nó là gì nhỉ, *Ginny? Judy?* - đang nắm tay nhau. Họ đang mỉm cười và thậm chí âu yếm với nhau. Trông họ như thể đang yêu.

Điều này hoàn toàn không có trong kịch bản.

Và khi nó nhìn với sự kinh hoàng và thôi miên, Blair có sự nhận thức thất vọng rõ ràng nhất về cuộc đời còn lại của mình. Tội tệ hơn cả ý nghĩ về việc không được vào Yale.

Nate không phải vai nam chính của nó. Cậu ta sẽ không đổ nhào vào nó, yêu nó và chỉ mình nó. Cậu ta chỉ là một diễn viên phụ, kẻ thua cuộc nào đó phải biến mất khỏi màn ảnh trước khi diễn ra cảnh cuối. Và nếu đó là chuyện thật, nó hoàn toàn không muốn cậu.

Blair quay đi, nước mắt thất vọng làm nhòe hình hài của nó khi nó bước vào phòng vệ sinh nữ lần thứ ba. Nó vô cùng cần một điều thuốc, và nó muốn hút ở chỗ nào đó ấm áp và riêng tư.

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày khỏi người em tao,” Dan gầm lên, ném điều Camel cháy dở về Nate.

“Dan?” Jenny đứng dậy. “Đừng. Chuyện ổn mà.”

“Không ổn,” Dan nhếch mép với em gái. “Mày chẳng biết gì hết.”

Nate bóp nhẹ vào chân Jenny để trấn an và đứng dậy. Cậu nắm lấy vai Dan và khẽ vỗ về. “Chuyện có gì đâu, bạn. Bọn tớ là bạn bè thôi. Cậu biết mà.”

Dan lắc đầu. Nước mắt giận dữ chảy trên mặt cậu và rớt xuống sàn đá hoa. “Tránh xa tao ra.”

“Anh có vấn đề gì thế?” Jenny thắc mắc. “Anh say à?”

“Đi nào, Jenny,” Dan nói, tóm lấy tay con bé. “Đi về nhà.”

Jenny vịn vẹo thoát cú tóm lấy của Dan. “Ái! Thôi đi!” Nó la lên.

“Này cậu,” Nate nói. “Sao *ông* không về nhà đi? Tôi sẽ đảm bảo Jennifer về nhà an toàn.”

“Ừ, tao chắc mày sẽ,” Dan nhổ nước bọt. Cậu vung tay ra nắm lấy tay Jenny lần nữa.

“Ôi, Dan,” một giọng nữ trầm tĩnh, tếu táo gọi ra từ quầy bar. “Tại sao cậu không đi viết một bài thơ về chuyện này chẳng hạn đi? Cậu cần phải đổi gió đi.”

Dan, Jenny và Nate quay lại nhìn. Đó là Vanessa đang ngồi vắt vẻo trên cái ghế quầy bar trong bộ váy mèo đen của mình. Đôi môi cô tô son đỏ thắm. Đôi mắt nâu của cô đang cười. Đầu cô cạo trọc trông giống như một gã lính. Da cô quá xanh như thể phát sáng. Cô trông thật đẹp dị thường.

Ít nhất là với Dan.

Điều đáng kinh ngạc nhất là đôi mắt cô. Tại sao cậu chưa từng để ý đến chúng trước đây nhỉ? Chúng không chỉ nâu như kiểu mắt của Serena chỉ thuần xanh. Chúng đang nói chuyện với cậu. Và chúng đang nói những điều cậu muốn nghe.

“Chào,” Vanessa nói, chỉ nói với riêng Dan.

“Chào,” Dan đáp lại. “Cậu đang làm gì ở đây thế?”

Vanessa nháy khỏi cái ghế và bước lại. Cô đặt tay vòng qua vai Dan và hôn cậu lên má. “Mình đang mua cho cậu tí rượu,” cô nói. “Đi thôi.”

Như thường lệ B ở trong nhà vệ sinh, nhưng S cũng vào

Sau bài “Má kè má,” ban nhạc chơi bài “Đi vào khách sạn Ritz[27].” Serena và Erik vờ như mình là Ginger Rogers và Fred Astaire[28], cầm chốt ở góc của họ trong sàn nhảy. Serena dùng đưa tay đầy vui vẻ, cố gắng thật tự do như sống cuộc đời tiệc tùng. Nhưng cô không thể thôi nghĩ về vẻ mặt đau đớn của Dan.

Rồi Chuck nhảy vào.

“Tôi có thể không?” Cậu ta hỏi, uốn éo bàn tay đeo nhẫn hồng quanh hông Serena và xô dần Erik ra khỏi chỗ.

Serena không thể tìm ra một lý do nào tốt hơn để ngừng nhảy. “Không đời nào,” cô nói.

Cô bước ra khỏi sàn nhảy và vờ lấy ví trên ghế. Có thể cô sẽ gặp được Dan ở quầy bar và tán chuyện với cậu qua làn khói thuốc.

Nhưng khi cô ra quầy bar, Serena thấy Dan đã tán chuyện với... Vanessa. Tay cô vòng qua người cậu, và mặc dù đầu cô vẫn trọc và cô vẫn đi đôi boots Doc Martens, mặt cô trông mềm mại hơn và ngọt ngào hơn Serena vẫn thấy. Đó là vì Vanessa đang nhìn Dan và Dan đang nhìn lại cô và họ đang... *yêu!*

Serena đi tiếp, thẳng đến phòng vệ sinh nữ. Cô vẫn muốn một liều thuốc lá, và cô không muốn hủy hoại khoảnh khắc của họ.

Blair ngồi vắt chân trên một cái chậu rửa mặt ở cuối phòng vệ sinh, hút liên tù tì mấy điếu thuốc Merit. Nó nghe thấy có người bước vào, nhưng nó không quay đầu lại. Nó quá nhập tâm vào tấn bi kịch của nó.

Có một cơ hội tốt khi nó không vào được Yale, cho dù sau khi đã có trò quỳên góp kỳ quặc đáng xấu hổ của bố nó. Nate không yêu nó. Nó thậm chí không mang họ như cả gia đình nó nữa. Và nó vẫn còn là trinh nữ. Như thế nó thật sự đã trở thành một ai đó khác mà không cần phải thử. Như thế nó đã chạy khỏi một chiếc xe và bị mất trí nhớ rồi sống tiếp mà thậm chí không hề nhận ra mình từng bị tai nạn.

Nước mũi Blair nhỏ xuống váy và nó lau đi. Nó không thể biết liệu mình có thể khóc được nữa hay không. Nó cảm thấy tê cóng.

“Này, Blair, cậu ổn chứ?” Serena gọi vào, hơi e dè. Blair không thực sự có nanh như sói, nhưng nó có thể cắn đứt đầu bạn được.

Blair nhìn qua vai và gật đầu. Mớ tóc nâu xõa xuống khuôn mặt ướt nhẹp của nó, và chì kẻ mắt của nó nhòe nhoẹt.

“Đây,” Serena nói, bước lại và đưa nó một xấp khăn giấy. “Mình có đồ trang điểm và các thứ trong ví, nếu cậu cần gì cứ lấy.”

“Cảm ơn,” Blair nói, nhận lấy khăn giấy. Nó hỉ mũi, vai run lên vì gắng sức. Serena chưa từng thấy nó một mội đến vậy.

“Cậu ổn chứ?” Cô hỏi lại.

Blair nhìn lên và nhìn thấy vẻ quan tâm chân thành trong đôi mắt xanh của Serena. Không tin nổi, nhưng đó là sự thật. Cho dù sau khi Blair đã quá nhỏ nhen kinh khủng với cô, Serena vẫn quan tâm.

“Không,” Blair thú nhận. “Mình hoàn toàn không ổn.” Ngực nó phập phồng khi nó bật ra tiếng nức nở. “Đời mình thật thê thảm.”

Một sợi dây cườm trên vai áo Blair rơi xuống. Serena tóm lấy và gài lại chỗ cũ. “Tớ thấy cậu ăn trộm cái quần pajama ở Barneys,” cô nói.

Blair ngược lên. “Mà cậu chưa nói với ai phải không?” Nó hỏi.

Serena lắc đầu. “Hứa đấy.”

Blair thở dài và nhìn xuống đôi giày xinh đẹp của mình. “Tớ không biết tại sao lại làm vậy,” nó nói, môi dưới nó rung rung. “Cậu ta thậm chí còn chẳng cảm ơn mình vì cái quần.”

Serena nhún vai. “Khốn thật,” cô nói. Cô lục trong ví và lấy ra một cái bàn chải tóc và một bao thuốc. Cô châm hai điếu thuốc và đưa một cho Blair. “Hôm nay sinh nhật cậu,” cô nói.

Blair gật đầu và cầm lấy điếu thuốc. Nó rít thuốc ngập ngừng khi nước mắt vẫn chảy trên mặt. Và rồi nó nấc rất to.

Serena cố gắng không cười, nhưng cô không thể nhịn được. Blair trông thật quá thảm thương. Nó cắn đôi môi phờ phạc của mình để kìm lại tiếng rên rỉ. Nước mắt trào ra hai gò má mịn màng của nó.

Blair liếc nhìn Serena. Nhưng khi nó mở miệng để nói vài điều bậy bạ, tất cả chỉ trở thành một cú nấc trầm trọng. Nó nuốt vào trong hơi thở. “Mẹ nó chứ,” nó rên lên.

Và khi nó đã bắt đầu thì nó không thể ngừng lại được. Serena cũng vậy. Quả là vui để cười! Mascara chảy trên mặt họ và mũi họ nhỏ tong tỏng xuống sàn, làm cho họ còn cười dữ dội hơn.

Khi rút cục họ đã lấy lại bình tĩnh, Serena đứng sau Blair và bắt đầu chải tóc nó. “Nào, chúc mừng sinh nhật,” cô nói, nhìn vào Blair trong gương, điếu thuốc của cô dựng lên giữa hai hàm răng. “Kể tớ nghe xem đau thế nào.”

Blair nhắm mắt lại và trùng vai xuống. Ít nhất lần này thôi, nó không nghĩ đến cuộc phỏng vấn vào Yale của mình, hay là việc mất trình cho Nate, hoặc sự xáo trộn gia đình. Nó không phải là ngôi sao của bộ phim nào cả. Nó chỉ đang thở, tạm hưởng sự giãn gật nhẹ nhàng của cái bàn chải đưa trên tóc mình.

“Không đau,” nó bảo người bạn cũ của mình. “Thấy dễ chịu.”

Ai rời bữa tiệc và ai tham gia

“Em không nghĩ Vanessa sẽ muốn đi cùng em,” Jenny thì thầm với Nate, chỉ về phía Vanessa và Dan chụm đầu vào nhau bên quầy bar.

“Ai bảo em đi nào?” Nate hỏi.

Jenny vuốt váy xuống đùi. Nó và Nate đã hôn nhau một lúc, và quả thật là phấn khích. “À, anh không phải quay lại tiệc sao? Ý em là, anh là một phù rể mà.”

Nate nhón tay vào ly của mình và lấy một viên đá cho vào nhai trong miệng. Cậu chẳng quan tâm ai nhìn thấy họ với nhau nữa. Kể cả Blair. Cậu muốn họ nhìn thấy. “Ừ, nhưng anh sẽ đưa em đi cùng,” cậu nói.

“Không được,” Jenny thất thanh, nửa kinh hoàng nửa hồi hộp gần chết. “Em không thể!”

Nhưng dĩ nhiên nó khao khát được vào. Nó thậm chí có thể có ảnh trên tờ *Vogue*!

“Đi nào,” Nate nói. Cậu đứng dậy và giơ tay ra. “Nhảy nào.”

Dan uống một ngụm lớn scotch và đặt ly xuống quầy. “Vây tớ cá là cậu nghĩ tớ là một kẻ thua cuộc hoàn toàn, đúng không?” Cậu hỏi, quay sang nhìn chăm chăm vào đôi mắt nâu đang cười của Vanessa. Một lần nữa, cậu băn khoăn làm sao cậu có thể từng bỏ qua chúng.

“Chà, cậu là một đứa thua cuộc,” Vanessa nói, bắt chéo chân như một quý bà. Cô nắm lấy một vốc lạc trên cái đĩa ở mặt quầy và bóp chúng cho vào miệng.

“Nhưng cậu vẫn yêu tớ, phải không?” Dan nói, nhìn cô dăm dăm.

Vanessa gỡ một búi gạch bằng khối tất lưới của mình và búng nó ra sàn cạnh quầy bar. Cô không thể tin rằng mình vẫn thực sự đang tán tỉnh Dan. Cô thậm chí còn chưa chia tay xong với Clark! Nhưng quả là vui khi làm một đứa con gái hư.

Cô vươn người ra trước và hôn Dan lên đôi môi run rẩy của cậu. “Đúng vậy,” cô nói, miệng vẫn đầy lạc.

“Nate và tớ đã định làm tình với nhau ở đây đêm nay,” Blair nói, ngồi phịch xuống giường trong phòng khách sạn và tụt giày ra. Cẳng chân nó lỏng rời và mềm oặt vì kiệt sức. Thật sung sướng khi được dang ra.

Serena quyết định không thúc Blair trả lời chuyện xấu gì đã xảy ra. Cô kéo cái váy qua đầu và quăng nó xuống cái ghế bành ở góc phòng. Trên người chỉ có bộ đồ lót bé xíu bằng satin trắng La Perla, cô đi vào nhà tắm và mặc vào cái áo choàng nhà tắm bằng vải bông xù. Cô đi ra, mang theo một cái áo khác cho Blair.

Blair cầm lấy cái áo và luồn người ra khỏi váy. “Đừng nhìn,” nó cảnh báo. “Tớ không mặc đồ lót gì hết đâu.”

Serena cười và ngược mắt lên trần. Cô đã quên mất khuynh hướng của Blair là đẩy mọi sự lên mức quá khích. “Đừng nói với tớ. Cậu cũng đã tẩy lông kiểu Brazil rồi, phải không?”

Blair mỉm cười. Serena biết nó quá rõ. “Ừ, tớ đã làm rồi,” nó thừa nhận. “Thật là lãng phí.” Nó vút bộ váy xuống sàn. “Và cái trò dở hơi ấy làm tớ nổi rộp cả lên.”

Serena bước lại cái ti-vi và bật lên. “Không biết người ta có kênh Playboy ở đây không nhỉ. Bọn mình có thể xem phim khiêu dâm và gọi phục vụ phòng mang bia lên,” cô đùa. Cô cầm cái điều khiển ra giường và ngồi xuống.

“Đưa đây tớ,” Blair giật lấy cái điều khiển khỏi tay Serena. “Hôm nay là sinh nhật *tớ*.” Nếu nó đã không được làm tình, ít nhất nó cũng phải được xem kênh Những Bộ Phim Kinh Điển Mỹ. Họ luôn chiếu phim của Audrey Hepburn. “Hãy xem một bộ phim và rồi đi đến một câu lạc bộ.”

“Được,” Serena đáp, chông những cái gối lên để cô có thể dựa vào chúng. “Nhưng bọn mình có thể gọi pizza hay gì không? Tớ đang đói.”

Blair lúi ra phía sau để ngồi cạnh Serena. Nó bấm chuyển kênh cho đến khi tìm thấy kênh mình thích. *Bữa sáng ở Tiffany’s* chỉ vừa mới bắt đầu. Nó yên vị để xem, ngả đầu ra sau dựa vào gối cho đến khi chỉ còn cách đầu Serena vài phân, những lọn tóc nâu dài của nó lẫn với những sợi tóc vàng của Serena.

Hai cô gái xem Audrey Hepburn đi lại quanh khu căn hộ của nàng và tán tỉnh những người hàng xóm mới. Họ hát theo khi nàng hát “Sông Trăng” trên lối thoát cứu hỏa của nàng, và đếm xem có bao nhiêu cái mũ điên rồ nàng đội.

Audrey Hepburn tự chủ, mảnh mai và luôn biết phải nói gì. Nàng có những bộ trang phục khác thường và xinh đẹp lạ lùng. Nàng là tất cả những gì Blair muốn có.

Blair thở dài nặng nề. “Tớ thật sự chẳng giống Audrey chút nào, phải không nhỉ?” Nó hỏi to.

Serena mỉm cười, vẫn nhìn vào màn hình. “Cậu giống mà,” cô đáp. Và Blair quyết định tin rằng điều đó là đúng.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Những cảnh trông thấy

Đêm thứ bảy vừa rồi: *D* và *V* nắm tay nhau khi ra khỏi St. Claire. Này, không phải là cô ấy có một bạn trai sao? *J* và *N* đi quanh Công viên Trung tâm trên một trong những chiếc xe ngựa kéo. Trông bánh chọi, nhưng dễ thương. *B* và *S* ở Patchouli trong khu trung tâm, nhảy múa như điên dại trong bộ váy giống nhau. Chủ nhật: *S* thu được một cái hộp được đóng gói kín từ nhà *N*. Sau đó, *S* và *B* vào gian hàng đồ đàn ông ở Barneys, thả một chiếc quần pajama cashmere trở lại vào giá treo. Thật là những người biết làm điều thiện!

E-mail của bạn

H: Gái Nhiều Chuyện ơi,

Đầu tiên, bạn đã làm được việc. Thứ hai, đừng lo về *B*. Mẹ cô và bố dượng sẽ đi xa một tháng trong tuần trăng mật, và chúng tớ sẽ tiệc tùng như lũ khỉ điên ở nhà cô ấy. Tớ biết, vì tớ cũng sống ở đó mà. ;)

- Hai chữ A

D: Hai chữ A thân mến,

Ai bảo tớ lo? Gặp bạn ở đó nhé!

- GNC

Câu hỏi và trả lời

Khi ai cũng đổi bạn (nhảy) từ phải sang trái, khó mà biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo!

B và *S* sẽ là bạn bè?

B và *N* sẽ trở thành “chỉ là bạn bè?”

B sẽ tìm thấy tình yêu đích thực? Cô ấy có đánh mất không?

V sẽ đá bạn trai để đi với *D*?

D liệu sẽ hạnh phúc không? Cậu ấy có thôi không làm thơ không?

N và *J* sẽ ở bên nhau chứ?

S sẽ gặp ai đó thu hút sự chú ý của cô hơn quá năm phút không?

Tớ có chấm dứt việc nói về tất cả những điều trên không?

Không đời nào.

Cho đến mùa sau.

HẾT TẬP 2

- [1] Nhóm Ivy League là nhóm gồm 8 trường đại học hàng đầu ở bờ Đông nước Mỹ, có tiêu chuẩn đầu vào cao.
- [2] Nguyên văn: Kiểm được bánh ngọt rồi còn muốn ăn, tương đương với thành ngữ Bớt cá hai tay trong tiếng Việt.
- [3] Nguyên văn: You can't wake and bake and take a calculus test, tác giả chơi chữ hiệp âm nhằm nhấn mạnh nhận thức về tính chất không đơn giản của việc đỗ đại học Yale.
- [4] Loại thức ăn nhanh đóng thành khẩu phần sẵn gồm bánh hamburger, khoai tây chiên và nước ngọt có ga.
- [5] Nguyên văn: penthouse, là những căn hộ ở tầng trên cùng những tòa nhà chung cư cao tầng hạng sang, vốn có diện tích rộng rãi và tiện nghi đặc biệt.
- [6] Một loại bánh cuộn có nguồn gốc Mexico, làm từ bột ngũ cốc, đậu, phó mát, thịt và kem chua.
- [7] Tên con quỷ khổng lồ trong phim Star Wars.
- [8] NYU: viết tắt của từ New York University, tức trường Đại học New York.
- [9] The Hunger (1983): bộ phim kinh dị của đạo diễn Tony Scott. Ghost Dog (1999): bộ phim hành động kiểu võ sĩ đạo của đạo diễn Jim Jarmusch.
- [10] Được xem như một xì-căng-đan khi Soon Yi Previn (sinh năm 1970), con nuôi gốc Hàn Quốc của nữ diễn viên Mia Farrow (sinh 1945) yêu và kết hôn năm 1997 với bạn trai của mẹ nuôi là đạo diễn Woody Allen (sinh 1935).
- [11] Nguyên văn: Mrs. Jennifer Archibald. Phụ nữ phương Tây sau khi kết hôn thì lấy họ chồng.
- [12] Trường tư thục nội trú có học phí cao, chủ yếu dành cho con nhà giàu. Mạn Upper East Side (bờ Đông Thượng) của New York là khu phố thượng lưu. Gia đình Dan và Jenny vốn ở Riverside là khu nghèo hơn.
- [13] Motel là loại nhà nghỉ ven đường có chỗ đỗ xe cho người đi ô tô đường dài.
- [14] Saab là nhãn hiệu ô tô Thụy Điển, nổi tiếng vì tiết kiệm nhiên liệu và sạch cho môi trường.
- [15] Vì Aaron theo trào lưu sống theo tự nhiên: ăn chay, sống ở ngoại ô, chỉ dùng đồ thân thiện với môi trường, nên việc dùng thẻ tín dụng (làm từ chất dẻo) là một phát hiện của Blair về sự "không nhất quán" của Aaron.
- [16] Suite là loại phòng khách sạn có nhiều buồng ở như căn hộ cao cấp. Best Western (Miền Tây Hoàn hảo) là chuỗi khách sạn lớn nhất trên thế giới.
- [17] Nguyên văn Sphaghetti western: loại phim bối cảnh hoặc phong cách miền Tây nước Mỹ do các đạo diễn gốc Ý và Tây Ban Nha thực hiện trong những năm 1960.
- [18] Nguyên văn: Break a leg, thành ngữ tiếng Anh; nghĩa đen là "bẻ què giò đi," nghĩa bóng là "chúc may mắn."
- [19] Tất nhiên.
- [20] Một loại cây có quả nhỏ màu đỏ, dùng lấy tinh dầu, lá xanh quanh năm.
- [21] Pratt: Học viện nghệ thuật hàng đầu của Mỹ tại New York.
- [22] Xin chào (tiếng Ý), bạn thân mến của tôi (tiếng Pháp).
- [23] Bang nằm ở tây bắc bang New York, nơi có trường Brown.
- [24] Khu thị trấn nghỉ mát nằm trên đảo Long Island thuộc bang New York, có nhiều nhà nghỉ của giới thượng lưu ở thành phố New York về đây nghỉ hè.
- [25] Viết tắt của Disc jockey, người chọn và hòa âm ở vũ trường hoặc đài phát thanh.
- [26] Nguyên văn Wasp, viết tắt của White Anglo-Saxon Protestant, thường gồm thiểu số

những người giàu và có quyền lực trong xã hội Mỹ.

[\[27\]](#) Bài hát viết năm 1929, được dùng cho bộ phim ca nhạc cùng tên năm 1930 của Hollywood, lấy cảm hứng từ khách sạn Ritz ở London, Anh. Tên bài hát về sau được dùng với nghĩa là “Hãy ăn mặc sành điệu nào.”

[\[28\]](#) Cặp đôi diễn viên - vũ công nổi tiếng thời những năm 1930.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>